

MARIE LU

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

EFSAANE'NİN YAZARI

GECE YILDIZI

GENÇ ELİTLER 3. KİTAP

Bro
Sis

TÜM DÜNYANIN KARANLIĞA BOĞULDUĞU VE KARANLIĞIN KRALİÇESİNİN HÜKÜM SÜRDÜĞÜ BİR DÖNEM VARDI.

Adelina Amouteru acı çektiği günleri geride bırakmıştır. Ona ihanet edenlere sırtını çevirmiş ve en büyük intikamını zafer kazanarak almıştır. Beyaz Kurt olarak hüküm sürerken zafer üstüne zafer kazanmıştır ancak her fethiyle daha da zalimleşmektedir. İçindeki karanlık kontrolden çıkmaya başlamıştır ve elde ettiği her şeyi tehdit etmektedir.

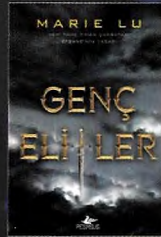
Bambaşka bir tehlike baş gösterince Adelina eski defterleri açmak zorunda kalır ve kendisiyle birlikte tüm Elitleri riske atar. İmparatorluğunu korumak için Adelina ile yandaşlarının tehlikeli bir yolculukta Hançerler'e katılması gerekmektedir... ancak asıl tehlike bu huzursuz birlikte yatıyor gibi görünmektedir...

"Lu, *Genç Elitler* üçlemesini fırtınalı bir şekilde sonlandırıyor. Seriyeye layık ve buruk bir son. Kardeşlerin arasındaki bağ ve insan olmanın zorluğu finalde başrolü kapmış."

Booklist

"*Genç Elitler* üçlemesinin etkileyici finali duygu yüklü... Pek çok antikahraman gibi Adelina'nın izlediği yol da çarpıcı ve tatmin edici."

Kirkus Reviews

**Bro
Sis**

“Lu’nun ince ince işlediği karakterlerin arasındaki daimi çekişme ve nefes kesici mekânlar okurları kendine bağlayacak. Hayranları hayal kırıklığına uğramayacak.”

Romantic Times Book Reviews

“New York Times çöksatını serinin eşsizliği, başkahramanın kötü karakter olmasından kaynaklanıyor. Adelina günümüz gençlik romanları arasındaki en önemli antikahraman.”

Teen Vogue

“Birbirinden çok farklı, süpergüçlere sahip gençlerin yer aldığı seride Adelina’nın tuttuğu karanlık yolu, güçlerini kontrol altına almaya ve onun gibi kadınlara zalim davranan bir dünyada isim yapmaya çalışmasını izlemek heyecan verici.”

The Washington Post

PAUL GREGORY

MARIE LU

Çevrimiçi bilgisayar oyunu şirketi Online Alchemy'de sanat yönetmeni ve Fuzz Academy'nin sahibidir. Bir akşam *Sefiller*'i izlerken ünlü bir suçlu ile dâhi bir dedektif arasında doğabilecek bir aşkın modern dünyada nasıl olabileceğini düşünüp *Efsane*'yi yazmak için ilham bulur. 2006'da Güney Kaliforniya Üniversitesi'nden mezun olmuştur ve zamanının çoğunu trafikte bekleyerek geçirdiği Los Angeles'ta yaşamaktadır.

Twitter: @Marie_Lu

Pegasus Yayınları: 1789
Gençlik: 347

Gece Yıldızı

Marie Lu

Özgün Adı: The Midnight Star

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Çiçek Eriş

Düzeltili: İlker Sönmez

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2017 - Ciltli

ISBN: 978-605-299-342-2

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017

Copyright © Xiwei Lu, 2016

Harita © Russell R. Charpentier, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Penguin Random House LLC'nin bünyesindeki Penguin Young Readers Group'un alt yayıncısı G. P. Putnam's Sons'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari

MARIE LU

GECE YILDIZI

İngilizceden çeviren:
Özge Nur Küskün

PEGASUS YAYINLARI

*Her Şeye rağmen
iyiliği seğenlere*

GÖKDI

DUMÖR

DENİZ

Günes
Denizi

Kenettira

Sacchi
Denizi

TAMOURA

DOMACCA

G

AR

BELDAİN

Hadenbury

KENETTRA

Günes
Denizi

Campagna

Anjou

Serrau

Essenzia

Altın Vadi

Trise di Mare

Udara

Dakta

Lactes
Selalesi

Petra

Sacchi
Denizi

DIYAR

Kor Adaları

NESDIYAR

2023 C. 2019

Onu bir kez gördüm.

"Birlikleri Dumor ülkesini istila ettikten sonra ölü askerlerin bedenleriyle kaplanan arazilerin arasından, köyümüzden geçti. Onu diğer Elitleri, ardından da dizi dizi beyaz cüppeli Engizisyoncu izledi, hepsinin ellerinde beyaz-gümüş Beyaz Kurt sancakları vardı. Gittikleri yerde gökyüzü kararıyor ve zemin çatırdıyordu... bulutlar, sanki canlı birer varlıkmuş gibi kapkara ve öfkeyle çalkalanarak ordunun hemen arkasında toplanıyordu. Sanki ölüm tanrıçasının kendisi yeryüzüne gelmiş gibiydi.

"Ölmekte olan askerlerimizden birine bakmak üzere durdu. Asker yerde titriyordu ama gözleri onun üzerinde sabit kaldı. Ona tükürürcesine bir şey söyledi. O ise yalnızca askere bakmakla yetindi. Asker onun ifadesinde ne gördü bilmiyorum ama kasları gerildi, boş yere ondan uzaklaşmaya çalışırken bacakları toz toprağın üzerinde sürüklendi. Ardından çılgık atmaya başladı. Bu, yaşadığım müddetçe unutamayacağım bir ses. Kadın, yağmurcusuna başıyla işaret etti, o da kılıcını ölmekte olan adamın bedenine saplamak üzere atından indi. Kadının yüzü hiç değişmedi. Sadece atının üzerinde yoluna devam etti.

"Onu bir daha hiç görmedim. Fakat bugün bile, bu yaşlı halimle, sanki karşımda duruyormuş gibi berrak bir şekilde hatırlarım onu. Buz gibi bir kadındı. Bir zamanlar karanlığın tüm dünyayı kapladığı ve karanlığın bir kraliçesinin olduğu bir dönem vardı."

*-Kraliçe Adelina'nın Dumor ülkesi
kuşatmasından bir görgü tanığının sözleri
Pon-de-Terre Köyü
28 Akaray 1402*

Tarannen, Dumor
Denizdiyar

Moritas, diğ er tanrılar tarafından   l ler Diyarı'nda hapsedilmişti. Fakat Aşk tanrısı Amare bu genç, kötü kalpli tanrıçaya acıdı. Ona canlıların diyarından hediyeler, sepetler içinde paketlenmiş güneş ışınları, cam kavanozlar içinde tazecik yağmur damlaları getirdi. Amare -sıklıkla yaptığı gibi- bu kez Moritas'a açık oldu ve ona yaptığı ziyaretler, Formidit ve Caldora'nın doğumuyla sonuçlandı.

-Eski ve Modern Mitlerin Keşfi, *Mordove Senia*

Adelina Amouteru

Bir aydır aynı k busu görüyordum. İstisnasız her gece. Rüyamda Estenzia sarayında, kraliyet odamda uyuyorum, tam bu sırada bir gıcırtı sesi beni uyandırıyor. Yatağımda doğrulup oturuyor ve etrafıma bakıyorum. Yağmur damlaları pencere camlarına çarpıyor. Gök gürültüsünü duyunca gizlice odama gelen Violetta yanımda uyuyor, bedeni hemen yanımda kıvrılmış. Gıcırtı sesini bir kez daha işitiyorum. Odamın kapısı hafifçe aralık ve yavaşça açılıyor. Kapının ötesinde korkunç, pençeleri ve sivri dişleri olan bir karanlık, daha önce hiç g rmediiğim ama her zaman orada olduğunu bildiiğim bir şey var. Üzerimdeki ipekler birden, sanki kış vakti boğazıma dek denizin içindeymişim gibi beni inanılmaz bir

şekilde üşütmeye başlıyor ve titrememe engel olamıyorum. Violetta'yı sarsıyorum ama kardeşim kıpırdamıyor.

Ardından yataktan sıçrayarak kalkıyor ve kapıyı kapamak üzere koşuyorum ama kapayamıyorum... kapının diğer yanında olan şey her neyse çok güçlü. Kız kardeşime dönüyorum.

"Yardım et!" diye sesleniyorum ona çaresizce. Violetta yine kıpırdamıyor ve birden onun uyumadığını, ölmüş olduğunu fark ediyorum.

Yanımda uyuyan Violetta'yla, aynı yatakta ve aynı odada, irkilerek uyanıyorum. *Sadece bir kâbustu*, diyorum kendi kendime. Bir an titreyerek, öylece uzanıyorum. Daha sonra o gıcırta sesini duyuyor ve kapının bir kez daha açıldığını görüyorum. Yine yataktan aşağı atılıyor ve kapıyı kapamak üzere koşuyor, Violetta'ya sesleniyorum. Yine kız kardeşimin ölmüş olduğunu fark ediyorum. Yine yatağımda sıçrayarak uyanıyor ve kapının açıldığını görüyorum.

Bu kâbusun çılgınlığı içinde kaybolmuş bir vaziyette, sonunda pencerelerimden içeri sızan güneş ışığı bu sahneyi gözlerimin önünden silip atana dek, yüzlerce kez uyanıyordum. Sonrasında, aradan saatler geçse bile, hâlâ rüyamın içinde olup olmadığımı emin olamıyordum.

Bir gece asla uyanamayacağımdan korkuyordum. Tekrar tekrar o kapıya koşmaya, her zaman, sonsuza dek içinde kaybolmuş olacağım bir kâbustan kaçmaya mahkûm edilecektim.

Bir sene önce olsaydı, yanımda atını süren kişi kız kardeşim Violetta olurdu. Şimdiyse yanımda, Sergio ve Engizisyon vardı.

Engizisyon, Kenettra'nın her zaman tanıdığı o beyaz cüppeli, acımasız ordudan oluşuyordu... elbette tek bir farkla, artık ordu bana hizmet ediyordu. Başımı çevirip onlara baktığımda tek gördüğüm, beyaz renkten oluşan bir nehir, el değmemiş renkteki pelerinleri kasvetli gökyüzüyle tezat oluşturuyordu. Eyerimde önüme döndüm ve biz ilerlerken yanımızdan akıp giden yanmış evlere bakmaya devam ettim.

Tahtı ele geçirdiğim ilk güne nispeten farklı görünüyordum. Saçım tekrar uzamıştı, rengi değişken tonlu bir metal levha misali gümüşiydi ve artık yaralı kısmı gizlemek için yüzüme maske takmıyor ya da illüzyon oluşturmuyordum. Bunun yerine, saçlarım örülerek geriye doğru toplanmış, buklelere de değerli taşlar takılmıştı. Upuzun, koyu renk pelerinin arkamda dalgalanıyor, atımın etrafından aşağı sarkıyordu. Yüzüm tamamen ortadaydı.

Dumor halkının, yeni kraliçesini görmesini istiyordum.

Sonunda, terk edilmiş bir tapmak meydanından geçerken, aradığımı kişiyi buldum. Afsuni ilk başta, Tarannen şehrine girdikten hemen sonra beni ve Kenettralı birliklerimi terk etmiş, hiç şüphesiz şehri terk etmiş vatandaşların evlerinden geriye kalan değerli eşyaların peşine düşüp bir yerlere gitmişti. Bu, ben kraliçe olduktan, gözümü Kenettra civarındaki eyalet ve ülkelere diktikten kısa süre sonra edindiği bir alışkanlıktı.

Biz yaklaşırken o bomboş meydanda ilerledi ve atını yavaşlatarak yanımda tırıs gitmeye başladı. Sergio ona öfke dolu bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi. Afsuni ona göz kırptı sadece. Karmakarışık saç örgüleri bugün başının tepesinde toplanmıştı, ölü hayvan kürklerinden oluşan birbiriyle uyumsuz kaftanının yerini altın renkli bir zırh ve ağır bir

pelerin almıştı. Zırhı gösterişliydi, kıymetli taşlarla süslüydü ve işin aslını bilmeyen biri ilk bakışta buranın hükümdarının o olduğunu düşünebilirdi. Gözbebekleri kısılmıştı ve öğlen güneşinin altında yüzünde tembel bir ifade vardı. Çeşitli türde müzikal enstrümanlar sırtına koşulmuştu. Atının iki yanında asılı ağır çantalar şangırdıyordu.

“Bu sabah hepimiz muhteşem görünüyorsunuz!” diye seslendi Engizisyoncularıma neşeyle. Onun gelişi üzerine hepsi sadece başlarıyla selam verdiler. Afsuni’ye açık bir şekilde saygısızlık etmenin cezasının derhal tarafımca öldürölmek anlamına geldiğini herkes bilirdi.

Tek kaşımı kaldırdım. “Hazine peşinde miydin?” dedim.

Afsuni bana muzipçe başını salladı. “Bu şehrin tek bir bölgesini kat etmek tüm sabahımı aldı,” diye cevap verdi. Ses tonu kayıtsızdı, parmakları dalgınca, hemen önüne bağılı duran lavtanın tellerinde süzölüyordu. Bu ufacak hareket bile mükemmel bir akor gibi geliyordu kulağı. “Terk edilmiş bütün değerli eşyaları toplamam için burada haftalarca kalmamız gerekecek. Sadece şuna bir bak. Merroutas’ta bu denli güzel bir işçilik görmemiştım, sen görmüş müydün?”

Afsuni atını benimkine daha da yaklaştırdı. Şimdi, eyerinin ön kısmında sarılmış duran bitki demetlerini görebiliyordum. Sarı devedikenı. Mavi papatyalar. Küçük, kıvrımlı bir karakök. Bu bitkileri hemen hatırladım ve hafif tebessümümü bastırdım. Tek bir kelime etmeden eyerimin yan tarafındaki mataramın bağıını çözdüm ve diğerlerinin göremeyeceğı şekilde Afsuni’ye verdim. Bu hareketimi yalnızca Sergio fark etti fakat o da gözlerini başka yana çevirip kendi şişesinden kana kana su içti. Sergio haftalardır susuzluktan şikâyet ediyordu.

“Dün gece pek az uyudun,” diye mırıldandı Afsuni, işe koyulup bitkileri ezerek suyuma katarken.

Bu sabah, gözlerimin altındaki koyu halkaların üzerine illüzyon dokumaya özen göstermiştim. Fakat Afsuni kâbus gördüğümü her zaman anlayabiliyordu. “Bundan sonra, bu gece daha iyi uyuyacağım.” Benim için hazırladığı içeceği işaret ettim.

“Biraz karakök buldum,” dedi Afsuni, mataramı bana geri vererek. “Burada yabancı ot gibi büyüyor. Bu akşam bir tane daha içmelisin, o... şey, *onları* kendinden uzak tutmak istiyorsan.”

Sesler. Artık onları sürekli duyuyordum. Tam kulaklarımın ardında asılı bir ses bulutu gibi o cıvıldaşan sesler her an oradaydılar ve asla susmuyorlardı. Sabahları kalktığımda ve akşamları yatarken bana fısıldıyorlardı. Bazen anlamsız şeyler söylüyorlardı. Bazen de şiddet dolu hikâyeler anlatıyorlardı. Şimdiyse benimle alay ediyorlardı.

Ne kadar da tatlı, dedi sesler alaycı bir şekilde, Afsuni atını benimkinden hafifçe uzaklaştırıp lavtasının tellerini çekiştirmeye devam ederken. *Bizden pek hoşlanmıyor, değil mi? Sürekli bizi senden uzaklaştırmaya çalışıyor. Ama sen bizim gitmemizi istemiyorsun, değil mi Adelina? Biz senin bir parçanız, senin zihninde doğduk. Hem bu kadar hoş bir delikanlı seni neden sevsin ki? Görmüyor musun? O seni değiştirmeye çalışıyor. Tıpkı kız kardeşin gibi.*

Onu hatırlıyor musun?

Dişlerimi gıcırdattım ve canlandırıcı ilacımdan bir yudum aldım. Şifalı otlar dilimde acı bir tat bıraktı ama tadı gayet hoş karşıladım. Bugün, istilacı bir kraliçe gibi görünmem

gerekiyordu. Yeni halkımın gözleri önünde, illüzyonlarımın kontrolden çıkmasına izin veremezdim. Otların işe yaradığını hemen hissettim –sesler artık, zihnimde geriye itilmiş gibi boğuk geliyordu– ve dünyanın geri kalanı gözlerimin önünde daha berrak bir şekilde belirmeye başlamıştı.

Afsuni başka bir melodi çaldı. “Düşünüyordum da, Ade-
linetta’m,” diye devam etti o her zamanki gamsız haliyle,
“çok fazla lavta, süs eşyası ve bu nefis, küçük safir paralardan
biriktirdim.” Eyerinde dönmek üzere bir an durdu ve ağır,
yeni sırt çantalarından birinin içinden biraz altın çıkardı. Orta
yerlerine minik, mavi taşlar gömülmüş birkaç para gösterdi,
her biri on Kenettra altınına denkti.

Ona güldüm ve arkamızdaki birkaç Engizisyoncu bu ses
üzerine şaşkınlıkla kıpırdandı. Yalnızca Afsuni içimdeki neşeyi
tatlı sözleriyle böyle dışarı çıkarabilirdi. “Nedir bu? Hırsızlar
prensi birden, *aşırı* servetinin altında ezildi mi yoksa?”

Afsuni omuz silkti. “Elli lavta ve on bin safir parayla ne
yapacağım ben? Üzerime daha fazla altın takarsam atımdan
düşeceğim.”

Ardından sesi biraz alçaldı. “Bunları yeni vatandaşlarına
yardım olarak dağıtabileceğini düşündüm. Fazla bir şey ol-
ması gerekmez. Her birine birkaç safir para, sandıklarından
birkaç avuç altın. Özellikle Merroutas’ı eline geçirdiğinden
beri sandıkların dolup taşıyor.”

Neşeli ruh halim birden bozuldu ve kafamın içindeki
sesler konuşmaya başladı. *Sana, yeni halkının sadakatini satın
almanı söylüyor. Sevgi satın alınabilir, bunu bilmiyor muydun?
Sonuçta sen de Afsuni’nin sevgisini satın aldın. Onun hâlâ burada
olmasının tek nedeni bu. Öyle değil mi?*

Mataramdan bir yudum daha aldım ve sesler yine biraz hafifledi. “Yani Dumor halkına şefkat göstermemi mi istiyorsun?”

“Bence bu, sana yapılan saldırıların sıklığını azaltır, evet.” Afsuni lavtasını çalmayı bıraktı. “Merroutas’ta bir suikastçı vardı. Ardından, birliklerin Domacca’ya ayak bastığında, isyancılardan bir grup oluştuğunu gördük... Saccoristler’di, değil mi?”

“Bir fersah bile yaklaşamadılar yanıma.”

“Yine de gecenin bir yarısı birkaç Engizisyoncunu öldürdüler, çadırlarını yaktılar, silahlarını çaldılar. Ve sen onları bulamadın. Peki ya sen o bölgeyi ele geçirdikten sonra, Kuzey Tamoura’da yaşanan olay?”

“Aklında hangi olay var?” dedim, sözcüklerimi yutarak ve buz gibi bir ifadeyle konuşuyordum. “Çadırımda bekleyen davetsiz misafir mi? Gemimdeki patlama mı? Kampımızın dışındaki ölü işaretli çocuk mu?”

“Onlar da var,” diye cevap verdi Afsuni, elini sallayarak. “Ama ben senin Tamoura hükümdarlarından, Altın Üçlü’den gelen mektupları dikkate almadığın zamanı düşünüyordum. Ateşkes teklif etmişlerdi, sevgili Adelinetta’m. Tutuklularını serbest bırakman ve sahip oldukları tek büyük nehrin yakınındaki ekilebilir topraklarını geri vermen karşılığında arazilerinin kuzey şeridi. Sana oldukça cömert bir ticari anlaşma sundular. Ve sen miğferinde onların ölü askerlerinin kanını taşıyarak elçilerini geri yolladın.” Bana keskin bir bakış attı. “Ben sana daha üstü kapalı bir şey yapmanı önerdiğimi hatırlıyorum.”

Başımı iki yana salladım. Tamoura’ya ilk vardığımda, bu konuda zaten tartışmıştık ve bunun bir daha münakaşasını

yapacak değildim. “Ben dost edinmek için burada değilim. Kuvvetlerimiz, onların anlaşmalarına bakmaksızın kuzey bölgelerini başarıyla fethettiler. Ve ben de bir sonraki adımda Tamoura’nın geri kalan kısmını alacağım.”

“Evet... ordunun çeyreğini feda etmek pahasına. Tamoura’dan geriye kalanları zapt etmeye çalışınca ne olacak? Beldainliler sana tekrar saldırdığında ne olacak? Kraliçe Maeve’in seni seyrettiğinden eminim.” Derin bir nefes aldı. “Adelina, sen artık Denizdiyar’ın Kraliçesi’sin. Güneşdiyar’daki Domacca ve Kuzey Tamoura’yı ele geçirdin. Bir noktadan sonra amacın daha fazla bölgeyi fethetmek değil, *sahip olduğun* bölgelerin düzenini sağlamak olmalı. Ve bunu da, Engizisyoncularına işaretsiz sivil halkı sokaklara sürükleyip onları sıcak demirle damgalatma emri vererek başaramazsın.”

“Acımasız olduğumu düşünüyorsun.”

“Hayır.” Afsuni uzunca bir süre tereddüt etti. “Belki biraz.”

“Acımasız olduğum için onları damgalamıyorum,” dedim sakince. “Bunu, onların *bize* yaptıklarını hatırlamaları için yapıyorum. İşaretli olanlara. Çok çabuk unutuyorsun.”

“Ben asla unutmam,” diye cevap verdi Afsuni. Bu kez sesinde hafif bir keskinlik vardı. Eli yan tarafında, çocukluktan kalma yarasının ona rahatsızlık vermeye devam ettiği yerde öylece durdu. “Ama işaretsizleri armanın işaretiyle damgalaman onların sana daha sadık olmalarını sağlamayacak.”

“Benden korkmalarını sağlayacak.”

“Korku en iyi biraz sevgiyle işler,” dedi Afsuni. “Onlara ürkütücü ama yine de cömert olabileceğini göster.” Saç örgülerindeki altın şeritler şangırdadı. “İnsanların seni biraz sevmesine izin ver, sevgili Adelinetta’m.”

İlk tepkim öfke oldu. Bu katlanılmaz hırsız için varsa yoksa *sevgiydi*. Ordumu kontrol altında tutabilmek için güçlü görünmeliydim ve bir zamanlar işaretileri kazıklara bağlayarak yakmış insanlara altın dağıtma düşüncesi beni tiksindiriyordu.

Fakat Afsuni'nin haklı olduğu bir nokta vardı.

Diğer tarafımda, Yağmurcum Sergio hiç yorum yapmadan atını sürmeye devam etti. Teninin rengi solgun görünüyordu ve birkaç hafta önce yakalandığı soğuk algınlığını hâlâ tam atlatamamış gibi görünüyordu. Fakat sessizliği ve bu ılık havada bile pelerinini omuzlarına sarışı haricinde, durumunu belli etmemeye çalışıyordu.

Afsuni'ye arkamı döndüm ve bir şey demedim. O da önüne baktı ama dudaklarının köşelerinde hafif bir tebessüm oynayıyordu. Önerisini düşündüğümü anlayabiliyordu. Düşüncelerimi nasıl bu kadar iyi okuyordu? Bu beni daha çok sinirlendiriyordu. En azından Violetta'dan bahsetmediği için, işaretsiz olanları zorla sokaklara çıkarmaları için Engizisyoncularımı göndermemin kısmi sebebini açıkça dile getirmedeği için ona minnettardım. Bunu, aradığım için yaptığımı biliyordu. *Onu* aradığım için.

Neden hâlâ onu bulmak istiyorsun? Fısıltılar benimle alay ediyordu. *Neden? Neden?*

Bu, bana tekrar tekrar sordukları bir soruydu. Ve yanıtlım her zaman aynıydı. *Çünkü ne zaman gidebileceğine ben karar veririm. O değil.*

Fakat fısıltılara kaç kez cevap vermiş olursam olayım sormaya devam ediyorlardı çünkü bana inanmıyorlardı.

Artık Tarannen'in iç kesimlerine ulaşmıştık ve burası ıssız görünmesine karşın, Sergio'nun gözleri meydana çevreleyen

binalar üzerinde sabitlenmişti. Son zamanlarda, Saccoristler olarak bilinen isyancılar –ki bu kelime, Domacca dilinde anarşi anlamına gelen sözcükten geliyordu– birkaç kez birliklerimize saldırmıştı. Bu da Sergio'nun gizli isyancıları devamlı aramasına neden olmuştu.

Büyük bir kemerli geçit meydana bağlanıyordu, taşlarının üzerine ayların ve çeşitli biçimlerinin, aydınlık ve karanlık hallerinin özenli bir dizisi kazınmıştı. Sergio ve Afsuni'yle kemerin altından geçtik, ardından Dumorlu esirlerden oluşan kalabalığın önünde durduk. Atım sabırsızlıkla ayaklarını yere vurdu. Atımın üzerinde daha da dikleştim ve başımı kaldırarak yorgunluğumu belli etmeyi reddettim.

Elbette buradaki Dumorluların hiçbiri işaretli değildi. Zincirliler, hiçbir işaret taşımayanlardı, bir zamanlar bana çürümüş yiyecekler fırlatan ve ölümümü isteyerek bağırان türden insanlardı. Elimi Sergio ve Afsuni'ye doğru kaldırdım; onlar da atlarını benden uzaklaştırarak meydanın iki ucunda, yüzleri halka dönük şekilde durmak üzere uzaklaştılar.

Engizisyoncularım da etrafa dağıldı. Esirlerimiz bizi görünce geri çekildiler, bakışları tereddüt içinde üzerime sabitlenmişti. Etraf o kadar sessizdi ki gözümü kapadığım takdirde bu meydanda tek başıma durduğumu hayal edebilirdim. Yine de insanların üzerini kaplayan dehşet bulutunu hissedebiliyordum, tereddüt ve kuşkularından oluşan dalgalar adeta kemiklerime çarpıyordu. Zihnimdeki fısıltılar korkudan beslenmek üzere, hızla kaçışan farelerin üzerine atılan aç yılanlar misali ileri çıktılar.

Atımı birkaç basamak boyunca ilerlettim. Bakışlarım insanlardan, meydanın çatılarına doğru çevrildi. Şimdi bile

kendimi içgüdüsel olarak, tıpkı eskiden yaptığı gibi çömelmiş vaziyette durup bekleyecek Enzo'dan herhangi bir işaret ararken buldum. Aramızdaki çekim gücü, onu bana beni de ona bağlayan o bağ, sanki Enzo bir şekilde, denizler ötesinden Dumor'un orduma yenik düştüğünü biliyormuşçasına gerildi. Bu güzeldi. Onun övüncümü de hissedebilmesini umdum.

Dikkatim tekrar esirlere yöneldi. "Dumor halkı," sesim meydanda yankılandı, "ben Kraliçe Adelina Amouteru. Artık *sizin* kraliçenizim." Bir kişiden diğerine baktım. "Hepiniz Kenettra'nın birer parçasısınız ve kendinizi Kenettra vatandaşı olarak görebilirsiniz. Gurur duyun çünkü çok yakında diğer hepsine hükmedecek bir ulusa aitsiniz. İmparatorluğumuz büyümeye devam ediyor ve siz de onunla büyüyebilirsiniz. Bugünden itibaren, Kenettra'nın bütün yasalarına uyacaksınız. İşaretli bir kimseye *malfetto* demenin cezası ölümdür. İşaretli bir kimseye herhangi bir nedenle yapılacak herhangi bir hakaret, taciz ya da kötü davranışın sonucu yalnızca sizin değil, tüm ailenizin infazı olacaktır. Şunu iyi bilin: İşaretliler, tanrılar tarafından işaretlenmiştir. Onlar sizin efendilerinizdir ve dokunulmazdırlar. Sadakatinize karşılık olarak, her birinize beş Dumoria safftonu ve elli Kenettra altını ödül verilecektir."

İnsanlar hafif bir şaşkınlıkla mırıldanmaya başladılar ve yana baktığımda, Afsuni'nin de minnettar bir şekilde bana baktığını gördüm.

Sergio atından aşağı atladı ve eski paralı askerlerinden oluşan küçük bir ekiple ilerledi. Birlikte kalabalığın arasından geçtiler, oradan buradan bazı insanlar seçerek onları, Sergio'nun önümde diz çökmeleri için zorladığı yere doğru

sürüklediler. Bu seçilmiş insanları büyük bir korku kapladı. Kaplamalıydı da zaten.

Onlara dikkatle baktım. Beklendiği üzere, Sergio ve ekibinin seçtiği insanlar güçlü kuvvetli, adaleli kadın ve erkeklerdi. Hepsi de başları önlerine eğik halde titriyorlardı. “Orduma katılma şansınız var,” dedim onlara. “Kabul ederseniz, komutanlarımla eğitileceksiniz. Benimle Güneşdiyar ve Gökdiyar’a gataceksiniz. Silahlandırılacak, beslenecek, giydirilip kuşatılacaksınız ve ailelerinize de bakılacak.”

Ne demek istediğimi açıkça anlatabilmek için Afsuni atından indi ve onlara yaklaştı. Her birinin yanında, elini gösterişli bir biçimde çuvalına soktu ve önlerine ağır çantalar dolusu Kenettra altınları bıraktı. İnsanlar yalnızca ona bakmakla yetindiler. İçlerinden biri çantayı öylesine çılgınca bir hareketle kaptı ki paralar çantadan dışarı yuvarlanarak ışıktta parıldıadı.

“Teklifimi reddederseniz, ailenizle birlikte hapse atılacaksınız.” Ses tonum derinleşti. “Halkım arasında asilere müsamaha göstermeyeceğim. Bana bağılılık yemini edin, ben de bu yemininize degeceğinin teminatını vereyim.”

Gözucumla, Sergio’nun huzursuzca kıpırdandığını gördüm. Gözleri meydanın çevresine doğru çevrildi. Kaskatı kesildim. Sergio’nun ne zaman tehlikeyi sezinlediğini anlamakta ustalaşmıştım. Sergio birkaç adamına bir şeyler mırıldandı ve adamlar gölgeler arasına çekilerek bir kapının ardında gözden kayboldular.

“Bağılılık yemini ediyor musunuz?” diye sordu onlara Afsuni.

Hepsi bu soruya teker teker, tereddüt etmeden cevap verdiler. Ayağa kalkmaları için onlara işaret ettim ve Engizis-

yonculardan oluşan bir devriye gelip onları götürdü. Önüme yine güçlü kuvvetli erkek ve kadınlar getirildi. Onlarla da aynı ritüeli yineledik. Ardından bir başka grup getirildi. Aradan bir saat geçti.

Getirilen gruplar içinden biri bağılılık yemini etmeyi reddetti. Kadın yüzüme tükürdü, ardından bana, Dumor dilinde, anlamadığım bir lakapla seslendi. Kızgın bakışlarımı ona yönelttim ama kadın geri adım atmadı. Bunun yerine, dudaklarını kıvırdı. *Cüretkâr biri.*

“Senden korkmamızı istiyorsun,” diye homurdandı bana, şimdi aksanlı Kenettra lisanıyla konuşuyordu. “Buraya gelip evlerimizi harap edebileceğini, sevdiklerimizi öldürebileceğini, sonra da ayaklarına kapanmamızı sağlayabileceğini düşünüyorsun. Birkaç kuruş için sana ruhlarımızı satacağımızı düşünüyorsun.” Kadın başını kaldırdı. “Ama ben senden korkmuyorum.”

“Öyle mi?” Başımı ilgiyle ona doğru eğdim. “Korkmalısın.”

Kadın bana bir gülümsemeyle meydan okudu. “Sen *kendin* kanımızı bile dökemiyorsun.” Kadın başıyla, çoktan kılıcını çekmeye başlamış Sergio’yu gösterdi. “Bunu dalkavuklarından birine yaptırıyorsun. Sen ordusunun arkasına saklanan, *korkak bir kraliçesin.* Ama ruhumuzu Güllerinin ayakları altında ezemezsin... galip gelemezsin.”

Bir zamanlar, bunun gibi sözler gözümü korkutabilirdi. Fakat artık sadece iç çekiyordum. *Görüyor musun, Afsuni? Şefkat gösterdiğimde işte bunlar oluyor.* Bu yüzden, kadın konuşmasına devam ederken atımdan aşağı indim. Sergio ve Afsuni tek kelime etmeden beni seyretiler.

Kadın, tam önünde durduğum sırada bile konuşuyordu. “Seni alt edeceğimiz gün gelecek,” diyordu. “Dediklerimi iyi belle. Kâbusun olacağız.”

Yumruklarımı sıktım ve kadının bedenine bir acı sanrısı yolladım. “Kâbus benim.”

Kadının gözleri yuvalarından uğradı. Yere düşerken boğuk bir çığlık koyuverdi ve tırnaklarıyla toprağı deşti. Gözler ve başlar bu manzaradan öteye çevrilirken kadının arkasındaki kalabalığın tümü aynı anda korkuyla geri çekildi. Kadından yayılan korku doğrudan beni besliyordu ve kafamdaki sesler çığlıklara dönüşüyor, kulaklarımı coşkularıyla dolduruyordu. *Mükemmel. Devam et. İzin ver de acı kalbini, sonunda patlayana dek hızla çarptırsın.* Böylece ben de sesleri dinledim. Yumruklarım daha da sıkıldı... ilk canımı aldığım, Dante’nin cesedinin başında durduğum geceyi düşündüm. Kadın kıvrandı, orada olmayan canavarları gören gözleri çılgınca titreşti. Dudaklarından kızıl damlalar saçıldı. Kanının elbisemin eteğine bulaşmaması için bir adım geriledim.

Sonunda kadın bilincini kaybederek hareketsiz kaldı.

Sakin bir şekilde, birer heykel gibi hareketsiz kalmış diğer esirlerimize döndüm. Duydukları dehşeti bıçağımla kesebildirdim. “Başkası var mı?” Sesim meydanda yankılandı. “Yok mu?” Sessizlik uzayıp gitti.

Eğildim. Afsunî’nin ilk başta kadının ayaklarının dibine attığı para kesesi, cesedin yanında el sürülmemiş halde duruyordu. Keseyi dikkatli bir şekilde, iki parmağımla yerden aldım. Ardından tekrar atımın yanına döndüm ve eyere tırmandım.

“Gördüğünüz gibi, ben sözümü tutarım,” diye seslendim kalabalığın geri kalanına. “Siz benim cömertliğimden fay-

dalanmaya çalışmayın, ben de sizin güçsüzlüğünüzden faydalanmayayım.” Kadından aldığım keseyi en yakınımdaki Engizisyoncu’ya attım. “Zincire vur onu. Ve ailesinin izini sür.”

Askerlerim kadını sürükleyerek götürdüler ve karşıma yeni bir grup insan getirildi. Bu kez gruptakilerin hepsi altınlarını sessizce kabul ettiler ve beni başlarını eğerek selamladılar, ben de onlara selamlarını kabul ettiğimi bildirircesine başımı salladım. Bu yöntem olaysız bir şekilde devam etti. Geçmişimden ve bugünümden öğrendiğim bir şey varsa o da korkunun gücüydü. Halkınıza dünyanın cömertliğini gösterirdiniz ama onlar yine de daha fazlasını talep ederdi. Fakat korku duyanlar asla sizinle mücadele etmezdi. Bunu iyi biliyordum.

Güneş gökyüzünde daha da yükseldi ve iki grup daha orduma bağlılık yemini etti.

Birden ışığın altında keskin bir nesne parıladı. Bakışlarım yukarı doğru çevrildi. *Çatıların birinden atılan bir bıçak, iğne gibi sivri uçlu bir silah.* İçgüdüsel olarak enerjime asıldım ve etrafıma bir görünmezlik illüzyonu sardım. Fakat yeterince çabuk tepki veremedim. Bir hançer tam kolumun yanından uçarak geçti ve etimde derin bir kesik açtı. Bedenim bu darbeyle geriye doğru yalpaladı ve görünmezlik örtüm kayboldu.

Esirlerin çığlıkları, ardından Engizisyoncularım silahlarını çekerken kılıçların kınlarına sürtünme sesleri duyuldu. Ben henüz varlığını bile hissedemeden Afsuni yanımda belirdi. Eyerimde sarsılırken bana doğru uzandı ama ben ona elimle uzaklaşmasını bildirdim. “Hayır,” demeyi başardım soluk soluğa. Bu Dumorluların, kanımın aktığını görmelerine izin vermezdim. Ayaklanmaları için ihtiyaç duydukları tek şey bu olurdu.

Çatılardan daha çok ok ve hançerin yağmasını bekledim fakat böyle bir şey olmadı. Bunun yerine, meydanın uzak ucunda Sergio ve adamları belirdi. Aralarına aldıkları dört-beş kişiyi sürüklüyorlardı. Saccoristleri. Duvarların rengiyle uyumlu olabilmek için kum rengi giysiler kuşanmışlardı.

İçimdeki öfke yeniden kabardı ve kanayan kolumun acısı da yalnızca enerjimi besledi. Sergio'nun onları yanıma getirmesini beklemedim. Sadece saldırdım. Kalabalığın korkusunu ve kendi içimdeki gücü kullanıp enerji ipliklerini dokuyarak gökyüzüne uzandım. Gökyüzü tuhaf, koyu bir maviye, ardından da kırmızıya dönüştü. İnsanlar çılglık çılgılığa, korkuyla büzüldüler. Daha sonra asilere doğru uzandım ve onlara boğulduklarını hissettirecek bir yanılsama gönderdim. Asiler, Sergio'nun adamlarının elinde öne doğru eğildiler, ardından havanın akciğerlerinden çekildiğini hissederken sırtlarını kamburlaştırdılar. Dışlerimi sıktım ve yanılsamayı güçlendirdim.

Hava aslında hava değil, su. Bu meydanın ortasında boğuluyorsunuz ve çıkabileceğiniz bir yüzey de yok.

Sergio onları serbest bıraktı. Asiler soluk almak için mücadeleye vererek dizlerinin üstüne düştüler ve toprağı dövmeye başladılar. Yanılsamamı genişleterek meydandaki diğer esirlere dek uzandım. Daha sonra da tüm gücümle saldırdım.

Hâlâ yerde oturan esirlerin üzerini bir acı ağı kapladı. Hepsi birden çılglık attılar, sıcak ocak demirleri onları yakıyormuş gibi derilerini tırmaladılar, karıncalar saç telleri arasında geziniyormuş gibi saçlarını çektiler, kafa derilerini tırmaladılar. Her birinin acı çekişini izledim, benim acılarımın onların acısı olmasına izin verdim ve sonunda illüzyonumu üzerlerinden kaldırdım.

Hıçkırık sesleri kalabalığı yıkıp geçti. Uzanıp kanayan kolumu tutmaya cesaret etmedim... bunun yerine sert bakışlarımı insanlar üzerine sabitledim. “İşte,” dedim. “Kendi gözlerinizle gördünüz. Sadakatinizden başka hiçbir şeyi hoş görmeyeceğim.” Kalbim göğsümde şiddetle çarpıyordu. “Bana ya da maiyetimdekilere ihanet ederseniz, ölmek için bana yalvaracağınızın garantisini size verebilirim.”

Birliklerime ileri çıkmaları ve çığlık çığlığa ağlayan asileri toplamaları için işaret ettim. Ancak o zaman, Engizisyoncularımın bembeyaz cüppeleri etrafımda fırıl fırıl dönerken ben de atımı döndürdüm ve meydandan uzaklaştım. Güllerim de peşimden geldiler. Sonunda gözden kaybolduğumda omuzlarımı düşürdüm ve atımdan indim.

Afsuni beni yakaladı, ben de onun göğsüne yaslandım. “Çadıra geri dön,” diye mırıldandı, kolunu bana dolarken. Yüz ifadesi gergindi, dile getirilmemiş bir idrak hissiyle kaplıydı. “Yaranın dikilmesi lazım.”

Ani kan kaybı ve yanılısamalarımın oluştuğu hortumun ardından bitkin düşmüş halde ona yaslandım. Bir başka suikast girişimi. Günün birinde bu kadar şanslı olmayabilirdim. Fethedilmiş bir şehre bir dahaki girişimizde, Güllerimden herhangi biri yeterince hızlı davranmadan bana pusu kurabiliyorlardı. Ben Teren değildim... yanılısamalarım beni bıçak kesiklerinden koruyamazdı.

Gerçek birer tehdit haline gelmeden önce bu isyancıların kökünü kazımam gerekecekti. Ölümünün çok daha sert bir örneğini sunmam gerekecekti onlara. Çok daha acımasız olmam gerekecekti.

Artık hayatım buydu.

Raffaele Laurent Bessette

Bıyıya vuran dalgalar Raffaele'ye, Estenzia limanındaki fırtınalı geceleri hatırlatıyordu. Fakat burada, Güneşdiyar'ın Tamoura şehrinde hiç kanal, demirledikleri yerlerden taş duvarlar boyunca bata çıka sürüklenen gondollar yoktu. Yalnızca kırmızı ve altın sarısı kumlardan oluşan bir kumsal ve bodur ve seyrek dallı ağaçlarla benek benek kaplı bir kara parçası vardı. Yüksek bir tepenin üzerine genişçe yayılmış bir saray okyanusa bakıyordu, silueti gecenin içinde kapkaraydı, ünlü girişi fenerlerin ışığıyla aydınlanmıştı.

Bu gece, sarayın dairelerinden birinin pencerelerinden içeri ılık bir erken ilkbahar rüzgârı giriyordu ve mumlar titrek alevleriyle yanıyordu. Enzo Valenciano altın yaldızlı bir sandalyede oturuyordu, bedeni öne doğru eğilmişti, kolları dizlerinin üstündeydi. Koyu renk saç bukleleri yüzüne düşüyordu ve çenesi sıkıca kenetlenmişti. Gözleri acı içinde kapalı duruyordu, yanakları gözyaşlarıyla nemlenmişti.

Raffaele onun önünde çömelerek, Prens'in dirseklerine dek uzanan beyaz bez bandajları dikkatle çözmeye başladı. Yanık

et ve merhemin tiksindirici şekerli kokusu tüm odaya yayıldı. Raffaele, Enzo'nun kolunun her bir bölümünden bandajı çekip alırken ve bu sırada da altındaki yaralı deriyi çekiştirirken Enzo'nun çene kasları gerildi. Terden kayganlaşan gömleği üzerinden dökülüyordu. Raffaele bandajları sarıp rulo yaptı. Prens'in etrafına yaydığı şiddetli acı dalgasını hissedebiliyordu ve bu his onun yüreğini de, sanki yaralanmış kendisiymiş gibi yakıp kavuruyordu.

Bandajların altında Enzo'nun kolları asla iyileşmeyecekmiş gibi duran bir yanık kitlesiydi. Prens'in ellerini hep kaplayan ilk baştaki yaraları şimdi yukarı doğru yayılmış, Estenzia limanında Adelina'ya karşı verilen mücadeledeki olağanüstü çabasıyla daha da kötüleşmişti. Kraliçe Maeve'in Beldain ordusunun neredeyse tümünü ateşle yok etmek ona büyük zarar vermişti.

Bandajlarla birlikte bir deri parçası da koptu. Enzo'nun dudaklarından hafif bir inilti koptu.

Raffaele yanmış bu et parçasını görünce irkildi. "Bir süre dinlenmek ister misin?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdi Enzo, sıktığı dişlerinin arasından.

Raffaele onun sözlerine uydu. Yavaşça ve titizlikle, bandajlardan geriye kalan son kısımları da Enzo'nun sağ kolundan aldı. Artık Prens'in iki kolu da ortadaydı.

Raffaele iç geçirdi, ardından hemen yanında duran ve içinde soğuk, temiz su olan kâseye uzandı. Kâseyi Enzo'nun kucağına koydu. "İşte," dedi. "İçine sok."

Enzo kollarını soğuk suyun içine sokarak rahatlattı. Yavaşça soluğunu verdi. Bir süre sessizce oturarak dakikaların sürünürcesine akıp gitmesini beklediler. Raffaele, Enzo'yu

yakından inceliyordu. Aradan günler geçtikçe Prens daha da içine kapanmış, gözleri sıklıkla ve özlemle denize çevrilmeye başlamıştı. Havada, Raffaele'nin pek hatırlayamadığı yeni bir enerji vardı.

“Hâlâ onun çekimini hissediyor musun?” diye sordu Raffaele en sonunda.

Enzo başını onaylarcasına salladı. Tekrar içgüdüsel olarak pencereye, okyanusa döndü. Yanıt vermeden önce aradan uzunca bir süre daha geçti. “Bazı günler sakın,” dedi. “Bu gece değil.”

Raffaele sözlerine devam etmesini bekledi fakat Enzo tekrar o derin sessizliğine döndü, dikkati hâlâ dışarıdaki okyanustaydı. Raffaele onun kimi düşündüğünü merak etti. Düşündüğü kişi Adelina değildi, geçmişinin daha mutlu zamanlarından kalma, çoktan yitip gitmiş bir kızdı.

Bir süre sonra Raffaele içi su dolu kâseyi aldı ve Enzo'nun kollarını usulca kuruladı, ardından yanık deriye bir kat merhem sürdü. Bu Raffaele'nin Fortunata Saray'ında, Enzo geceleri ellerini sarması için onu ziyaret ettiği zamanlarda istettiği eski bir merhemdi. Artık saray gitmişti. Kraliçe Maeve yaralarını sarmak ve donanmasını yenilemek için Beldain'e geri dönmüştü. Ve Hançerler de buraya, Tamoura'ya –en azından Tamoura'dan geriye her ne kalmışsa oraya– gelmişlerdi. Adelina'nın Engizisyoncuları Kuzey Tamoura'da tepelere yayılmıştı ve güçlerini koruyorlardı.

“Adelina'dan haber var mı?” diye sordu Enzo, Raffaele yeni bandajlara uzanırken.

“Dumor'un başkenti, ordusuna yenik düştü,” diye cevap verdi Raffaele. “Artık Denizdiyar'ın yönetimi tamamen onda.”

Enzo, sanki yine kendisiyle Beyaz Kurt arasındaki o ebedi çekimi arıyormuş gibi tekrar denize baktı, bakışları çok uzaklara dalmış gibiydi. “Dikkati çok geçmeden tekrar buraya, Tamoura’nın geri kalanına döner,” dedi sonunda.

“Gemileri bir sonraki sefere bizim sınırlarımızda belirirse hiç şaşırmam,” diye hak verdi ona Raffaele.

“Altın Üçlü bizimle yarın buluşacak mı?”

“Evet.” Raffaele başını kaldırıp Prens’e baktı. “Tamoura hükümdarları, Adelina’nın son kuşatmasından sonra ordularının hâlâ güçsüz olduğunu söylüyor. Onunla yeniden müzakere yapmayı denemek istiyorlar.”

Enzo sol elinin parmaklarını dikkatle hareket ettirdi, ardından yüzünü buruşturdu. “Peki bu konuda ne düşünüyorsun?”

“Vakit kaybı olacak.” Raffaele başını iki yana salladı. “Adelina son girişimlerini bir an bile tereddüt etmeden geri çevirdi. Mübadele edilebilecek bir şey yok... hükümdarlar ona, zaten zorla alamayacağı ne teklif edebilirler ki?”

Ortama tekrar bir sessizlik çöktü, belki de Raffaele’nin sorusuna verilecek tek cevap buydu. Raffaele, Enzo’nun kollarını yeni bandajlarla sarmaya devam ederken, dışarıdaki dalgaları dikkate almamaya çalıştı. *Pencerenin ötesinden gelen denizin sesi. Karanlıkta parlayarak yanan bir çift kandil. Kapının vurulma sesi.*

Bu anı kendiliğinden ve amansız bir biçimde geldi, Enzo’nun ölümü ve dirilişinden beri Raffaele’nin, kalbinin etrafına çekmiş olduğu setleri yerle bir etti. Artık Prens’in yaralarını pansuman etmiyordu; seneler öncesinde Fortunata Sarayındaki yatak odasında korkmuş vaziyette durup bekliyor, maskeli insanlardan oluşan bir insan seline bakıyordu.

Sanki tüm şehir Raffaele'nin ilk defa halkın karşısına çıkışı için toplanmıştı. Tamoura ipekleri ve Kenettra dantellerinden yapılma giysileri içindeki, her birinin yüzü yarım maskeler ardında kısmen gizlenmiş, kahkahaları birbirine çarpan bardaklar ve sürüklenen terlik seslerine karışan asil beyefendiler ve hanımefendiler. Diğer eşlikçiler de sessiz ve zarif bir biçimde onların arasında geziniyor, içki ve buzlu üzüm tabakları servis ediyorlardı.

Raffaele, mükemmel bir biçimde giydirilip süslenmiş vakur bir genç olarak odanın ortasında duruyordu, saçları koyu renk satenden bir perde gibiydi, altın sarısı ve beyaz kaftanı dalgalanıyordu, etrafları simsiyah farla çevrelenmiş, mücevherlerin rengini andıran gözleri ilgiyle bekleyen teklifçilerinden oluşan insan yığına bakıyordu. Raffaele ellerinin nasıl titrediğini, titremesini durdurmak için nasıl iki elini birbirine bastırdığını hatırladı. Yüzünde belirli ifadeleri; dudaklarının, kaşlarının, yanaklarının ve gerçek duygularını yansıtsalar da yansıtmazlar da gözlerinin binlerce farklı inceliklerini belli etmek üzere eğitilmişti. Bu yüzden o anda yüzünde huzurlu bir sakinlik, utangaç bir çekicilik ve asil bir neşe, korkudan arınmış bir ifade vardı.

Odadaki enerji ara sıra değişiyormuş gibiydi. Raffaele ne hissettiğinden pek emin olmaksızın, kafasını mekanik olarak değişimin yönüne çevirdi. Önce zihninin ona oyunlar oynuyor olabileceğini düşündü, sonunda bu enerjinin, kalabalık arasında süzülen bir yabancı üzerine odaklandığını fark etti. Raffaele'nin gözleri onu takip etti, bu gencin ardından hareket eden güç tarafından büyülenmiş bir haldeydi.

Teklifler yüksekten açıldı ve giderek daha da yükseldi. Fiyat, Raffaele artık sayıları anlayamaz hale gelene dek yükseldi, etrafındaki manzaralar ve sesler bulanıklaşmaya başladı. Seyirciler arasındaki diğer eşlikçiler birbirleriyle fısıldaşıyorlardı. Daha önce hiçbir açık artırmada böylesi miktarlar dile getirildiğini işitmemişti ve bu durumun tuhaflığı kalbinin daha hızlı çarpmasına, ellerinin daha şiddetli titremesine neden oldu. Bu gidişle, kazananın yapacağı ödemeyi görebilecek kadar yaşayamayacaktı.

Ve biraz sonra, alanda teklif verenler birkaç kişiye düşerken... kalabalığın arasına gizlenmiş genç bir uşak, en yüksek teklifi iki misline çıkardı.

Mırıltılar salonda hafifçe dalgalanmaya başladığında Raffaele'nin sakin ifadesi ilk kez bir an bocaladı. Madam yeniden, bu fiyatın üzerine çıkabilecek bir teklif için kalabalığa seslendi fakat kimseden ses çıkmadı. Raffaele sessizliğin ortasında durdu, uşak müzayedeyi kazanırken iradesini kullanıp sakin kalmaya çalıştı.

O akşam Raffaele titrek elleriyle birkaç mum yaktı ve ardından yatağının ucunda tek başına oturdu. Battaniyeler ipektendi, altın sarısı iplik ve dantellerle işlenmişti ve gece zambaklarının kokusu havaya yayılıyordu. Dakikalar ağır ağır akıp gitti. Raffaele odasına yaklaşan ayak seslerini dinledi ve daha yaşlı eşlikçilerin seneler içinde verdiği dersleri kendi kendine tekrar etti.

Ona sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra, dışarıdaki koridordan gelen, beklediği sesi işitti. Birkaç dakika sonra da kapıya hafifçe vuruldu.

Her şey iyi olacak, diye fısıldadı Raffaele, bu sözlerin gerçekliğinden emin olmadan. Ayağa kalktı ve sesini yükseltti. “İçeri gelin, lütfen.”

Bir hizmetçi kapıyı açtı. Kızın arkasından, deneyimli bir av hayvanının zarafetiyle, maskeli bir genç adam içeri girdi. Tam genç adam yüzündeki maskeyi çıkarmak üzere uzanırken, kapı ardından kapandı.

Raffaele’nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. Bu, kalabalığın içinde fark ettiği yabancıydı. Mahcup bir ifadeyle, yabancının oldukça yakışıklı olduğunu fark etti. . . koyu renk saç bukleleri arkasında gevşekçe toplanmıştı, upuzun ve kapkara kirpikleri gözlerini çevreliyordu, gözlerinde kızıl renkli şeritler vardı. Yabancı dik duruyor ve gülümsemiyordu. Teklifler sırasında Raffaele’nin hissettiği enerji şimdi bu yabancının etrafını katmanlar halinde çevreliyordu. *Yangın. Alevler. İhtiras.* Raffaele kızardı. Yabancıyı kendine yaklaşması, yatağa oturması için çağırması gerektiğini biliyordu. Fakat o an hiçbir şey düşünemiyordu.

Genç adam öne çıktı. Raffaele’nin önünde durduğunda ellerini arkasında bağladı ve başını tek bir kez salladı. Raffaele onu kendisine doğru çağıran enerji değişimini tekrar hissetti ve elinde olmadan yabancının bakışlarına karşılık verdi. Genç adama gülümsemek için kendini zorladı, göstermek için yıllarca eğitildiği bir gülümsemeydi bu.

Önce yabancı konuştu. “Beni kalabalıkta fark ettin,” dedi. “Gözlerinin beni salonda takip ettiğini gördüm. Neden yaptın bunu?”

“Sanırım kendimi size yakın hissettim,” diye cevap verdi Raffaele, bakışlarını yere çevirdi ve içindeki sıcaklığın tekrar yanaklarına yükselmesine izin verdi. “İsminiz nedir, efendim?”

“Enzo Valenciano.” Yabancıнын sesi yumuşak ve derindi, çeliği saklayan ipek gibiydi.

Raffaele’nin bakışları tekrar ona çevrildi. *Enzo Valenciano*. Bu, Kenettra’nın gözden düşmüş prensinin ismi değil miydi? Sadece şimdi, yatak odasının loş ışığı altında Raffaele delikanlının saçlarının hafif bir kızıl tonda parladığını fark etti, hatta o kadar koyu bir kızıldı ki siyah gibi görünüyordu. Bir işaret etti bu.

Eski veliaht prens.

“Ekselansları?” diye fısıldadı Raffaele, o kadar şaşkındı ki onu yeniden başıyla selamlamayı akıl edemedi.

Genç adam başıyla onayladı. “Ve korkarım ki ilk gecende gerekenleri yerine getirmek gibi bir niyetim yok.”

Kapı çalınırken bir anda sahne yok olup gitti. Raffaele ve Enzo aynı anda dönüp kapıya baktılar ve Raffaele içine çektiği soluğunu uzun uzun bıraktı, bandajları yere koyarken o anıyı zihninin gerilerine doğru itti. “Evet?” diye seslendi.

“Raffaele?” diye cevap verdi çekingen bir ses. “Benim.”

Raffaele ellerini yenlerinin içine doğru kıvrıdı. “İçeri gel.”

Kapı açıldı ve Violetta tereddütle içeri girdi. Gözleri önce Raffaele’nin gözleriyle buluştu, ardından Enzo’nun dirseklerini dizlerine dayayarak oturduğu yere doğru çevrildi. “Böldüğüm için özür dilerim,” dedi. “Raffaele, sahilin aşağı tarafında tuhaf şeyler oluyor. Bakmak isteyebileceğini düşündüm.”

Raffaele onu kaşları çatık bir halde dinledi. Demek Violetta da uğursuz bir şeyler sezinlemişti. Bu gece solgun görünüyordu, bronz teni külrengiydi, dolgun dudakları sıkı bir çizgi halinde gerilmişti, saçlarını bir Tamoura eşarbyyla örtmüştü. Aşağı yukarı bir sene önce Hançerler’i kendi gücünü kullana-

rak, tamamen kendi başına bulmuştu. Kız kardeşiyle arasında neler olduğunu anlatabilmesi bir haftasını almıştı, sonrasında Adelina'ya yardım etmenin bir yolunu bulmaları için gözyaşları arasında onlara yalvarmadan önce de bir hafta geçmişti. O zamandan beri Raffaele'nin yanında kalıyor, Raffaele uyum testlerini yaparken ve ona diğerlerinin enerjisini hissetmek için yeteneğini nasıl yoğunlaştırması gerektiğini öğretirken onunla birlikte çalışıyordu. Violetta iyi bir öğrenciydi. *Şahane* bir öğrenciydi.

Violetta ona fazlasıyla Adelina'yı hatırlatıyordu. Kendisine izin verdiği takdirde, Denizdiyar Kraliçesi'nin biraz daha genç bir haline baktığını hayal edebilirdi. Ona yardım edebilecekleri noktayı aşmadan önceki haline. Bu düşünce onu her zaman üzerdi. *Adelina'nın dönüştüğü şeyin suçlusu benim. Artık çok geç kalınmış olması benim suçum.*

Raffaele, Violetta'ya bakarak başını salladı. "Birazdan geliyorum. Beni dışarıda bekle."

Violetta koridora dönerken Raffaele de Enzo'nun kollarını sarma işini bitirdi, ardından bitkin bir halde kendi boynunu ovdu. İyice uzayıp aylara dönüşen haftalar boyunca art arda çok fazla geceyi, nafîle yere Enzo'nun yaralarını iyileştirmek için bu şekilde geçirmişti. Fakat yaraları iyileşmeye başladı her seferinde yine kötüleşiyordu. "Uyumaya çalış," dedi Raffaele ona.

Enzo cevap vermedi. Yüzü gergindi, acıyla solgunlaşmıştı. Hem oradaydı hem değildi.

Onu arenada ilk kaybettikleri gün ne kadar zaman önceydi? İki sene mi? Prensini gerçek anlamda canlı görüşünün, içindeki ateşin parlak ve kıpkırmızı yandığı zamanların üzerinden

sanki bir ömür gibi, çok uzun yıllar geçmiş gibi geliyordu. Şimdi Enzo'ya acı çekmesi için daha çok neden bulmak, varlığının –yarı yarıya canlıların diyarında, yarı yarıya Ölüler Diyarı'nda olan varlığının– onu seven insanların canını ne kadar yaktığını bilmesine izin vermek istemiyordu. Raffaele kapıya doğru yürüdü ve sessizce dışarı çıktı.

Gece ılıktı, Güneşdiyar yazlarının başlangıcı niteliğindedeydi ve günün sıcaklığı hâlâ koridorlara hâkimdi. Raffaele ve Violetta sessizce fenerlerin altında ilerlediler, ışıkların ve gölgelerin arasından geçtiler. Her kapının önünde, dairelerde kalan Hançerler'in enerjisini hissedebiliyordu. Gemma'nın ölümünün ardından, birden kendini odasına kilitleyen ve kendini tablolarının arasında kaybeden Michel. Odasında bir sıkıntı dalgası olan Lucent. Raffaele onun hâlâ uyanık olduğunu, belki yatak odası penceresinden dışarı, sahile baktığını hissetti. Lucent'in kemiklerinin içi hâlâ boşalmaya devam ediyordu ve sürekli ağrıları oluyordu, bu durumu da onu keyifsiz ve çabuk öfkelenen biri haline getirmişti. Maeve önceleri onunla kalmış, Lucent'e kendisiyle birlikte Beldain'e dönmesi için yalvarmış, hatta ona para teklif etmeyi ve emretmeyi bile denemişti... fakat Lucent onun bu tekliflerini reddetmişti. O Hançerler'le kalacak ve son nefesine dek onların yanında çarpışacaktı. Bir süre sonra Maeve askerlerini kendi ülkelere götürmek zorunda kalmıştı. Fakat Beldain Kraliçesi'nin mektupları haftada bir gelmeye devam ediyordu, mektuplarda Lucent'in sağlığını soruyor, bazen mektuplarla birlikte ona şifalı otlar ve ilaçlar gönderiyordu. Fakat hiçbir şeyin yardımı olmamıştı. Raffaele bunun *asla* bir faydasının olmayacağını

biliyordu çünkü Lucent'in hastalığı kendi enerjisinin derinliklerindeki bir şeyden kaynaklanıyordu.

En son yatak odası bir zamanlar, Raffaele'nin yakın bir zaman önce Hançerler'e dahil ettiği ve insanları zehirleme gücüne sahip Leo'ya aitti. Şimdi oda boştu. Leo bir ay önce ölmüştü. Doktor Raffaele'ye bunun, ağır ilerleyen bir akciğer enfeksiyonundan kaynaklandığını söylemişti. Fakat Raffaele bir başka muhtemel sebepten şüphe ediyordu... Leo'nun vücudu kendi içine dönmüş, onu içten içe zehirlemişti.

Yakında kendi içinde ne tür bir zafiyet kendini gösterecekti?

"Adelina'nın son zaferlerini işittim," dedi Violetta, sonunda saraydan çıkan merdivenlere ulaştıklarında.

Raffaele sadece başını salladı.

Violetta ona kaçamak bir bakış attı. "Sence..."

Violetta ne kadar çok uğraşıyordu. Raffaele yüreğini ona açtığını hissediyordu, onu teselli etmek istiyordu fakat tek yapabildiği şey elini tutmak ve duygularına hafifçe dokunarak onu geçici olarak teskin etmek oldu. Başını iki yana salladı.

"Ama... ben onun Dumor vatandaşlarına oldukça cömert ödemeler teklif ettiğini duydum," diye cevap verdi Violetta. "Olabileceğinden çok daha cömert davrandı. Belki de bir yolunu bulup..."

"O artık yardım edilemeyecek bir durumda," diye yanıt verdi Raffaele usulca. Bu ona defalarca kez verdiği bir yanıtı. Kendisi de buna tamamen inandığından pek emin değildi fakat Violetta'nın umutlarını yükseltip sonradan yerle bir olduklarını görmeye dayanamazdı. "Üzgünüm. Adelina'nın bir sonraki hamlesine karşı Tamoura'yı savunmaya odaklanmalıyız. Bir yerlerde direnerek savaşmalıyız."

Violetta kıyı şeridine baktı ve başını salladı. “Elbette,” dedi, kendi kendini ikna edercesine.

O diğerleri gibi değildi. Elbette taşlarla uyum sağlıyordu –korku, empati ve neşeyle– fakat herhangi bir işareti yoktu. Onun, diğerlerinin güçlerini ellerinden alma yeteneği Raffaele’yi tedirgin ediyordu. Fakat yine de Raffaele elinde olmadan onunla arasında bir bağ olduğunu hissediyor, onun da etraflarındaki dünyayı *sezinleyebildiğini* bilmekten kaynaklanan bir rahatlık duyuyordu.

Bu gece üç aydan herhangi biri ya da yıldızlar görünür halde değildi; yalnızca bulutlar tüm gökyüzünü kaplıyordu. Birlikte dikkatlice taş yolda ilerlerken Raffaele Violetta’ya kolunu uzattı. Sıcacık esen rüzgâr içinde hafif, elektrik yüklü, tüylerini ürperten bir hava vardı. Sarayın uç kısmına doğru ilerlerken kıyı göründü, beyaz köpüklerden oluşan bir hat kapkara boşluğa çarpıyordu.

Raffaele şimdi Violetta’yı neyin rahatsız ettiğini seziniyordu. Sahilde, kumların soğuk ve nemli bir hale geldiği yerde bu his, sanki dünyadaki tüm enerji iplikleri sıkıca çekilmişçesine, inanılmaz derecede güçlüydü. Dalgalar üzerine tuzlu su damlacıkları sıçratıyordu. Gece o kadar karanlıktı ki etraflarındaki herhangi bir ayrıntıyı seçemiyorlardı. Yakınlarında uzanan kocaman kaya kütleleri simsiyah birer siluetti. Raffaele onlara baktı ve içinde bir korku duydu. Havada keskin bir koku vardı.

Yolunda gitmeyen bir şeyler var.

“Burada ölüm var,” diye fısıldadı Violetta, Raffaele’nin kolunun yanında duran eli titriyordu. Raffaele ona baktığında

gözlerinde tekin bir ifade olmadığını gördü, Adelina'dan bahsettiği her seferinde gözlerinde beliren ifadeydi bu.

Raffaele ufku taradı. Evet, fena halde ters giden bir şeyler vardı, doğal olmayan bir enerji tüm havaya yayılıyordu. O kadar fazlaydı ki Raffaele nereden geldiğini anlayamıyordu. Gözleri, uzaktaki bir kara parçasına takıldı. Bir süre oraya baktı.

Gökyüzünde bir dizi şimşek çaktı ve bulutlardan denize doğru incecik yollar açtı. Violetta irkilerek ardından gelecek gök gürültüsünü bekledi fakat böyle bir şey olmadı ve sessizlik Raffaele'nin ensesindeki tüyleri ürpertti. Sonunda, onlara sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra, hafif bir gümbürtü yeri sarstı. Raffaele'nin gözleri kıyıyı döven dalgalara doğru indi, ardından yine kayaların siyah siluetleri üzerinde durdu.

Şimşek yine çaktı. Bu kez parıltısı kısacık bir an kıyıyı aydınlattı. Raffaele geri çekilerek manzarayı inceledi.

Siyah siluetler kaya parçaları değildi. Bunlar balıraydı, sayıları en azından bir düzine kadardı, hepsi de ölü halde kumsala vurmuştu.

Violetta ellerini hızla ağzına götürdü. Bir an Raffaele'nin tek yapabildiği şey öylece durduğu yerde kalmak oldu. Birçok denizci, balıraların öldükten sonra nereye gittiklerine ilişkin hikâyeler anlatırlardı... bazıları okyanusta açıldıklarını, giderek daha derine yüzdüklerini ve sonunda Ölüler Diyarı'nın derinliklerine battıklarını söylerlerdi. Diğerleri balıraların sudan sıçrayarak çıkıp bulutlar tarafından iyice yutulana dek gökyüzünde yükseldiklerini söylerlerdi. Nadiren karaya, bembeyaz kaburga kemikleri vururdu. Fakat daha önce Raffaele ölü bir balıra görmemişti. Kesinlikle bu şekilde görmemişti.

“Daha fazla yaklaşma,” diye fısıldadı Raffaele, Violetta’ya. Artık çürüyen et kokusu olduğu belli olan havadaki koku, Raffaele cesetlere yaklaştıkça keskin hale geliyordu. İlk baliranın yanına yaklaşırken elini ona doğru uzattı. Önce tereddüt etti, ardından parmaklarını usulca hayvanın bedenine koydu.

Hayvan bir kez seğirdi. Bu sadece bir bebektir ve henüz ölmemiştir.

Raffaele’nin boğazı düğümlendi ve gözleri yaşlarla doldu. Bu yaratıkları korkunç bir şey öldürmüştü. Hâlâ hayvanın damarlarında dolaşan zehirli enerjiyi hissedebiliyor, yaratık bir başka ağır, hırıltılı soluk alırken güçsüzlüğünü duyabiliyordu.

“Raffaele,” diye seslendi Violetta. Raffaele omzunun üzerinden baktığında Violetta’nın, kumsala vuran dalgalara daldığını gördü. Elbisesinin eteği ıslanmıştı ve kendisi de yaprak gibi titriyordu. *Çekil oradan*, diye uyarmak istedi onu Raffaele.

“Bu bana Adelina’nın enerjisi gibi hissettiriyor,” dedi sonunda Violetta.

Raffaele okyanusa doğru tereddüt dolu bir adım attı, ardından bir adım daha ilerledi. Terlikleri ıslak kuma batana dek yürüdü. Nefesini sert bir şekilde içine çekti.

Su, daha önce hiç hissetmediği bir şekilde, ölüm gibi soğuktu. Sular geri çekilirken binlerce enerji ipliği, sanki her biri minicik kancalarla iştirilmiş ve canlı birini arıyormuş gibi ayaklarını çekiştirirdi. Bu teninde, içi kurtçuklarla dolu çürük bir meyvede olduğu gibi kımıl kımıl bir his oluşmasına neden oluyordu. Okyanus zehirle doluydu, derin, karanlık ve habisti. Yüzeyin altında, öfke dolu ve ürpertici bir enerji katmanı, daha önce yalnızca Adelina’da hissettiği bir şey vardı. Bu gece Enzo’nun başka yöne dağılan dikkatini, yarı canlı

gözlerinin uzaklara dalan ifadesini düşündü. Okyanusa doğru çekilir gibi olan halini düşündü. Raffaele, Enzo'yu denizin derinliklerinden geri getirdikleri, canlıların dünyasının sona erip ölülerin diyarının başladığı o gece kopan fırtınayı hatırladı.

Hemen yanında duran Violetta, deniz suyu bacaklarına vururken olduğu yerde donup kaldı.

Raffaele, dalgalar beline ulaşana kadar okyanusa doğru birkaç adım daha attı. Soğuk su bedenini uyuşturdu. Bir kez daha yukarı, şimşek fırtınasının koptuğu yere doğru baktı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı.

Sahiden de bu Adelina'nın enerjisi gibi hissettiriyor. Korku ve öfke gibi. Bu, başka bir diyardan gelen bir enerjimdi, iplikleri yüzeyin altından, asla düzeninin bozulmaması gereken ölümsüz bir yerden geliyordu. Raffaele titredi.

Bir şey dünyayı zehirliyordu.

Şimdi bile, aradan onlarca yıl geçtikten sonra, hiçbir şeyden
gece vakti, karanlığın dört bir yanımda uzanıp gittiği okyanus
kadar korkmuyorum.

-Reda Harrakan'ın Günlükleri, *Çeviren Bianca Bercetto*

Adelina Amouteru

Tam bir hafta sonra kolumdaki yara hâlâ, fazla çabuk
hareket ettirdiğim zaman zonkluyordu. Yaranın üzerini
kalın sargılar örtüyordu. Estenzia limanına giden yokuştan
inerken, yine dikişleri attırmadığımı umarak, acıyla yüzümü
buruşturdum.

Liman bugün, çürüyen balıkların berbat kokusuyla doluydu.
Askerler bizi, gelişimizi bekleyen bir dizi arabaya doğru götür-
ürken burnumu kırıştırdım. Sergio yanımda, tek eli sürekli
kılıcının kınında durur vaziyette ilerliyordu. Bana doğru eğildi.
“Majesteleri,” dedi. Bu hitap şekli dudaklarından, sanki tahtın
vârisi olarak doğmuşum gibi, doğal bir biçimde dökülüyordu.
“Adamlarım, saray kapılarından geçmeye çalışmakla suçlanan
birkaç vatandaşı yakaladı. Şu anda Engizisyon Kulesi'ndeler
ama ben hiç riske girmemeyi tercih ederim.”

Ona baktım. “Peki, neymiş bu kadar mutsuz oldukları
konu?”

“Topraklarını işaretlilere vermek. Yeni buyruğun.”

“Peki, o mahkûmlarla ne yapmayı planlıyorsun?”

Sergio omuz silkti. Pelerinini, daha rahat bir şekilde omuzlarına sarmak üzere düzeltti, ardından matarasından büyük bir yudum aldı. “Sen ne istersen. Kraliçe sensin.”

Sergio’nun benim hakkımda, Merroutas’ın Gece Kralı hakkında düşündüğünden farklı düşünüp düşünmediğini merak ettim. Onun bana daha fazla saygı duyduğuna inanmak istiyordum. Gece Kralı güçsüzdü, işaretlilerin düşmanıydı, sarhoşun ve aptalın biriydi. Ben Sergio’ya, o adamın verdiği- den daha çok para veriyordum. Sergio’nun zırhı altın ipliklerle çevrenmişti, pelerini dünyanın en iyi, en ağır ipeklerinden dokunmuş, üzerlerine dokumacıların baş harfleri işlenmişti.

Fısıltılar bana güldü. *Arkanı kolla, küçük kurt*, dediler. *Düşmanlar en beklenmedik yerlerden çıkar.*

Onların sözlerini boş yere, inatla ittim. Sergio da tıpkı Afsuni gibi bana sadık kalacaktı. Onlara hayatta isteyebilecekleri her şeyi vermiştim.

Ama onlara istedikleri her şeyi veremezsin... her zaman ellerinde olandan daha fazlasını isteyecekler.

Saraya girdiğimde kendime bir bitki karışımı daha hazırlamam gerektiğini hatırlattım. Başım, şehrimize kadar yolculuğumuz boyunca ardı arkası kesilmeden devam eden, zihnimde yankılanan seslerden dolayı zonkluyordu. “Onları halka açık bir yerde infaz edin,” diye cevap verdim, fısıltıları kendi sesimle bastırmaya çalışarak. “Aşın lütfen. Yakılma konusunda neler hissettiğimi biliyorsun.”

Sergio her zamanki gibi hiç istifini bozmadı. Gece Kralı ona çok daha kötü şeyler yapması için emirler vermişti. “Olmuş

bilin, Majesteleri.” Ben arabaya binmek için eğilirken bekledi ve ardından başını benimkine doğru yaklaştırdı. “Saraya vardığında zindanlara uğra,” dedi.

“Neden?” diye sordum.

Sergio’nun yüzü hafif bir kuşku ifadesiyle titreşti. “Muhafızdan, Teren’le ilgili ters giden bir şeyler olduğu haberini aldım.”

Omurgam boyunca ürperdiğimi hissettim. Sergio hiçbir zaman zindanlarda Teren’i ziyaret etmemden hoşlanmamıştı... bu yüzden oraya gitmem gerektiğini söylemesi şaşırtıcıydı. Fısıltılar birden mantıksız bir düşüncüyü ortaya çıkardı. *Teren’i ziyaret etmeni istiyor çünkü ölmeni istiyor. Herkes ölmeni istiyor, Adelina, Sergio gibi bir arkadaş bile. Aklını çelip seni oraya çekiyor ki Teren boğazını kesebilsin.* Fısıltılar kıkırdadı ve bir an onlara inandım. Nefesimi tuttum ve kendimi başka şeyler düşünmeye zorladım.

Teren’e olanlar, Sergio’nun onu görmemi isteyeceği kadar ciddi olmalıydı. Hepsi buydu.

“Arabaları arka kapıya götürtürüm,” dedim.

“Sen de saraya farklı bir yoldan gitmelisin. Daha ihtiyatlı bir yoldan.”

Kaşlarımlı çattım. Kendi ara sokaklarımda, sırf birkaç kişi kapılarıma saldırmak gibi aptalca bir karar aldı diye korkudan geri çekilmeyecektim. “Hayır,” diye cevap verdim. “Bunları çoktan konuştuk. Herkese açık yoldan gideceğim ve insanlar beni arabamın içinde görecekler. Korkak bir kraliçe tarafından yönetilmiyorlar.”

Sergio sinirli bir şekilde homurdandı ama benimle tartışmadı. Sadece bir kez daha başıyla beni selamladı. “Nasıl istersen.” Ardından kabilemizin ön kısmına doğru ilerledi.

Afsunî'yi görme umuduyla pencereden dışarı baktım. Atıyla hemen arkamdan geliyor olması gerekirdi ama yoktu. Arabam ileri doğru hareket ederken ve iskeleyi yavaş yavaş aramızda bırakırken dışarı bakmaya devam ettim.

Estenzia'ya en son ayak basalı aylar olmuştu. İlkbaharın başlarındaydık ve ilerlerken ilk önce bana tanıdık gelen şeyleri fark ettim... pencere eşiklerinde salkımlar halinde açmış çiçekler, daracık yan sokaklar boyunca yoğun ve yemyeşil sarmaşıklar, kanallar üzerinde kemer yapan, insanlarla dolu köprüler.

Ardından değişiklikleri fark ettim. *Benim* yarattığım değişiklikleri. Artık kendilerine *malfetto* denmeyen işaretliler mülkler ve dükkânlar edinmişti. Diğerleri, işaretliler kalabalıklar arasından geçerken onlara yol veriyordu. İki Engizisyoncu'nun, çırpınıp ağlamasına karşın işaretsiz birini bir meydana doğru sürüklediklerini gördüm. Başka bir sokakta, işaretli çocuklardan oluşan bir grup, işaretsiz bir çocuğun etrafını çevrelemiş, ona taş atıyor, çocuk bağırıp çağırırken onu yere itiyordu. Yakınlarında duran Engizisyoncular onları durdurmadı ve ben de gözlerimi kayıtsız bir ifadeyle başka yöne çevirdim. Bana çocukken kaç tane taş atılmıştı; bir zamanlar sokaklarda kaç tane işaretli çocuk canlı canlı yakılmıştı? Bir zamanlar o kadar korktuğum bu beyaz pelerinli askerlerin şimdi her emrime itaat ettiğini görmek ne kadar da ironikti.

Küçük bir sokağa saptık, ardından durduk. İleride, bir grup insanın bağırıldığını işittim, sesleri arabama kadar geliyordu. Protestocular. İçimdeki enerji hareketlendi.

Dışarıdan tanıdık bir ses bize kadar ulaştı. Bir an sonra, arabanın çatısına tok bir sesle bir şey düştü. Tam bir protestocu daracık sokaktan bana doğru yıldırım hızıyla gelirken pencereden uzandım ve yukarı baktım.

Hemen o anda, Afsuni'nin kafası arabanın çatısının hemen üstünde belirdi. Onun nereden geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu fakat arabanın üzerine düşen şeyin o olduğunu fark ettim. Dikkatini kalabalığa yöneltmeden önce bana çabucak bir bakış attı. Ardından elindeki bıçağı kaldırdı ve arabanın üzerinden doğruca ilk protestocunun önüne atlayarak benimle çetenin arasına geçti.

“Sanırım yanlış yöne gidiyorsunuz,” dedi Afsuni tehlikeli bir şekilde gülümseyerek.

Protestocu, Afsuni'nin hançerini görünce kısa bir an tereddüt etti. Ardından gözlerini kısıtı ve parmağıyla beni işaret etti. “Bizi açlıktan öldürüyor!” diye bağırıldı. “Bu *iblis*, *malfetto*, sahte kraliçe!”

Odağımı protestocuya kaydurdım ve yüzümü görür görmez protestocunun sesi titremeye başladı. Sonra ona gülümsedim, enerji ipliklerine uzandım ve dokudum.

Kol ve bacakların boyunca uzanan yakıcı bir his, ateşe dönüşen bir his. Aşağı bakıyorsun ve ne görüyorsun? Örümcekler, akrepler, bacakları dikenlerle kaplı yaratıklar, hepsi sürünerek tüm bedeninde kaynaşıyor. Sayıları o kadar fazla ki artık kendi derini göremiyorsun.

Adam eğilip kendi üzerine baktı. Sessiz bir çığlıkla ağzını açtı ve geriye doğru sendeledi.

Ağzından içeri doluşuyorlar ve gözlerinden dışarı çıkıyorlar. Seni canlı canlı yiyecekler, dıştan içe doğru.

“Şimdi bir kez daha söyle,” dedim, protestocu sonunda ses çıkarmayı başarıp çığlık atınca. “Ne diyordun?”

Adam yere yığıldı. Çığlıkları her yanı kapladı. Onun yerde kıvranan görüntüsü karşısında, arkasındaki diğer protestocular durdular. Sonunda adam acıdan bayılana dek dokumaya, illüzyonu güçlendirmeye devam ettim. Ardından –beyaz pelerinleri uçuşan, hançerleri çekilmiş– Engizisyoncularım, grubun geri kalanının üstüne çöktü ve yakalayabildiklerini sertçe yere ittiler. Hemen önümüzde, Sergio’nun ağır pelerini ve devriyesine öfkeli emirler savuran sert ifadeli yüzünü gördüm.

İşini şimdi bitirebilirsin, diye kükredi fısıltılar, beni saldırdığım adama bakmam için kışkırtarak. *Hadi ama, yap şunu, bunu ne kadar da çok istiyorsun.* Fısıltılar neşeyle etrafımda dans ediyor, sesleri birbirine karışarak tek bir girdap oluşturuyordu. Birden seslerden başım döndüğü için gözümü kapadım ve ani takatsizliğim sadece çığlıkları güçlendirmeye yetti. *İstiyorsun, bunu istediğini biliyorsun.* Kollarım buz gibi terlerle kaplandı. Hayır, Dumor’da birini öldürelî çok fazla olmamıştı. Buraya fazla uzak olmayan o daracık ara sokakta Dante’nin canını aldığım o günden bu yana, ne kadar adam öldürürsem illüzyonlarımın da o kadar büyüyeceğini ve ölen kişinin dehşetinden beslendikleri için daha çok kontrolden çıkacaklarını öğrenmiştim. Şimdi bir başka can alırsam, geceyi kâbuslarım içinde boğularak geçireceğimi, aciz bir şekilde

kendi yanılısamalarımından oluşan bir duvarı tırmalayacağımı biliyordum.

Sergio'nun uyarısını dikkate almalıyım.

"Adelina." Afsuni bana sesleniyordu. Hançeri çekilmiş halde, bilincini yitirmiş adamın başında duruyor, sorgulayan bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Çek şunu sokak ortasından," diye emrettim. Sesim güçsüz ve boğuk çıkıyordu. "Ve Engizisyon Kulesi'ne göndert."

Afsuni bir an bile tereddüt etmedi. Protestocuyu sokağın kenarına doğru sürükleyerek arabanın yolundan çekti ve en yakınındaki iki Engizisyoncu'ya el salladı. "Kraliçe'yi duyduunuz," diye seslendi. Penceremin yanından geçerken onun, arabamın arkasındaki Engizisyon askerlerinden birine bir şeyler mırıldandığını işittim. "Yolda daha dikkatli ol," dedi, "yoksa hepinizin hıyanet suçuyla yargılanmanızı sağlarım."

Ya benim adamlarım da sorumluluklarını gevşetmeye başlarsa? Ya ölmemi isterlerse? Yaşadığım güvensizlik hisini onlara bir nebze olsun göstermeyi reddederek dışarıdaki sahneye arkamı döndüm, bana meydan okumaları için onları cesaretlendirdim.

"Bu daha iyi." Dışarıdan tekrar Afsuni'nin sesi geldi ve bir an sonra pencereden içeri atlayıp arabanın içinde yanıma yerleşti, beraberinde de rüzgârın kokusunu getirdi. "Önceden protestoların bu kadar sık yaşandığını hatırlamıyorum," diye ekledi. Sesi tasasızdı fakat bunun, onun kaygılı olduğu zamanlarda kullandığı ses tonu olduğunu hatırladım.

Vücudumun yan tarafı ona yaslanmıştı ve birden kendimi, yolculuğun geri kalanı boyunca benimle kalmasını umarken buldum. "Saraya ulaştığımızda," dedim usulca, "Engizisyon-

cuları sorgu için kuleye göndert. Aramızda, arkamdan işler çeviren bir fare olmasını istemiyorum.”

Afsuni beni dikkatle izledi. “Bütün fareleri yakalamanın imkânı olmayacak, hayatım,” dedi. Eli elimi okşadı. “Er ya da geç, işlerinden biri çatlaklardan geçecek. Daha dikkatli olman gerek.”

Ne komik şey. Belki de fare odur. Fısıltılar kahkahalara karıştı.

“Zamanı gelince,” diye cevap verdim, “istediğimizi elde etmek için şiddet kullanmak zorunda kalmayacağız. İnsanlar sonunda, işaretlilerin artık burada olduğunu, iktidarda kalacağımızı fark edecekler. İşte o zaman huzur içinde yaşayabileceğiz.”

“Huzur,” dedi Afsuni, sesi hâlâ kayıtsızdı. Tekrar ayağa fırladı ve koltuğun üzerinde çömeldi. “Elbette.”

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. “Elbette kimse seni burada, hizmetimde kalman için zorlamıyor. Dilediğin gibi gelip gitmekte özgürsün. Sonuçta sen bir Elit’sin. İnsanoğlunun en büyük ırkındansın.”

Afsuni kaşlarını çattı. “Hayır,” diye katıldı fikrime. “Kimse beni kalmam için zorlamıyor.”

Sözcükleri arasında saklı başka bir duygu daha vardı. Yüzüm kızardı. Bir şeyler daha söyleyecektim fakat Afsuni nazikçe başını salladı ve tekrar sıçrayarak pencereden dışarı çıktı. “İyi yolculuklar, Majesteleri,” diye seslendi. “Ben hamamda, bu yolculuğun kirini üzerimden atıyor olacağım.”

Arabadan inip onun beni de hamama götürmesine izin vermek için içimde dayanılmaz bir istek duydum... fakat bunu yapmak yerine arkama yaslandım. Şimdi göğsümde, çözmeye

çalıştığım bir düğüm vardı. Afsuni'yi daha sonra bulacak, refakatini bu kadar dikkatsizce reddettiğim için ondan özür dileyecek ve her zaman beni belli bir mesafeden izlediği için ona teşekkür edecektim.

Belki de koruduğu sen değilsindir, diye alay etti fısıltılar, kendi servetidir. Neden para kesesinin kayışlarını tutan kraliçeye zarar versin ki? Başka neden yanında kalsın ki?

Belki de haklıydılar. Fısıltılar küçük pençelerini daha da derinlere batırarak zihnimde oyuklar açtılar ve yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçti. Sonunda sarayın arka tarafındaki kapılara ulaştık ve arabalar saray bahçelerinden içeri girdi.

Bir senedir Kenettra kraliçesiydim. Ama yine de saray bahçesine girmek tuhaf ve gerçeküstü bir histi. Burası bir zamanlar Enzo'nun küçük Teren'le avlularda düello yaptığı, Teren'in ağaçlarda saklandığı yerlerden Prenses Giulietta'yı seyrettiği yerd. Enzo'nun adımları bu yolları süslemiş, onun oturması gereken, bir zamanlar orada olmayı başarabilmesi için yardım etmek istediğim taht odasına doğru yönelmişlerdi. Şimdi Enzo gitmiş, okyanusun diğer yanında bir yerlerde menfur bir yaratık haline gelmişti. Kız kardeşi bile çoktan Ölümler Diyarı'na gitmişti ve Teren benim tutsağımdı.

Taht odasında oturan bendim.

Tek başına. Tam istediğin gibi. Kız kardeşimin yüzünün imgesini, bana son kez sırt çevirirken yanaklarında gördüğüm gözyaşlarını zihnimde canlandırmaya çalıştım. Enzo'nun kafamdaki tasavvurunu ve Kraliçe Maeve'in gemisinin güvertesinde birbirimizle yüzleştığımız zamanki mutlak nefret ifadesini bir kenara ittim. Sanki buna cevap verircesine, aramızdaki bağ bir an gerilerek beni soluksuz bıraktı.

Bazen, bizi ayıran kilometreler ötesinden bana uzanmaya çalışanın, beni kontrol etme girişiminde bulunanın Enzo olup olmadığını merak ediyordum. Ben de aynısını yapıyordum. Ama o benden çok uzaktaydı.

Sergio arabamın kapısını açtı, ben aşağı inerken kolunu uzattı. Bizi karşılamak üzere birkaç Engizisyoncu bekliyordu ve beni gördüklerinde başlarını eğdiler. Saraya girmeden önce, her birine bakmak üzere bir an durdum. “Müthiş bir zafer elde ettik. Gidin yıkanın, için ve dinlenin. Kumandanlarınıza, bugünkü antrenman programlarınızı silmelerini söyleyeceğim. Unutmayın, artık benim kişisel korumamın bir parçasısınız ve her türlü lükse sahip olacaksınız. Beklentilerinizi karşılayamayan birileri olursa onları bana bildirin, ben de hemen bu kimselerin görevden alınmaları için gerekenleri yapayım.”

Bu sözler üzerine gözleri aydınlandı. Bana karşılık vermeden önce onların yanından ayrıldım. Beni iyiliksever hükümdarları, kendilerine arzu edebilecekleri her şeyi veren kişi olarak tanımalarına izin verdim. Bu onların bana sadık kalmalarını sağlamalıydı.

Engizisyoncular dört bir yana dağılırken, ben de Sergio’yla küçük yan girişe doğru ilerledim. Sergio iki eski paralı askerine beni takip etmeleri için el salladı. Geçit alayının önünden geçtik ve birlikte ilerlerken Afsuni’nin, sarayın arka girişinin yakınlarında yayılıp tembellik ettiğini gördüm, hamama gitmeye hazır bir şekilde giyinmişti ve bu sırada saray hizmetçilerinden biri ona pelerinini verdi. Bu, birkaç kez onunla konuşurken gördüğüm bir kızdı. Bugün, kızın söylediği bir şey Afsuni’yi güldürdü. Sonra başını iki yana salladı ve hamamların bulunduğu tarafa yöneldi.

Arkandan dalganı geçiyorlar, dedi fısıltılar. Güldüklerini duydun, değil mi? Pek değerli hırsızının senin yanında kalacağını sana düşündüren şey nedir? Fısıltılar konuşurken, az evvel tanık olduğum sahne kafamda şekil değiştirdi ve bunun üzerine hizmetçi kızın elini Afsuni'nin saç örgülerinde gezdirdiğini, onu dudaklarından öptüğünü, Afsuni'nin de ona kolunu sıkarak, kulağına bir sırrı mırıldanarak karşılık verdiğini hayal ettim. Hararet ve acıyla dolan göğsüm alev alev yandı.

Belki de onlara neler yapabileceğini göstermelisin. Seni bir daha aptal yerine koyamazlar.

"Bu gerçek değil," dedim fısıltıyla. "Bu gerçek değil." Gözlerimin önündeki yanılsama yavaş yavaş solup gitti ve yerinde tekrar esas sahne belirdi. Fısıltılar bana kıkır kıkır gülererek geriye çekilirken kalbim göğsümde deliler gibi güm-bürdüyordu.

"Zindan muhafızı bana, bugün Teren'i ziyaretin için hazırladıklarını söyledi," dedi Sergio, irkilerek düşüncelerimden sıyrılmamı sağlayarak. İçim rahatlamış bir halde ona döndüm. Yüz ifadesine bakılırsa, bunu ikinci kez söylüyordu. "Temizlendi, sakalı kesildi, yeni giysiler verildi."

"Güzel," diye cevap verdim. Teren son birkaç ay içinde, onun yanında dikkatli davranmamış birkaç Engizisyoncu muhafızı öldürmüştü. Artık muhafızlar yanına nadiren yaklaşıyor, onu darmadağın haliyle bırakıyorlardı. "Şu an durumu nasıl?"

"Sakin," dedi Sergio. Yanında duran kılıcının kabzasına hafifçe vurdu. "Güçsüz."

Güçsüz mü? Saraya girip loş ışıklarla aydınlatılmış koridor boyunca ilerlerken tekrar sessizliğe gömüldük. Karanlığa giden bir dizi merdivene ulaşana dek zemin hafifçe eğim

yaptı ve merdivenlere varınca Sergio önden gitti. Ben de onu takip ettim, bu sırada diğer askerler benim peşimden geldiler. Adımlarımız aşağı, derinliklere doğru yankılandı.

“Söylentilere bakılırsa Hançerler Gökdiyar’da saklanıyor olabilirlermiş,” dedi Sergio bir süre sonra.

Ona baktım ama o gözlerini benden kaçırdı. “Beldain?” diye sordum. “Kraliçe Maeve tekrar bize saldırma planları mı yapıyor?”

“Ben bir şey duymadım.” Sergio bir süre daha sessiz kaldı ve yüzü tuhaf bir ifadeyle gerildi. “Ancak bazıları, kız kardeşinin de onlarla birlikte olabileceğini söylüyor.”

Violetta. Elbisemin uçlarını daha da sıkı kavradım. Elbette Sergio onu özlüyordu... aylardır, onun nerede olabileceğine ilişkin üstü kapalı yorumlar yapıyordu. Fethettiğim toprakların sırası –Merroutas, Domacca, Kuzey Tamoura, Dumor– tesadüfi değildi. Bu, Sergio’nun, Violetta’nın olabileceğini duyduğu şehirlerin sıralamasıydı. “Beldain’e doğru bir öncü birlik ve bir balira gönder,” dedim sonunda.

“Peki, Majesteleri,” diye cevap verdi Sergio.

Orijinal Engizisyon Kulesi, Teren’in bir zamanlar kardeşimi tutsak olarak sakladığı, çaresiz zamanlarımda birkaç kez gidip onu gördüğüm yapı hâlâ ayaktaıydı. Onu aynı yapıda saklamayı çok istiyordum... fakat sarayın alt katlarında, en büyük öneme sahip, yakında tutulması gereken tutsaklar için ayrılmış zindanlar vardı.

Ve ben Teren’in çok ama çok yakınımnda olmasını istiyordum.

Zindan, karanlığın içine doğru helezonlar yaparak ilerleyen, tavandaki ızgaralar arasından içeri sızan ılık şeritlerinin güçlkle

aydınlattığı bir silindirdi. Silindir boyunca ilerledikçe, taşlar ve duvarlar daha da rutubetleniyordu. Soğuk hava tüylerimi ürpertirken, pelerinine daha sıkı sarıldım. Basamaklar giderek daralmaya, çatlakları arasından tuhaf yosunlar ve otlar, bir şekilde loş ışık ve aralardan sızan sularla beslenebilen bitkiler bitmeye başlamıştı. Hayatta kalabilen bitkiler. Aklıma Hançer Cemiyeti'yle geçirdiğim ilk zamanlarım, hepimizin çalıştığı o eski mağara geldi. *Hepimizin*, sanki hâlâ böyle bir şey varmış gibi. Raffaele'nin nezaket dolu rehberliğini, yüzündeki tebessümü zihnimden uzaklaştırdım. Bana hava boşluğundan nasıl bir gül şekli meydana getireceğimi öğreten Michel'in, hayvanlarla ilişkisine dair yeteneğini gösteren Gemma'nın anısını uzaklaştırdım. Yanağımdaki gözyaşı damlasını silen Enzo'nun anısını. *Ağlama. Sen bundan daha güçlüsün.*

Aklını çelip seni oraya çekiyor ki Teren boğazını kesebilsin.

Fısıltıların talebiyle Enzo'nun anısı gözlerimin önünden silindi ve bu anı, Maeve'in gemisinde elindeki kılıcı doğrudan ileriye uzanmış halde, ölmemi dileyerek benimle yüzleşen haline dönüştü. Kalbim buz kesti. *Sen sadece bir hayaletsin*, diye hatırlattım kendime ve aramızdaki o bilindik bağı karı, buzu, soğuğu çağrıştıran bir yanılsamayla çekiştirdim. Her neredeyse, bunu hissetmesini umdum. *Benim için çoktan öldün.*

En alt katta bir adam, sapsarı saçlarında açık renk bir şerit bulunan, yağlı yüzü parlayan, Engizisyon üniforması lekeli ve küle bulanmış işaretli bir asker bizi bekliyordu. Asker başıyla Sergio'ya işaret etti, ardından beni selamladı.

"Majesteleri," dedi. Kolunu zindana doğru uzattı ve bizi içeriye götürdü.

Sarayın hücrelerinin parmaklıkları ya da pencereleri yoktu. Asker bizi, iki tarafında demir kapıların sıralandığı geniş bir koridordan geçirdi, her kapı ikişer Engizisyoncu tarafından korunuyordu. Kapılardan bazıları, diğerlerinden uzağa yapılmıştı. Sonlara doğru, birbirinden o kadar ayrı duran kapılar gördük ki, biraz önce önünden geçtiğimiz kapıdan bir sonrakini göremez hale geldik. Sonunda zindan muhafızı, sağ taraftaki en son kapının önünde durdu.

Bu kapının önünde, iki yerine altı Engizisyoncu vardı. Onlara yaklaştığımda hepsi de hizaya geçtiler, başlarıyla selam verdiler ve muhafıza yol verdiler. Muhafız bir anahtar çıkardı, bu esnada kıdemli Engizisyoncu da ikinci bir anahtar çıkardı. Bu kilidi açmak için iki anahtarı aynı anda deliğe sokmak gerekiyordu.

Sergio'yla bir an birbirimize baktık. Teren'i en son birkaç ay önce, Dumor'un fethi için çıktığımız seferden önce görmüştüm. Teren'in şimdi nasıl göründüğünü merak ediyordum.

Kilitler gıcırdadı, ardından klik diye bir ses çıktı... ve kapı açıldı. Engizisyoncuların peşinden içeri girdim.

Oda geniş ve yuvarlaktı, yüksek bir tavanı vardı, duvarlara sıralanmış sekiz fener tarafından aydınlatılıyordu. Odanın içinde bir hendek vardı, hamamdan gelen kirli sular borulardan geçiriliyordu. Askerler duvarlarda sıralandılar. Hendek taş bir adacığın etrafını çevreliyordu ve bu adacığın üzerinde, uç kısımlara bağlanmış bir düzine ağır halkayla zincirlenmiş ve saatte bir dönüşümlü olarak yer değiştiren, görevleri adacıkla odanın geri kalanı arasındaki halat köprüyü indirip kaldırmak olan iki asker tarafından korunan bir figür yatıyordu. Figür, hendeğin uzak ucunda toplandığımızı işitince

hareketlendi. Fenerlerin ışığında saçları altın gibi parlıyordu ve yüzünü bizim bulunduğumuz tarafa doğru kaldırdığında gözleri bilindik bir çılgınlık ifadesiyle parıldadı. Solgun, nabız gibi atan, renksiz gözler. Şimdi, rollerimiz değişmişken bile bakışları içime bir enerji dalgası, korku ve heyecandan oluşan bir his gönderiyordu.

Teren bana gülümsedi. Alçak ve dumanlı sesi odada yankılandı. “Sevgili Adelinetta’m.”

Maeve Jacqueline Kelly Corrigan

Raffaele'den gelecek mektubun bugün içinde güvercinle gelmiş olması gerekirdi ama gelmemişti. Maeve kuşun yolculuğu esnasında mı öldürüldüğünü yoksa fırtınalar nedeniyle mi geciktiğini merak etti. Denizler son zamanlarda tuhaf davranır olmuştu. Sebep her ne olursa olsun, Maeve henüz Lucent'in son durumuyla alakalı bir yanıt alamamıştı... bu yüzden gece yarısından sonrasına dek uzunca süre antrenman alanında kalmış, huzursuzca elindeki tahta antrenman kılıcını sallıyordu.

Muhafızlarından birkaçı avlunun çevresine dağılmıştı. Kardeşi Augustine de oradaydı, pratik yaparken ona yardım ediyordu. Maeve yavaşça kılıcını sallayıp toprağın içinde tökezlerken kardeşi ona cana yakın bir ifadeyle baktı.

"Artık yorgunluktan uykun gelmiş olmalı," dedi Augustine, Maeve'i nazikçe dirseğiyle dürtüp bir adım geriletip vücudunun duruşunu değiştirmesini beklerken. Kılıcıyla odaları işaret etti. "Git, Majesteleri. Burada bu haldeyken kimseye bir faydan dokunmaz."

Maeve başını iki yana salladı ve kaşlarını çattı. Tekrar kılıcını kaldırdı. “Burada kalacağım,” diye cevap verdi.

Augustine ona doğru atıldı. Maeve kardeşinin saldırısını engelledi ve silahının başının üzerine doğru kaldırdı. Kılıcı Augustine’e indirdi ve kardeşi de onun hamlesini tahta kılıcıyla durdurdu. Maeve dişlerini sıkarken Augustine ona doğru eğildi ve kaşlarını çattı. “Lucent’in yanma gitmen gerek,” dedi. “Seni böyle görmekten bıktım.”

Maeve’in gözleri öfkeyle parladı. “Sırf eski bir arkadaşımı ziyaret etmek için ülkemi arkamda bırakamam.”

Augustine’in dudakları gerilip incecik bir çizgi halini aldı. “Ah, tanrılar aşkına, Küçük Jac,” diye çıkıştı. “Lucent’in sadece arkadaşın olmadığını biliyoruz.” Onun şaşkın ifadesi üzerine Augustine güldü. “Pek çok şeyde iyisin ama duygusal meselelerini sır olarak saklamakta berbatsın.”

Maeve birden alevlendi. Augustine’i itti ve kılıcını tekrar ona doğru salladı. Tahta kılıç, Maeve’in hamlesini engellemesine fırsat kalmadan, doğruca yan tarafına indi. Augustine bu darbe karşısında homurdandı ve iki büklüm oldu. Maeve bu fırsatı değerlendirdi, onu sırtüstü yere indirdi ve dizini göğsüne dayadı. Kılıcı kabaca boynuna bastırdı ve Augustine yenilgi ifadesiyle ellerini kaldırdı. “Sırf *eski bir arkadaşımı* ziyaret etmek için,” diye tekrar etti Maeve, sıkıdığı dişlerinin arasından, “ülkemi terk etmeyeceğim. Son savaşın ardından bunu yapamam. Adelina ilerliyor. Kuzeye gelecektir.”

Augustine kardeşinin kılıcını itti. “Peki, durup onun kıyılarıımıza varmasını mı bekleyeceksin?” diye karşı çıktı. “Söylentilere göre Dumor’u almış. Şimdilik gözünü Tamou-

ra'ya dikmiş olabilir ama çok geçmeden dikkatini Gökdiyar'a çevirecek."

Maeve kılıcını indirerek iç geçirdi. Bir sıçrayışta ayağa kalktı ve Augustine doğrulmaya çalışırken onu izledi. "Gidemem," diye tekrarladı, bu kez daha alçak bir tonda. "Tristan."

En küçük kardeşlerinin ismi söylenince, Augustine'in tavrı yumuşadı. "Biliyorum."

"Dün gördün mü onu?"

"Doktorlar durumu hâlâ aynı diyorlar. Hiçbir değişiklik yok."

Maeve kılıcını kaldırmak ve tekrar Augustine'e yoğunlaşmak için kendini zorladı. Dikkatini dağıtmaya ihtiyaç duyuyordu. Tristan haftalardır tek kelime etmemişti –konuşmadan geçirdiği en uzun süre buydu– ve bugünlerde bakışları devamlı deniz üzerinde sabitleniyor, güneyde belli bir bölgeye doğru çevriliyordu. Gözlerinde kalan en son hayat ışığı da tamamen yok olup gitmiş, geride dümdüz görünen dipsiz havuzlar ve bomboş, cansız bakışlar bırakmıştı. Bir keresinde, Maeve onu kış karnavallarına götürdüğünde, kardeşi kafa karışıklığı yaşadığı bir anda ona saldırmıştı. Bunu isteksizce yapmıştı, sanki bir yanı bunu yapmak istemediğini biliyordu ama o durumda bile onu ancak Augustine ve başka bir adam birlikte yatıştırabilmişti. O zamandan beri Tristan uyumamıştı. Uyumak yerine, gözleri denize çevrilmiş halde penceresinin kenarında kalakalmıştı.

Tristan hakkındaki dedikodular Hadenbury'de dolaşıp duruyordu. *Prens Tristan delirdi. Kraliçe'ye, kendi ablasına saldırdı.*

Maeve tekrar tahta kılıcıyla Augustine'e saldırdı ve çarpışma sesi avluda yankılandı. Önceki gece ipuçları aramak

amacıyla Ölüler Diyarı'na ulaşmaya çalışmıştı. Fakat oradaki enerji onun için bile fazla güçlüydü, karanlığı parmaklarını yakıp kavuruyor, kalbinde bir buz katmanı bırakıyordu. Bir tür hayatta kalma içgüdüsüyle, güçlerini kullanmaya çalışması halinde, bunun onu öldüreceğini biliyordu.

“Birkaç hafta içinde tamamlanacak dört gemimiz daha var,” dedi Maeve, Augustine’in darbesini savuştururken konuyu değiştirerek. “Donanmamız sene sonunda tamamen yenilenmiş olacak. O zaman yine Adelina konusunu düşünebiliriz.”

“Artık Enzo onun emrinde değil,” diye hatırlattı Augustine. “Enzo Tamoura’da Hançerler’le birlikte. Adelina daha zayıf durumda olacak.”

İki kardeşin sözleri arasında bir mesafe vardı, sanki ikisi de Adelina’nın bir tür deliliğe kapıldığına ilişkin dedikodulardan bahsetmek istemiyordu. “Biz ona ulaşmadan bir suikasta kurban gidebilir,” dedi sonunda Maeve. “Öyle umabiliriz.”

Kapının açılma sesini duyunca ikisi de o yöne baktı. Önce Maeve bunun, kendisine Raffaele’den bir parşömen getirmiş bir ulak olduğunu düşündü... ve hemen neşesi yerine geldi. Karaltıya doğru ilerledi. “Augustine,” diye seslendi kardeşine omzunun üzerinden. “Çitin üzerindeki feneri getir. Bir mektubumuz var.”

Ardından karaltı ay ışığına doğru bir adım attı ve Maeve bir an tereddüt etti. Duvar boyunca hizalanmış muhafızlardan birkaçı da ona doğru ilerledi, ancak hiçbirinin kılıcı çekilmemişti. Maeve onu görebilmek için gözlerini kıstı.

“Tristan?” diye fısıldadı.

Tristan’a *benziyordu*. Maeve aralarındaki çekimi, ikisinin enerjisini birbirine bağlayan hafif bağı hissedebiliyordu.

Kaşlarını çattı. *Yolunda olmayan bir şeyler var.* Yürüyüşü tuhaf ve bağlantısızdı ve Maeve karnında mide bulandırıcı bir duygunun yükseldiğini hissetti. Tristan'ın, kendi hücresinin etrafında dönüp duran, onun güvende kalmasını sağlayacak, kendine ait bir düzine adamdan oluşan devriyesi vardı. *Nasıl dışarı çıktı?*

Muhafızlardan biri yanına ulaştı, Tristan ona dönerken tek kolunu uzatıp adamın boğazını sıktı. Bu darbeye şaşkına dönen muhafız kaskatı kesildi. Nefesi tıkanarak yan tarafındaki kılıcı kavradı fakat Tristan boğazını çok fazla sıkıyordu. Muhafız onun parmakları arasında umutsuzca kıvranıyordu. Maeve tahta kılıcını çoktan yere atmış ve gerçek kılıcını çekmiş olduğunu güçlkle fark edebildi.

Tristan'ın arkasında iki muhafız belirdi, soluksuz bir halde avluya doğru koşuyorlardı. Maeve, henüz onlar söylemeden neler olduğunu anladı. *Tristan muhafızlarını öldürdü.* Kılıcını en küçük kardeşine doğrulttu. "Geri çekil!" diye bağırdı.

Hemen yanında, Augustine ayağa fırladı ve o da gerçek kılıcını çekti. Tristan hiç ses çıkarmadı... bunun yerine, tuttuğu adamı boynundan bir kenara savurdu, sonra en yakınında duran bir sonraki muhafıza saldırdı. Adamın kolunu sırtından geriye doğru öyle sertçe bükte ki kol kırıldı.

"Tristan!" diye bağırdı Maeve, kardeşine doğru hızla koşarak. "Dur!" Maeve aralarındaki bağdan ona doğru uzanarak Tristan'ı kontrol etmeye çalıştı. Fakat nedense bu kez Tristan ona karşı koydu. Gözleri, Maeve'in sırtına bir ürperti yayacak biçimde ona doğru döndü. İçinde çalkalanan karanlık aniden dışarı çıkarak onun gücünü itti ve Maeve kalbinde soğuğun ve ölümün o tanıdık dokunuşunu hissetti. Bu etki o kadar

güçlüydü ki Maeve uyuşukluktan bir an olduğu yerde donup kaldı. *Bu doğru değil.*

Maeve gücünü itti ve bir başka muhafıza daha saldırımadan Tristan'a ulaştı. Kılıcını kaldırdı fakat Tristan'ın gözleri onu korkuttu. Gözlerinin akı görünmüyordu. Bunun yerine, gözleri tamamen yaşamdan yoksun, kapkara birer havuzdu. Maeve küçük bir an tereddüt etti... ve o an içinde Tristan, sanki her biri sivri dişlermiş gibi dişlerini gösterdi ve ellerini ileri doğru uzatarak kardeşinin üzerine atıldı.

Maeve kılıcını tam zamanında kaldırmayı başardı... kılıcın metal kısmı Tristan'ın ellerinden birini derin bir şekilde kesti. Tristan hırladı ve tekrar tekrar Maeve'e saldırdı. Şaşırtıcı bir biçimde güçlüydü. Sanki Ölüler Diyarı'nın bütün gücü şimdi derisi altında toplanmış, kendini Maeve'in üzerine atmak için sabırsızlanıyormuş gibiydi. Aralarındaki bağ acı verici bir biçimde gergince çekildi ve Maeve ürperdi.

Tristan tekrar saldırıya geçtiğinde Augustine aralarında belirdi ve kız kardeşini korumak için kılıcını kaldırdı. Tristan hırladı –kolu çok hızlı bir hareketle kalkarak Augustine'in kemerinin içine sokulmuş hançeri kaptı– ve ağabeyine döndü. Daha ufak tefek yapısına karşın, küçük kardeşin darbesi Augustine'in dengesini bozdu. İkisi birden yere, bir toprak dermasının içine düştüler.

Tristan'la aralarındaki bağ yine gerginleşince Maeve yüzünü acıyla buruşturdu. Acı başını döndürdü. Bulanıklaşan gözleriyle Augustine'in, Tristan'ın hançerini kendinden uzaklaştırmak için umutsuzca mücadele edişini gördü. Maeve içine uzandı, onları birbirlerine bağlayan ve kalbine iliştirilmiş iplikleri, Tristan'ı hayatta ve onun kontrolü altında tutan iplikleri aradı.

Yine tereddüt etti. Aklında Tristan'ın kazadan önceki, Maeve onu hayata geri döndürmeden önceki bir hatırası belirdi... tebessüm eden, her zaman gülen çocuk, onu sevgiyle bir kenara itse bile asla konuşmayı bırakmayacak, upuzun otların arasından ona sürprizler yapmayı, onunla ve Lucent'le uzun süren avlara çıkmayı seven kardeş.

Augustine'e saldıran yaratığa bakarken bir anda, *Bu Tristan değil*, diye düşündü.

Sonunda Augustine Tristan'ı yere devirmeyi başardı. Kılıcını aldı ve kardeşinin kalbine doğrulttu. Tristan ona tükürdü ama o zaman bile Augustine duraksadı. Kılıcı havada titredi.

Bu andan yararlanan Tristan, bıçağını sapladı.

Hayır. Maeve düşünmeye fırsat bulamadan harekete geçti. İleri doğru atılarak Augustine'i tehlikenin önünden itti ve kendi kılıcını Tristan'ın göğsüne sapladı.

Tristan korkunç bir soluk aldı. Gözlerindeki kapkaranlık havuzlar bir anda çekildi, geride gözleri irileşmiş, kafası karışmış bir delikanlı bıraktı. Gözlerini iki kez kırptı, göğsünden dışarı fırlayan kılıca baktı, sonra kılıcın ucunu takip ederek Maeve'in başucunda durduğu yere baktı, gözleri ilk kez ablasının üzerinde sabitleniyordu.

Maeve içgüdüsel olarak, ikisini birbirine bağlayan bağa uzandı fakat şimdi bağın kaybolup gittiğini hissediyordu. Tristan ona, sonsuz gibi gelen bir süre boyunca bakmaya devam etti. Maeve onun gözlerindeki ifadeyi okuyabildiğini hissetti. Dudakları sessiz bir hıçkırıyla aralandı.

Daha sonra Tristan iç geçirerek gözlerini kapadı –ruhunda kalan o hafif ışıltı, bir zamanlar var olan sahte yaşam sonunda sönüp gitti– ve cansız halde yere düştü.

Denizin ötesinden boru sesleri geldiğinde,
onları duymazdan geldi.
Süvariler kapılara ulaştığında, uyumaya devam etti.
Halkı çılgınlıklar attığında, onları itidale çağırdı.
Düşman, krallığım alevlerle kuşattığında
ve kalesinin kapılarında topladığında bile o odasında dolanarak
olanlara inanmayı reddetti.
-Persenopolis'in İkinci Düşüşü, *Elim Natanaele*

Adelina Amouteru

Hatıralar tuhaf şeylerdir. Teren'e dair ilk anım, bugüne dek hafızamda son derece berrak bir biçimde duruyor... o parlak beyaz pelerin, parlak, masmavi bir günün güneşinin yıkadığı siluet, keskin hatlı bir yüz profili, omuzlarından aşağı uzanan, altın sarısıyla sarmalanmış incecik buğday rengi atkuyruğu saçlar, arkasında kavuşturduğu elleri. Ne kadar da göz korkutucu görünüyordu. Şimdi bile, üzerinde hükümlü giysileriyle zincire vurulmuş yatan, güneş ışınları kaslarının ana hatlarını çizen bu figüre baktığımda onun hafızamdaki ilk anısını görmeden edemiyordum.

Sergio bizi hendeğe götürdü. Hendeğe ulaştığında suya doğru eğildi ve yere sabitlenmiş halat köprüyü çekip çıkardı.

Bunu, adacığın üzerinde duran iki askere fırlattı. Askerlerden biri, köprünün diğer ucunu adacığın zeminindeki iki topuza geçirdi ve Sergio köprüye ilk adımını attı. Ben de onu takip ettim.

Adacığa ulaştığımızda, Sergio ve diğer askerler iki tarafa dağılarak bana yol açtılar. İlerledim, Teren'in zincirlendiği yere birkaç adım kala durdum.

"Merhaba," dedim.

Teren yerde çömelmiş halde kaldı, bakışları üzerime sabitlenmişti. Gözlerini kırpıyordu. Bunun yerine, sanki tüm görüntümü kana kana içiyormuş gibi bir hali vardı. Giysileri gerçekten de temiz giysilerle değiştirilmiş ve saçları arkasında toplanmıştı, yüzü pürüzsüzdü. Zaman yüzünün biçimli hatlarını ya da kaslarının keskin çizgilerini yıpratmamış olsa da, şimdi daha zayıftı. Başka bir şey söylemedi. *Teren'de bir şeyler var*. Kafam karışmış bir halde, ona tepeden baktım.

"Yeterince iyi görünüyorsun," dedim. Başımı hafifçe ona doğru eğdim. "Seni en son ziyaret ettiğim zamana göre daha temizsin. Yiyor içiyorsun." Teren'in birkaç hafta boyunca her türlü yiyeceği reddettiği, kendini kasıtlı olarak açlıktan öldüreceğini düşündüğüm birkaç hafta olmuştu. Fakat hâlâ buradaydı işte.

Hiçbir şey söylemedi.

"İyi olmadığını duydum," diye devam ettim. "Kudretli Teren hiç hasta olur muymuş? Mümkün olabileceğini düşünmemiştim, bu yüzden seni kendi gözlerimle görmeye..."

Teren birdenbire üzerime atıldı. Ağır zincirleri onu yavaşlatmadı. Zincirler, tam bulunduğum yere kadar sımsıkı gerildi ve bir an birbirimizin yüzüne baktık, aramızda sadece

soluklarımız vardı. Önceki ziyaretlerim bana, güvenli bir şekilde nerede duracağımı öğretmişti ama bu durumda bile... yüreğim ağzıma gelmişti. Hemen arkamda, Sergio ve diğer askerlerin kılıçlarını çektiklerini işittim.

“O halde bana güzelce, uzun uzun bak, küçük *malfetto*,” diye gürledi Teren. “Gördüklerin hoşuna gidiyor mu?” Başını alaycı bir şekilde kaldırdı. “Nesin sen bugünlerde, Adelina? Denizdiyar Kraliçesi mi?”

Kendi kendime, Teren’in gözlerine sabit bir biçimde bakabilmek için sakın olmam gerektiğini söyledim. “*Senin kraliçen*,” diye cevap verdim.

Bu sözüm üzerine, yüzünde ani bir acı ifadesi belirdi. Bakışlarımı aradı, ardından bir adım geriledi. Zincirler gevşedi. “Sen benim kraliçem değilsin,” diye homurdandı dişlerinin arasından.

Sergio kılıcını tekrar kınına soktu ve bana doğru eğildi. “Bak,” diye fısıldadı, başıyla Teren’in kollarını göstererek.

Bakışlarım Teren’in gözlerinden bileklerine doğru kaydı. Orada bir şey, derin ve kırmızı bir şey dikkatimi çekti. Bileklerinden ve parmaklarından sızan yol yol olmuş kanlar yere damlıyordu. Doğruca altındaki beton zeminde minik noktacıklar bırakıyordu.

Kan mıydı bu? Kan yolunu takip etmeye çalışarak gözlerimi ona diktim. Kan tazeye benziyordu, kızıl renkli ve sıvıydı. “Sergio,” dedim, “muhafıza mı saldırdı? Neden kolda kan var?”

Sergio bana sert bir bakış attı. “Bileklerine sürtünen zincirlerden kanı akıyor. *Kendi* yaralarından.”

Kendi yaralarından mı? Hayır. Başımı iki yana salladım. Teren neredeyse yenilmezdi; gücü bunu sağlıyordu. Aldığı herhangi bir yara, kan akmaya fırsat bulamadan kaynıyordu. Kollarımı kavuşturdum ve ona baktım. “Demek doğruymuş. Sende yolunda gitmeyen bir şeyler *varmış*.” Başımla Teren’in kanayan bileğini işaret ettim. “Ne zaman başladı bu?”

Teren sanki ne kadar ciddi olduğumu görmek istercesine, yine yüzümü inceledi. Ardından gülmeye başladı. Kahkahası, boğazından gelen, omuzlarını sarsmasına neden olana dek gittikçe yükselen, alçak bir gürültüydü. “Elbette bende yolunda gitmeyen bir şeyler var. *Hepimizde* yolunda gitmeyen bir şeyler var.” Dudakları, beni iliklerime dek ürperten kocaman bir sırıtışa dönüştü. “Beni uzun zamandır tanıyorsun, değil mi küçük kurt?”

Kraliçe Giulietta öleli bir seneden fazla olmuştu fakat hâlâ yüzünü net bir şekilde hatırlıyordum. Yavaş yavaş, Giulietta’nın derin, koyu renk gözlerinin ve küçük, kıpkırmızı dudaklarının yanılmasını kendiminkilerin üzerine, pürüzsüz tenini kendi yaralı yüzümün üzerine, onun gür ve dalgalı saçlarını kendi gümüşü saçlarımın üzerine dokudum. Yarattığım yanılama şekil alırken Teren’in yüz ifadesi kaskatı kesildi, bedeni olduğu yerde donup kaldı.

“Evet,” diye cevap verdim. “Her zaman tanıyordum.”

Teren bana doğru ilerledi, sonunda daha uzağa gidemeyeceğim bir noktaya geldi. Soluğunu tenimde hissedebiliyordum. “Onun yüzünü kuşanmayı hak etmiyorsun,” diye fısıldadı.

Acı bir şekilde gülümsedim. “Onu kimin öldürdüğünü unutmayalım. Her dokunduğunu mahvediyorsun sen.”

“Pekâlâ,” diye fısıldadı, gülüşüme karşılık vererek. “O halde ortak çok noktamız var.” Giulietta’nın yüzünü inceledi. Teren’in dönüşümünü görmek inanılmazdı. Bakışları yumuşadı, gözleri nemlendi ve sanki o an, zihninden hızla geçip giden anıları, merhum Kraliçe’yle geçirdiği günleri, boyun eğdiği emirleri, yatak odasında geçirdiği geceleri, tahtının yanında durarak onu destekleyişini görebildim. Sonunda birbirlerine düşman olana kadar.

“Neden buradasın?” diye sordu Teren. Doğruldu ve yine benden uzaklaştı.

Sergio’ya baktım, ardından başımı salladım. “Kılıcın,” dedim.

Sergio öne çıktı. Kılıcını çekti, metalin sesi odada yankılandı, ardından Teren’e yöneldi. Teren karşı koymadı fakat kaslarının gerildiğini gördüm. Mahkûmiyetinin ilk aylarında mücadele ederdi, öfke dolu çığlıkları zindanda yankılanır, zincirleri takırdardı. Sergio Teren’i üst üste, değneklerden kılıçlara, kırbaçlara kadar her türlü şeyi kullanarak devirmek zorunda kalmış, sonunda Teren onun yaklaşan ayak sesleri karşısında ürkmeye başlamıştı. Bazıları bunun acımasızca olduğunu düşünebilirdi. Fakat onlar ancak, Teren’in şeytani işlerini bilmeyen insanlar olabilirdi.

Şimdi, Sergio ona yaklaşıp kolunu kavrayarak kolunun ön kısmına çabucak bir kesik atarken Teren yalnızca durup bekledi. Kesikten kanlar fışkırdı ve ben de, kendini anında iyileştiren etinin o tanıdık manzarasını görmek için bekleyerek onu seyrettim.

Fakat... böyle bir şey olmadı. Yani hemen o anda olmadı. Bunun yerine Teren’in kesiginden herhangi birinde olacağı

gibi kanlar aktı, kanlar kolu boyunca sızarak bileklerindeki prangaların yaptığı yaralarla buluştu. Teren şaşkınlıkla kana baktı, kolunu çeşitli yönler çevirdi. Hepimiz onu seyrederken eti yavaşça, kademe kademe kendini iyileştirmeye başladı, yara daha da küçülüyor, kan akışı azalıyordu ve sonunda kesik tekrar kendi kendine kapandı.

Bileklerinin hâlâ kanamasına şaşmamak gerekirdi. Sür-tünme nedeniyle yaralar sürekli yeniden açılıyordu. Kaşlarımı çatarak, tüm bunlara inanmayı reddederek Teren'e baktım. Raffaele'nin sözleri –Violetta'nın sözleri– onları aylar önce ilk kez duyduğum zamanki anıdan çıkıp zihnimde beliriverdi, kız kardeşimin bana en son söylediği şeylerden biriydi bu. *Hepimiz, bütün Elitler tehlikede.* Güçlerimiz, ölümlü beden-lerimizi yavaş yavaş paramparça ediyordu.

Hayır. Bunların hepsi yalan. Fısıltılar artık keyifsizdi, benimle tıslayarak konuşuyorlardı. Zindan muhafızına çıkışırken bu öfkeyi ona aktardım. “Sana onun sağlığına özen göstermen gerektiğini söylediğimi sanıyordum. Ne zaman başladı bu durum?”

Muhafız başını eğdi. Bana karşı duyduğu korku titremesine neden oluyordu. “Birkaç hafta önce, Majesteleri. Onun başkasına saldırdığını sanmıştım ama nöbetçilerin hiçbiri yaralı gibi gözüküyor ya da herhangi bir şeyden şikâyet etmiyordu.”

“Bu bir hata,” dedim. “İmkânsız.” Fakat Violetta'nın bana çok uzun zaman önce söylediği bir şey sürekli aklıma geliyordu: *Sonsuza dek genç kalmaya mahkûm edildik.*

Teren gözlerini bana dikip gülerken arkamı döndüm. Kale hendeğinden hücrenin diğer tarafına geçtim ve hızla dışarı çıktım, adamlarım da peşimden geldiler.

Raffaele Laurent Bessette

Fırtınadan, Violetta'nın Raffaele'yi okyanustaki tuhaf enerji konusunda ilk kez uyarışından birkaç gün sonra, diğer Hançerler onun peşinden sahile gittiler. Balira cesetlerinin yanında, birbirleriyle fısıldaşan ve mırıldanan küçük bir kalabalık toplanmıştı. Birkaç çocuk, cesetlerin yanında oynuyor, çürüyen derilere dokunmaları için birbirlerine meydan okuyor, yaratıkların büyüklükleri karşısında çığlıklar atıyorlardı. Okyanus cesetlere vurmaya devam ediyor, onları boş yere suya sürüklemeye çalışıyordu.

Kayaların üzerinden kumsala doğru dikkatle yol alırlarken, "Bu sıradışı bir durum," dedi Lucent, Raffaele'ye. "Ama hiç *duyulmamış* şey değil. Beldain'de daha önce toplu karaya vurma olayları görüldü. Buna herhangi bir şey sebep olabilir... suyun ısınması ya da soğuması, balık göçünün seyrek olduğu bir yıl, bir fırtına. Belki burada da durum budur. Sadece geçici bir gelgit."

Raffaele kollarını yenlerinin içine soktu ve çocuklar cesetlerin etrafında koştururken onları seyretti. Basit bir fir-

tına ya da gelgit, önceki gece okyanusta hissettiği, Violetta'yı yatağından kaldıran ve onu soluksuz bırakan enerjiyi izah edemezdi. Hayır, buna bir doğa olayı neden olmuş olamazdı. Dünyaya sızan bir zehir vardı. Bir yerlerde bir çatlak, bir şeylerin düzeninde bir boşluk vardı.

Bu tüyler ürpertici enerji hâlâ hissediliyordu fakat Raffaele bunu hissedemeyenlere açıklamanın bir yolunu bulamıyordu. Gözleri okyanusa sabitlenmiş halde kaldı. Hiç uyumamış, geceyi yazı masasının başında geçirmiş, tuttuğu kayıtlardan hâlâ sakladığı notlar üzerinde düşünerek bu bulmacayı çözmeye çalışmıştı.

Lucent, kemiklerindeki acıyı belli etmemek için büyük bir uğraş veriyormuş gibi görünüyordu. "Aslına bakarsanız, köylülerden bazıları, Domacca kıyı şeridinde de benzer bir olay yaşandığına dair rivayetler olduğunu söylüyorlar." Lucent kayaların arasında rahat bir nokta buldu ve oturdu. "Anlaşıldığı kadarıyla durum sadece bu bölgede yoğunlaşmış değil."

Raffaele Lucent'in yanından ayrıldı ve okyanusun kıyısına yöneldi. Kaftanının kolunu yukarı sıyırdı ve bir matarayı köpüklü dalgaların içine sokarak doldurdu. Okyanus tenine değince midesi, tıpkı fırtınanın çıktığı geceki gibi çalkalandı. Matarada olduğunda Raffaele, o zehirli teması teninden atabilmek için silkinip aceleyle sudan çıktı.

Raffaele yanından geçerken, "Beldainli bir oğlan kadar solgunsun," diye bağırdı Michel.

Raffaele matarayı iki eliyle tuttu ve saraya doğru yol almaya başladı. "Ben odamda olacağım," diye karşılık verdi.

Odasına döndüğünde, mataradaki suyu temiz bir bardağa döktü, sonra pencereden gelen ışıkla aydınlanması için çalışma

masasına koydu. Masanın çekmecelerini açtı ve içinden bir dizi taş çıkardı. Bunlar, bir zamanlar diğer Hançerler'i test etmek için kullandığı; Enzo ve Lucent, Michel ve Gemma üzerinde kullandığı değerli taşlardı. Violetta üzerinde kullanıldığı. Adelina üzerinde kullandığı.

Taşları, içinde okyanus suyunun bulunduğu bardağın etrafına dikkatle, çember biçiminde dizdi. Ardından geriye çekildi ve onları inceledi. Bir ipucu arayarak, taşları tatlılıkla ikna etmeye çalışarak, kendi enerji iplikleriyle uzandı.

İlk önce hiçbir şey olmadı.

Ardından yavaş, *çok* yavaş bir şekilde, taşlardan birkaçı kendi içlerinden ışıldamaya, güneş ışığı haricinde bir şeyler tarafından aydınlatılmaya başladı. Raffaele, tıpkı bir Elit'i test ederken yaptığı gibi enerji ipliklerini çekiştirdi, kaşları yoğunlaşan dikkatiyle çatıldı. Renkler bir yanıp bir söndü. Etraflarındaki hava parıldadı.

Gecetaşı. Kehribar. Aytaşı.

Raffaele parlayan taşlara baktı. Gecetaşı, korku meleşini temsil ediyordu. Kehribar, öfke meleşini. Aytaşı da Kutsal Moritas'ın ta kendisini.

Raffaele'nin okyanusta hissettiği şey her neyse, işte buydu. Ölüler Diyarı'nın dokunuşu, ölüm tanrıçası ve kızlarının ölüm-süz enerjisi. Çalışma masasına doğru yürüyüp bardaktaki suya dikkatle bakarken, Raffaele'nin kaşları daha da çatıldı. Su berraktı, ışıkla parlıyordu fakat bunun ardında, Ölüm'ün ta kendisinin hayaleti vardı. Enerjinin bu denli *kötü*, bu denli uygunsuz hissettirmesinde şaşılacak bir şey yoktu.

Ölüler Diyarı, canlıların diyarına sızıyor.

Raffaele başını iki yana salladı. Bu nasıl olabilirdi? Tanrıların diyarı insanların dünyasına dokunmazdı... ölümlü dünyada ölümsüzlüğün yeri yoktu. Tanrıların büyüünün canlılar dünyasıyla tek irtibatı taşlar vasıtasıyla gerçekleşirdi, bu taşlar dünyayı yaratırlarken tanrıların ellerinin değdiği yerlerden geriye kalan tek şeylerdi.

Ve Genç Elitler, diye ekledi Raffaele kendi kendine, kalp atışları hızlanırken. *Ve bizim tanrılarınkine benzer güçlerimiz.*

Raffaele orada öylece durup bu gizemli durumu kafasında evirip çevirirken bile kendini Enzo'nun odasının bulunduğu tarafa, Ölüler Diyarı'ndan çekilip alındıktan sonra prensinin hayaletinin hâlâ etrafta dolandığı yere bakarken buldu. Ölüler Diyarı'ndan *koparılp* alındıktan sonra.

Ölümsüzlük diyarından koparıp alınmış ve ölümlü dünyaya sürüklenmiş bir Genç Elit.

Raffaele'nin gözleri irileşti. Kraliçe Maeve'in yeteneği, Tristan'ın ve Enzo'nun dirilişi... tüm bunlara sebep olmuş olabilir miydi?

Raffaele sandıklarının yanına gitti ve içlerinden birkaç kitap çıkararak çalışma masasının üzerine istifledi. Derin solukları sakinleşmişti. Diriliş olayı zihninde sürekli tekrar edip duruyordu... Estenzia arenasındaki o fırtınalı gece, Maeve görünümünde kapüşonlu bir cüppeyle orada beliren Adelina, arenadaki sularda hissettiği, ötelerden bir yerden gelen karanlık enerji patlaması. Raffaele, Enzo'nun fersiz gözlerini düşündü.

Ölüm tanrıçası daha önce orduları cezalandırmış, mutlak ölümün karşısında fazlaca kibirli davranan prens ve krallardan intikamını almıştı. Fakat bir Genç Elit, ölümsüz güçleri elinde bulundurmaya mahkûm edilmiş ölümlü bir beden, Raffaele'nin

karşılaştığı en güçlü Elitlerden biri kendi bölgesinden alındığında tanrıça ne yapardı? Bu olay, canlılarla ölüleri birbirinden ayıran dokuyu parçalar mıydı?

Raffaele gece geç vakitlere dek okudu. Gün boyunca kapısına vuranları duymazdan gelmişti fakat şimdi her taraf sessizdi. Kitaplar, ciltler dolusu mit ve tarih, matematik ve fen bilimleri eserleri etrafına yayılmıştı. Raffaele her sayfa çevirdiğinde, çalışma masasının üzerindeki mum sanki sönecekmiş gibi titreşiyordu. Özel bir mit arıyordu... daha önceden işittiği, ölümsüzlük diyarının ölümlü dünyaya temas ettiği zamanlara dair tek referansı.

Raffaele sonunda aradığını buldu. Laetes. Zevk meleği. Raffaele yavaşladı ve bu kısmı yüksek sesle okudu, ilerlerken sesi fısıltıya dönüştü.

“Laetes,” diye mırıldandı, “zevk meleği, tanrıların en değerli ve en sevilen çocuğuydu. O kadar seviliyordu ki zamanla kibirli bir hale gelmiş, yalnızca kendisinin övgüye değer olduğunu düşünmeye başlamıştı. Kardeşi, hırs meleği Denarius bu duruma karşı büyük bir öfke duyuyordu. Bir gece Denarius Laetes’i cennetten kovdu ve onu dünya üzerinde, tam yüz sene boyunca insan olarak yaşamaya mahkûm etti. Zevk meleği cennetin nurları arasından gecenin karanlığı içine, ölümlü dünyaya düştü. Onun düşüşünün ürpertisi karalar üzerinde dalgalanmalara yol açtı fakat bunun neticelerinin kendini göstermesi yüz yıldan fazla zaman alacaktı. Dünyada bir dengesizlik var, ölümsüzlüğün zehri ölümlü dünyaya temas etmekte.”

Raffaele’nin sesi yavaşça kesildi. Son kısmı tekrar okudu. *Dünyada bir dengesizlik var. Ölümsüzlüğün zehri ölümlü dünyaya*

temas etmekte. Parmağı sayfada aşağı doğru kaydı ve hikâyenin geri kalanını okudu.

“... sonunda Laetes, yeryüzüne temas ettiği yerde başını kaldırıp cennete bakabildi ve tanrılarının her birinin lütfuyla tekrar oraya girebildi.”

Raffaele kanlı hummayı, Elitleri ilk başta ortaya çıkaran vebanın dalgalarını düşündü. *Kanlı humma.* Yeryüzüne yayılan dalgalanmalar. Bu vebalar, ölümsüzlüğün ölümlü dünyayla buluşmasının bir neticesiydi... bunlara neden olan şey Laetes’in düşüşü olmuştu. Elitlerin güçlerini düşündü. Ardından Enzo’yu, ölümsüz diyara gittikten sonra tekrar ölümlü dünyaya dönüşünü düşündü.

Bunu daha önce nasıl anlayamamıştı? Bu ilişkiyi şimdiye dek nasıl kuramamıştı? Okyanustaki zehir ona bu ipucunu verene dek?

“Violetta,” diye fısıldadı Raffaele, sandalyesinden kalkarak. *O anlayacaktır... okyanustaki zehri önce o hissetti.* Dışarıda giydiği kaftanını omuzlarına geçirdi, ardından hızla kapıya doğru ilerledi. Giderken, Adelina’nın güçlerini ilk test ettiği zamanı, Ölümler Diyarı’yla gösterdiği uyumun fenerinin camını nasıl kırdığını ve masasının üzerindeki sayfaları nasıl uçurduğunu düşündü.

Bu bana Adelina’nın enerjisi gibi hissettiriyor, demişti Violetta, ayakları okyanus suyuna değdiğinde.

Düşündüğü şey doğruysa, o halde yalnızca Adelina’yla tekrar yüzleşmek zorunda kalmayacaklardı... onun yardımına ihtiyaç duyacaklardı.

Raffaele köşeyi dönüp Violetta’nın odasının bulunduğu koridora girdiğinde, bir an durdu. Lucent ve Michel onun

kapısının önünde duruyorlardı. Raffaele adımlarını ağırlaştırdı. O mesafeden bile, Violetta'nın kapısının ardındaki dalgalanmayı hissedebiliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Raffaele diğerlerine.

"Bir inleme sesi duyduk," dedi Lucent. "Normal bir insan çığlığı gibi değildi... Raffaele, şimdiye dek işittiğim en rahatsız edici sesi."

Raffaele dikkatini Violetta'nın kapısına yöneltti. Şimdi sesi o da duyabiliyordu, kalbinin sıkışmasına yol açan alçak bir iniltiydi bu. Ses hiç de Violetta'nın sesine benzemiyordu. Başını iki yana sallayan Michel'e baktı. "Görmek istemiyorum," diye mırıldandı, yumuşacık sesiyle. Raffaele onun gözlerindeki korkuyu, işittiği şeyin görüntüsünü engelleme isteğini fark etti.

"Burada kal," dedi Raffaele usulca, elini Michel'in omzuna koyarak. Ardından başıyla Lucent'e işaret etti ve odaya girdi.

Violetta uyanıktı... ya da ilk bakışta uyanık gibi görünüyordu. Koyu renk saç bukleleri ter içindeydi, saç tutamları alnına yapışmıştı ve çıplak kolları geceliğinin üzerinde solgundu, elleri çaresizce yatak örtülerini kavramıştı. Raffaele onun gözlerinin açık olduğunu fark etti fakat kendisinin ve Lucent'in yanında, odasında durduğundan habersizdi.

Ancak Raffaele'nin dikkatini en çok çeken şey, Violetta'nın kollarını kaplayan işaretler oldu.

Bu kızın, bir zamanlar işaretli olan bu Elit'in şimdi derisinin her yanına uzanan işaretleri vardı. İşaretler siyah, mavi ve kırmızı yaralara, kolları boyunca çapraz şekillerde uzanıp birbiri üstüne binen düzensiz harita çizgilerine benziyorlardı. İşaretler boynuna doğru uzanıyor ve geceliğinin

içine doğru gözden kayboluyordu. Raffaele boğazına takılan soluğu bastırmaya çalıştı.

“Tamamen bilinci yerindeymiş gibi görünmüyor,” dedi Lucent. “Dün gayet iyiydi... gezip dolanıyor, konuşuyor, gülüyordu.”

“Yorgundu,” diye cevap verdi Raffaele, elini Violetta’nın bedeni üzerinde havada gezdirerek önceki gün gülümseyişinin ne kadar bitkin görüldüğünü düşündü. Enerjisinin iplikleri birbirine karışıyor, kıvrılıyor, çözülüyordu. “Bunu geçen gece hissetmeliydim.”

Fakat o bile bu durumun ne denli şiddetli olabileceğini, Violetta’nın işaretli bir Elit olarak yatacağını ve bu sabah dayak yemiş gibi kalkacağını tahmin edemezdi. Bu durumu, zehirlenmiş okyanusa girmesi mi tetiklemişti? *Her şey sarpa sarıyor.* Raffaele görmezden gelmeye çalışsa da bu düşünce zihnini ele geçiriyordu. *Bu, Lucent’in kemiklerinin içini boşaltan, zehirli gücünü ona çevirerek Leo’yu öldüren ve sonunda her birimizin başına gelecek olayla aynı şey. Gücüyle doğrudan alakalı bir yan etki.* Yeteneği bir zamanlar onu diğerlerinin sahip olduğu işaretlerden korumuş Violetta şimdi tam tersi bir durumla yüzleşiyordu... gücü acımasızca kendi üzerine dönmüştü.

Raffaele onun enerjisini incelerken başını iki yana salladı. *Ölecek. Ve bu hepimizinkinden daha erken olacak.*

Adelina’ya söylemek zorundayım. Başka seçeneğim yok.

Raffaele doğruldu ve derin bir nefes aldı. Konuştuğunda sesi sakin ve tereddütsüzdü. “Bana bir kalem ve bir kâğıt getir. Bir güvercin göndermem gerek.”

Ve onun dünyada herkesten nefret ettiğini söylerler,
can kulesindeki delikanlı haricinde.
-Karanlık Günlerin Hanımı, *'Dabntel'*

Adelina Amouteru

Senüz öğlen vaktiydi fakat soğuk, incecik bir yağmur şehrin üzerine yerleşmiş, beraberinde de gün ışığını azaltan bir sis tabakası getirmişti. Sergio odasına çekilmişti, kupkuru dudaklarıyla baş dönmesi ve susuzluktan şikâyet ediyordu. Ben de saçlarımı kötü hava koşullarından koruyacak kukuletalı beyaz bir pelerine, tek başıma şehrin sokaklarına çıktım. Tamamen bir görünmezlik illüzyonu ardına gizlenmiştim. Yağmur damlaları yüzüme minik buzdan iğneler misali dökülüyordu ve bu duygunun tadını çıkararak gözümü kapadım.

Teren'e yaptığım ziyaretlerin ardından hamama gitmeyi alışkanlık haline getirmiştim, böylece üzerime bulaşmış kan damlacıklarını temizleyebilecek ve kendimi onun varlığının anısından arındırabilecektim. Yine de, hücrelerinden ayrıldıktan çok sonra bile Teren'in solgun gözlerindeki o ifade uzun zaman aklımda kaldı. Botlarımı, sarayın hamamının bulunduğu yöne çevirdim. Hamama sarayın içindeki koridorlardan da ulaş-

bilirdim... fakat dışarısı huzurluydu ve külrengi gökyüzünün altında düşüncelerimle yalnız kalabilirdim.

İki adam, gözleri ana kapılara dikilmiş halde, sarayın girişine bağlanan köprünün karşısında duruyordu. Birbirlerine bir şeyler fısıldıyorlardı. Adımlarımı yavaşlattım, ardından onları seyretmek üzere döndüm. İçlerinden biri uzun boylu ve sarışındı, hatta muhtemelen Kenettralı olamayacak kadar sarışındı, diğeryse kısa boylu ve koyu renk saçlı, bronz teni ve incecik bir çene hattı olan bir adamdı. Giysileri, sanki uzun zamandır dışarıda duruyorlarmış gibi, incecik çiseleyen yağmurda ıslanmıştı.

Ne fısıldaşıyorlar? Sözcükler, pençelerini tıkırdatarak zihnimin gölgeleri arasından sinsice dışarı çıktılar. Belki de senin hakkında fısıldaşıyorlardır. Seni nasıl öldüreceklerini konuşuyorlardır. O tatlı hırsızın bile seni, çatlaklar arasından geçebilecek farelere karşı uyardı.

Hamama giden yola arkamı döndüm ve iki adamı takip etmeye karar verdim. Hâlâ görünmezlik örtümün ardına saklı halde köprüyü geçerken adamlar da konuşmalarını bitirdiler ve yollarına devam ettiler. Ülkenin yeni bayrakları haline gelen Beyaz Kurt flamalarını pencerelerden ve balkonlardan sarkıyordu, beyaz ve gümüşü kumaşları lekelenmiş ve ıslanmıştı. Bugün sokaklarda tek tük insan vardı, hepsi de pelerinleri ve geniş siperlikli şapkalarının altında büzüşmüş haldeydiler, yolda yürürken çamurlara basıp geçiyorlardı. Önümdeki iki adamın izini sürerken bile insanları şüpheyle seyrettim.

İlerlerken, etrafımdaki dünya göz alıcı bir parlaklığa büründü. Fısıltılarımın sesi daha da yükseldi ve onlar konuşurken, yanlarından geçtiğim insanların yüzleri de, sanki yağmur görüş

açımı buğulandırmış ve yüzlerine damlalardan yollar çizmiş gibi çarpılmaya başladı. Odaklanmaya çalışarak gözlerimi kırıştırdım. İçimdeki enerji sarsıldı ve bir an Enzo'nun, denizin ötesinden aramızdaki bağı çekiştirip çekiştirmedeğini merak ettim. Takip ettiğim iki adam artık bana, konuşmalarının bir kısmını duyabileceğim kadar yakındı ve ben de, onların ne söyleyeceklerini merak ederek adımlarımı hızlandırdım.

"... birliklerini Tamoura'ya geri göndermek için, ama..."

"... o kadar mı zor? Onun umursayacağını hiç sanmam, eğer ki..."

Benim hakkımda konuşuyorlardı.

Sarışın adam başını iki yana salladı, açıkça anlaşılan bir hayal kırıklığı içinde bir şeyler açıklarken tek eli ileri doğru uzandı. "... ve bu kadar, değil mi? Pazarlarda bize çürük sebze satmalarını Kurt hiç umursamaz ki. Taze balığın tadım hatırlayamıyorum. Ya sen?"

Diğer adam anlayışla başını salladı. "Dün en küçük kızım bana, meyve tüccarlarının mallarının neden artık iki yığın halinde olduğunu ve taze yiyecekleri neden *malfetto* müşterilere, çürükleri bize verdiklerini sordu."

Dudaklarım soğuk, acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Elbette bu kanunu, özellikle işaretsizlerin acı çektiklerinden emin olmak amacıyla tasarlamıştım. Bu hüküm ilk yürürlüğe girdiğinde, pazaryerlerini gezip işaretsiz insanların evlerine götürdükleri çürümüş yiyecekleri yüzlerini ekşiterek baktıkları, açlık ve çaresizlikten bu yiyecekleri zorla ağızlarına tıktıkları sahnelerin tadını çıkarırdım. Âdil bir muamele görebilmek için kaç sene beklemiştik? Kaçımızın üstüne sokaklarda karmış lahanalar ve kurtlanmış etler yağmıştı? Uzun zaman

öncesinden, yakıldığı günün anısı tekrar zihnimde belirdi ve bu anıyla birlikte bana atılan bozulmuş yiyeceklerin kokusu burnuma geldi. *Çürük silahlarınızı alacaksınız, diye ant içtim sessizce, ve ağızlarınızı onlarla dolduracaksınız. Tatlarına bayılana kadar hepsini yiyeceksiniz.*

İki adam, her kelimelerini dinlediğimden habersiz bir halde konuşmaya devam etti. Kendimi onlara şimdi göstermem durumunda, diz çöküp benden af diler miydiler? *Malfetto* sözcüğünü kullanmaya cesaret ettikleri için onları hemen oracıkta infaz edebilir, kanlarını sokaklarda dökebilirdim. Bir köşeyi dönüp her sene düzenlenen Fırtına Turnuvası'nın at yarışlarının yapıldığı Estenzia meydanına girerken bu düşüncenin keyfini çıkarmak için kendime izin verdim. Meydan bu sabah boştu, bulutlar ve yağmur her yanı griye boyamıştı.

“Onu şimdi görsem,” dedi adamlardan biri, kukuletasındaki suları silkeleyerek, “çürümüş yemekleri ağzına tıkdım. Tadına bir de o baksın ve yenilecek şeyler olup olmadıklarını görsün.”

Arkadaşı havlarcasına bir kahkaha attı.

Kendilerini dinleyen başka kimse olmadığını düşündüklerinde oldukça cesurca sözler ediyorlardı. Meydanda durdum fakat adamların yollarına devam etmelerine izin vermeden önce ağzımı açtım ve konuştum.

“Dikkatli olun. O sizi sürekli izliyor.”

Adamların ikisi de beni duydu. Oldukları yerde donup kaldılar ve yüzleri korkuyla gerilmiş vaziyette etraflarında döndüler. Bu sözleri söylemiş olabilecek birini aradılar. Gülmeyerek, meydanın ortasında görünmez halde kaldım. Korkuları aniden daha da arttı ve bu sırada ben de derin bir

nefes alıp adamların enerjilerinin ardındaki güç kıvılcımının tadını çıkardım. Uzanıp kavramak için can attım. Fakat bunun yerine sadece, iki adamın rengi hayaletler gibi solgunlaşırken onları seyrettim.

“Hadi gel,” diye fısıldadı sarışın adam, sesi dehşet ifadesiyle titriyordu. Titremeye başlamıştı fakat ben bunun soğuktan olduğundan şüpheliydim. Gözlerinde gözyaşı damlacıkları belirdi. Adamın yüzü gözlerimin önünde giderek buğulandı, görüntü dünyanın geri kalanı gibi belirsizleşti ve bir an görebildiğim tek şey, gözlerinin olması gereken yerde beliren siyah çizgiler ve bir zamanlar ağzının bulunduğu yerdeki pembe kesik oldu. İki adam koşarak meydandan çıktı.

Bu küçük oyunumdan memnun bir halde etrafıma bakındım. Beyaz Kurt’un havada görünmeden dolandığına, insanların evlerinin ve ruhlarının içini görebildiğine ilişkin dedikodular tüm şehirde yayılmıştı. Bu durum şehrin enerjisinde kalıcı bir huzursuzluk hissi, içimi tıka basa dolduran gizli bir korku bırakmıştı. Bu güzeldi. İşaretsizlerin, benim hükümdarlığım altında bu ebedi tedirginliği hissetmelerini, onları her zaman izlediğimi bilmelerini istiyordum. Böylesi, bana karşı harekete geçecek asilerin organize olmalarını güçleştirecekti. Ve işaretlilerin onca zaman boyunca duydukları korkuyu anlamalarını sağlayacaktı.

Varlığımdan habersiz diğer insanlar yanımdan gelip geçiyorlardı. Yüzleri bozulmuş tablolara benziyordu. Bu bulanıklığı gidermeye çalıştım ama başıma hafif bir ağrı yayıldı ve birden kendimi bitkin hissettim. Yanımdan, beyaz pelerinli Engizisyoncularımdan oluşan bir devriye geçti. Her birinin gözleri, kurallarımı ihlal edebilecek işaretsizleri arıyordu. Be-

nim görüşümde askerlerin zırhları, inişli çıkışlı bir dalgaya benziyordu. Başımı tutarak yüzümü buruşturdum ve saraya dönmeye karar verdim. Yağmur pelerinimi ıslatmış, içime işlemişti ve sıcak bir banyo fikri bana cazip geliyordu.

Hamama çıkan basamaklara ulaştığımda, çisenti devamlı bir yağmura dönüşmüştü. İçeri girerken, çıplak ayaklarım mermer zeminde hafif bir şapırtı sesi çıkarıyordu. İçeride, sonunda görünmezlik örtümü üzerimden kaldırdım. Genelde buraya geldiğim zamanlarda bana iki genç kız eşlik ederdi ama şimdi sadece kendimi sıcak suyun içine gömmek ve aklımı dağıtmak istiyordum.

Hamama yaklaştığım sırada, içeriden gelen bir çift ses işittim. Adımlarım bir an yavaşladı. Tıpkı düşündüğüm gibi, hamam boş değildi. Hamamı boşaltması için önden bir hizmetçi göndermem gerekirdi. Bir süre daha duraladım, ardından devam etmeye karar verdim. Sonuçta ben kraliçeydim... içeridekiler her kimse onlara dışarı çıkmaları emrini verebilirdim.

Havuz, bulunduğum yerden alanın diğer tarafına dek, upuzun bir dikdörtgen biçiminde uzanıyordu. Havada asılı duran ılık bir buhar dalgası vardı ve burnuma rutubetin kokusu geliyordu. Havuzun diğer tarafından, bir süre önce işittiğim sesler geliyordu. Islak giysilerimi çıkarıp ayak parmaklarımı sıcak suya sokarken, bir an duralamama yol açan alçak bir kahkaha işittim. Birden kim olduğunu anladım... bu Afsuni'ydi. O da hamamda olacağını söylemişti.

Afsuni'nin sırtı bana dönüktü ve havadaki sıcak su buharından onu görmek güçtü. Fakat karşımdaki şüphe götürmez bir biçimde oydu. Bronz tenli sırtı çıplak ve pürüzsüzdü, kasları parlıyordu ve saç örgüleri kafasının tepesinde bir düğüm

halinde toplanmıştı. Afsuni havuzun kenarına gelişigüzel bir biçimde yaslanmıştı ve yakınlarındaki taşların üzerinde de, sarayın önünde onunla gördüğüm genç kız duruyordu. Kız dizlerinin üzerine çökmüştü, saçları tek omzunun üzerinden aşağı dökülüyordu, Afsuni'ye bir kadeh baharatlı şarap uzatırken yüzünde mahcup bir gülümseme vardı.

Ah, dedi fısıltılar, heyecanlanarak. Biz de onun, senin oyuncuğun olduğunu sanıyorduk.

Öfke yine içimde kabardı ve illüzyonlarım bir kez daha önümde bir imge oluşturdu. Artık üzerinde giysileri olmayan genç kız, Afsuni'yle banyo yapıyor, sular tenini parlatıyordu; Afsuni ona uzanıyor, ellerini kızın kıvrımlarında gezdiriyordu. *İllüzyon.* Gözümü kapadım, derin bir nefes aldım ve düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışarak içimden saymaya başladım. Artık bu, eskisinden daha fazla çaba gerektiriyordu. İçimde, havuzdan çıkmak, giysilerimi çabucak giymek ve odama gitmek, onları burada her ne yapmak istiyorlarsa onu yapmaları için baş başa bırakmak için şiddetli bir istek duydum. Ancak aynı zamanda genç kızın canını yakmak için dayanılmaz bir istek de duydum. Gururum ön plana çıktı. *Sen Kenettra kraliçesisin. Kimse seni gitmen için zorlayamaz.* Böylece başımı kaldırdım ve suya girerek sıcaklığın tüm bedenimi sarmalamasına izin verdim.

Yaklaştığımı duyunca, genç kız benim bulunduğum tarafa baktı. Ardından, kim olduğumu anladığında olduğu yerde donup kaldı. Kızın bakışlarının hemen yüzümün yaralı kısmına kaydığını anlayabiliyordum. Kızın içinden bir korku dalgası yükseldi ve onu daha çok korkutma, gücümü kullanarak onunla

alay etme arzumu geri çekmek zorunda kaldım. Bunun yerine, sadece gülümsedim. Kız hemen ayağa fırladı ve yerlere eğildi.

“Majesteleri,” diye seslendi.

Bunun üzerine Afsuni hafifçe benim bulunduğum tarafa döndü. İçeri girdiğim an enerjimi sezinlemiş olduğunu fark ettim... orada olduğumu biliyor olmalıydı. Fakat şaşırması gibi davrandı.

“Majesteleri,” dedi, kızın sözlerini tekrarlayarak. “Özür dilerim, içeri girdiğinizi duymadım.”

Tek elimi kıza doğru salladım. Kız başka bir harekete gerek duymadı. Afsuni'ye veda etmeyi göze alamadan, en yakınındaki kapıya doğru koştu.

Afsuni onun gidişini izledi, ardından bana döndü. Bakışları yüzümden, çıplak omuzlarımın etrafında şapırdayan sulara kaydı.

“Tek başınıza banyo yapmak ister miydiniz, Majesteleri?” diye sordu. Sudan çıkmak için bir hamle yaptı ve bunu yaparken yarı yarıya havuzdan çıktı. Sular gergin karnından aşağı aktı.

Afsuni'yi daha önce hiç çıplak görmemiştim. Yanaklarım alev aldı. Ayrıca vücudundaki işareti ilk kez tamamen açık bir biçimde görüyordum. Bu, uzun zaman önce onu iyileştirme girişimiyle Güneşdiyar rahiplerinin keserek almaya çalıştıkları yerde, vücudunun yan tarafı boyunca uzanan koyu kırmızı bir lekeydi. Bu eski yarayı ilk kez, kamp ateşinin başında birlikte oturduğumuz, Violetta'nın hâlâ benimle olduğu bir gece görmüştüm. Afsuni'nin benimkilerin üzerine kapanan dudaklarını, ateşin çıtırtılarının etrafını saran sessizliği hatırlıyordum.

“Gitme,” dedim. “Yanımda bir arkadaş olsa iyi olur.”

Afsuni gülümsedi fakat gözlerinde mutlak bir ihtiyat hissi vardı. “Sadece *herhangi birinin* arkadaşlığını mı istersin?” diye takıldı bana. “Yoksa benimkini mi?”

Başımı bir kez iki yana salladım, ikimiz de havuzun kenarına doğru geçerken kendi yüzümdeki gülümsemeyi silip atmaya çalıştım. “Pekâlâ,” dedim. “Sen kesinlikle benim için Teren’den daha iyi bir arkadaşsın.”

“En sevdiğin deli neler yapıyor bakalım?”

“O... eskisi gibi iyileşemiyor. Bileklerinde, sürekli kanayan aşınmış yaralar var.”

Bu sözler üzerine, Afsuni’nin tasasız ifadesi değişti. “Emin misin?”

“Kendi gözlerimle gördüm.”

Benimle aynı şeyi düşündüğünü bilmeme karşın, Afsuni sessiz kaldı. Raffaele’nin hepimiz adına yürüttüğü tahmindir bu.

“Peki, sen son zamanlarda kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu Afsuni sessizce. “Senin illüzyonların?”

Kafamdaki fısıltılar kendi aralarında mırıldandılar. *Biz zaaf değiliz, Adelina. Biz senin gücünüz. Bize bu kadar karşı koymamalısn.* Gözlerimi başka yana çevirdim ve etrafımızda dalgalanan suya yoğunlaştım. “Ben iyiyim,” diye cevap verdim. “Birkaç hafta içinde Tamoura’ya doğru yola çıkacağız ve ben her zamanki gibi seni yanımda istiyorum.”

“Şimdiden büyük Tamoura imparatorluğunu istila etmek, ha?” diye cevap verdi Afsuni. “Bu kadar çabuk mu huzursuzlandın? Eşyalarımın hepsini çıkarma fırsatını bile bulamamıştım.”

Afsuni’nin sesindeki o önemsemez tonun sahici olmadığını hemen anladım. “Heyecanlı değilsin. Güneşdiyar’daki onca

altının Büyük Afsuni'nin ilgisini çekeceğini düşünmüştüm ben de.”

“İlgimi *çekti*,” dedi Afsuni. “Ve görünüşe bakılırsa senin de çekmiş. Ben sadece, hayatım, Dumor’dan ayrılalı henüz çok kısa bir süre olduğu için tereddüt ediyorum. Tamoura zayıf bir millet değildir, kuzey bölgesini sana verdikten sonra bile. Üç kralları ve güçlü bir donanmaları olan bir imparatorluk. Adamların bir başka istila için yeterince dinlendi mi?”

“Tamoura benim en değerlim olacak,” diye cevap verdim. Ardından ona bakarak kaşlarımı çattım. “Onlara yaptıklarım için hâlâ Dumor’a acıyorsun.”

Afsuni'nin gülümsemesi sonunda silindi ve bana ciddi bir ifadeyle baktı. “Ülkelerini kaybettikleri için onlara acıdım. Fakat işaretlileri hor gördükleri için onlara acımiyorum. İçindeki ateş, seninle ilk tanıştığım zamanki kadar şiddetle yanıyor. Sen Dumor’u daha iyi bir yer haline getireceksin.”

“Yüreğin ne zaman bu kadar yumuşadı senin?” diye sordum, parmaklarımı suyun yüzeyinde gezdirip minik dalgalar yaratırken. “Seninle ilk tanıştığımda, diğer insanların eşyalarını çalmaktan zevk alan pişkin bir hırsızdın.”

“Ben kendini beğenmiş asilzadelerin ve kibirli kraliçelerin mallarını çaldım. Sarhoşların ve budalaların.”

“Peki, o hayatı özlüyor musun?”

Afsuni sessiz kaldı. Onun yakınlığını, benimkine hafifçe değen teninin sıcaklığını hissedebiliyordum. “Burada, hayatta isteyebileceğim her şeye sahibim, Adelina,” dedi sonunda. “Bana, dünyanın bütün zenginlikleri gibi gelen malları verdin, bir saray ve lüks bir hayat verdin.” Bana yaklaştı. “Senin yanında olabiliyorum. Başka neye ihtiyaç duyabilirim ki?”

Fakat bir şeyi ondan *almıştım*. Bu, dilinin ucundaydı ve o sanki yüksek sesle söylemiş gibi kesin bir biçimde duyabiliyordum. *Herkesin bir amaca ihtiyacı vardır ve ben onun hayattaki amacını aldım. Şimdi kendisine her şey verildiğine göre, ne yapabilir?* Artık avın gerilimi, kovalamacanın heyecanı kalmamıştı.

Afsuni tek elini sudan çıkardı ve bir an çeneme dokunarak başımı kaldırdı, üzerimde bıraktığı su damlacığı tenim boyunca akıp gitti. “Güneşdiyar’ın kraliçesi olacağın günü sabırsızlıkla bekliyorum,” dedi, bakışları yüzümde gezinirken.

Şimdi ne görüyorsun, Afsuni? diye merak ettim. Onunla ilk tanıştığımızda ben, arkadaşları tarafından dışlanmış, kız kardeşiyle ittifak yapmış, Engizisyon Mihveri’nden intikamını almaya kararlı bir genç kızdım. Şimdi, Engizisyon’u ben yönetiyordum. *Bana baktığında ne görüyorsun? Bir zamanlar çatırdayarak yanan bir ateşin başında öptüğün kız mı bu?*

Gözlerinde yavaş yavaş, o eski, muzip ışıltı belirdi. Dudakları kulağımı sıyrıp geçerken titredim ve vücudunun suyun altında kalan yarısını düşünmeden edemedim, benim de çıplak olduğum düşüncesiyle birden kızardım. “Gizli bir yer buldum,” diye fısıldadı. Eli suyun altında elimi buldu ve bileğimi çekiştirdi. “Gel benimle.”

Kahkahama engel olamadım. “Nereye götürüyorsun beni?” dedim sahte bir azarlama tonuyla.

“Sonradan af dilerim sizden, Majesteleri,” diye takıldı o da, ikimizi birden havuzun en uzak ucuna doğru götürürken gülümsedi. Su burada daha dar iki ayrı bölüme ayrılıyor, her biri daha özel iki odacığa bağlanıyordu. Fakat gizli odalardan biri, kemerli geçit suyun içine çöktüğü ve yolu geçit vermez

hale getirdiği için son birkaç aydır mühürlenmiş durumdaydı. Bölümlere yaklaşırken, Afsuni'nin bizi sağ taraftaki hâlâ açık özel odaya götüreceğini düşündüm. Fakat bunu yapmadı. Bunun yerine sol tarafa, yıkılmış kemere doğru gitti. Yıkıntının önünde durduk, peşimizde suda oluşan girdap bir yol yaptı.

“Bak.” Afsuni yalancı bir zafer gösterisiyle kollarını açtı. “Görkemnin tadını çıkar.”

Burnumu kırıştırdım. “Beni yıkılmış bir kemerli geçitle mi etkilemeye çalışıyordun?”

“İnanç yok. Hiç inanç yok.” Afsuni eski haline geri dönmüştü ve bu, yüreğime nadiren yaşadığım bir neşe dalgası gönderdi. “Beni takip et,” diye mırıldandı. Ardından derin bir nefes alıp daldı, suyun derinlerine inerken benim elimi de tuttu.

İlk başta tereddüt ettim. Hayatta hâlâ korktuğum birkaç şey vardı. Ateş. Ölüm. Ve en son, illüzyonlarım bana ilk ihanet ettikleri zaman Merroutas'ta bir kanalın içinde suya daldığım zaman başımdan pek de iyi şeyler geçmemişti. Ona karşı koyunca, Afsuni tekrar yüzeye çıktı. “Korkma,” dedi hafifçe gülümseyerek. “Benimlesin.” Eli bileğimi daha da sıktı ve bir kez daha oyunbaz bir şekilde beni aşağı çekti. Bu kez güven duygusuyla, kendim de derin bir nefes alıp bana söylediği şeyi yaptım.

Ilık su yüzümü okşadı ve derinlere indikçe etrafımdaki dünya ışığın farklı tonları ve boğuk sesler arasında kayboldu. Suyun altında bir an Afsuni'nin, yıkılmış kemerli geçide doğru bir balıra gibi süzülen çıplak bedenini gördüm. Ardından görmemi istediği şeyi gördüm. Suyun en alt kısmında, kemerli geçit hemen ardındaki özel odanın önünü tamamen

kapamamıştı. Suyun altında hâlâ daracık, sadece tek bir kişi geçebilecekmış gibi görünen bir giriş vardı.

İlk önce Afsuni gitti. Hareketleri suyun içinde kabarcıklar çıkardı. Ben de onun ardından gittim. Suyun içindeki ışık loş bir hale gelerek karardı ve bir an boğucu bir korku duydum. *Ya Ölüler Diyarı'na girmişsem? Ya bir daha hiç su yüzüne çıkamazsam?* Kafamdaki sesler uyanıp kendi aralarında cıvıldaşmaya başladılar. *Ya seni boğabilmek için buraya getiriyorsa?*

Ardından Afsuni'nin tanıdık elinin tekrar bileğime kapandığını, beni yukarı doğru çektiğini hissettim. Soluksuz bir halde yüzeye çıktım. Yüzümdeki ıslak saçları ve suyu silip atarken başımı kaldırdığımda, yalnızca duvarlardaki yosunların hafif mavi parıltılarıyla aydınlanan bir oda gördüm.

Manzarayı incelerken Afsuni beni izledi. Küçücük gizli odanın iç kısmına doğru döndü, üzerlerinde bitkilerin büyümeye başladığı duvarları işaret etti. “İnanılmaz, değil mi?” dedi. “Etrafta onu uzakta tutacak biri yokken yaşamın kendine bu kadar çabuk yer bulması inanılmaz.”

Yosunların zayıf parıltısına baktım. “Nedir bu?” diye sordum, elimi mavi-yeşil bitkilere uzatarak. Yosunlar en kaliteli kürk misali kadifemsiydi.

“Peri yosunu,” diye cevap verdi Afsuni, benimle birlikte manzaranın tadını çıkararak. “Merrousta da nemli mağaralarda yetişir. Duvarda tohum verebileceği güzel bir yarık bulunduğu zaman her yere yayılır. Kemerli geçidi onardıklarında ve bu odayı yeniden açtıklarında çok uğraşacaklar.” Afsuni sırıttı. “Bunun uzun zaman alacağını umalım.”

Gülümsedim. Odadaki parıltı, Afsuni'nin teninin kenarlarına mavi bir ton katıyor, hatlarını yumuşatıyordu. Üzerinden sular

damlıyordu. Birden daha cüretkâr davranarak ona yaklaştım. “O halde buraya sıkça geliyorsun sanırım,” dedim, yarı alaycı bir şekilde. “Hizmetçileri ve âşıklarını getiriyorsundur.”

Bunun üzerine Afsuni kaşlarını çattı. Başını iki yana salladı. “Konuştuğum her hizmetçiye yatağa attığımı mı sanıyorsun?” dedi ve omuz silkti. “Gururumu okşadınız, Majesteleri. Ama çok yanılıyorsunuz.”

“Yani bana, bu gizli yere tek başına geldiğini mi söylüyorsun?”

Afsuni başını çapkın bir şekilde yana eğdi. “Bir hırsızın ara sıra biraz kendine özel zaman ayırmak istemesinin nesi varmış?” Yanıma yaklaştı. Soluğu tenimi, suyun üzerindeki buharlar gibi ısıttı. “Elbette, sen yanımdasın. Sanırım sonuç olarak yalnız değilim.”

Suyun hem üstünde hem de altında, çıplak tenimin fazlasıyla farkına varırken, yanaklarım al al oldu. Afsuni’nin yanıdayken genelde olduğu gibi enerjim sakinleşti ve kendimi onun dokunuşunun özlemini çekerken buldum. Dudaklarımız birbirinden sadece bir nefes kadar uzakta kalacak şekilde bana doğru eğildi ve orada öylece, zamanın içinde askıda kalmışçasına durduk.

“Ateşi hâlâ hatırlıyor musun? Yıldızların altında?” diye sordu birden utangaç bir tavra bürünerek ve ben de uzun zaman sonra ilk kez kendimi masum hissettim.

“O zaman ne yaptığımızı hatırlıyorum,” diye cevap verdim hafif bir tebessümle.

Afsuni’nin dudakları arasından bir kahrkaha çıkıverdi. Ardından yüz ifadesi ciddileşti. “Bana eski hayatımı özleyip

özlemediğimi sordun,” diye fısıldadı, sesi boğuk çıkıyordu. “En çok neyi özlediğimi biliyor musun? O geceyi.”

Ani bir üzüntüyle sızlayan kalbim bir an tekledi. “Peki ya o gece yanında oturduğun o kız? Onu da özlüyor musun?”

“O hâlâ burada,” diye cevap verdi. “İşte bu yüzden kalıyorum.”

Sonra aramızdaki mesafeyi kapadı ve dudakları benimkilere dokundu. Etrafımızda, devasa taşlara vurup usulca şapırdayan suyun sesinden ve yosunların hafif parıltısından başka bir şey yoktu. Eli çıplak sırtım boyunca gezindi, omurlarımın kavisini izledi. Göğüslerimiz birbirine yapışacak şekilde beni kendine doğru çekti. Öpücüğü dudaklarımdan çeneme, ardından daha da aşağılara kaydı ve boynum boyunca yumuşacık bir yol çizdi. İç çektim, o an ikimizden başka hiçbir şey istemiyordum, orada sonsuza dek kalmak beni memnun ederdi. Beni Enzo’ya bağlayan bağ zihnimde giderek güçsüzleşti ve bir an birbirimizle bağlantılı olduğumuzu unutabildim. Afsuni’nin elleri sırtımdan aşağı doğru indi, beni bırakmaya niyetleri yoktu. Soluklarım düzensiz iç çekişler halinde çıkıyordu. Yavaş yavaş havuzun kenarına yaklaşmış olduğumuzu fark ettim, Afsuni burada beni sıkıca arkamdaki taşla doğru bastırdı. Ellerinden biri saçlarım arasında geziniyor, beni kendine doğru çekiyordu. Öpücükleri yine dudaklarıma döndü, şimdi çok daha aceleciydiler ve ben de sabırsız bir şekilde bu dudakların arasına düştüm. Boğazımdan hafif bir inilti çıktı. Çılgınca bir an daha ileri gidip gitmeyeceğini merak ettim ve kalbim göğsümün içinde delice çarpmaya başladı.

“Majesteleri,” diye fısıldadı Afsuni, soluksuz bir halde. Sesinde hafif bir eğlence tonu vardı. “Beni mahvedeceksiniz.”

Ardından beni kendisine doğru çekti, öyle ki artık vücutlarımızın her bir santimi birbirine temas ediyordu. Ben de sıcacık suyun keyfini çıkararak ona doğru eğildim. Ne düşündüğünü sormak istemiyordum.

Saklı yerimizin diğer tarafından hafif, boğuk bir ses geldi. Afsuni beni bir kez daha öpücüğe boğarken bu sesi duymazdan geldim. Ses bir kez daha, düşüncelerimin bulanıklığı arasından süzülerek bana doğru geldi.

“Majesteleri? Majesteleri!”

Sular minik dalgacıklar halinde vücutlarımıza çarptı.

“Majesteleri,” diye devam etti ses, daha da yaklaşarak. Daha sonra bu sesin, mektuplarımı getiren kâhyalardan birine ait olduğunu hatırladım. “Size acil bir mektup geldi.”

“Kendisi burada değil,” diye yakındı bir başka ses. “Hamam boş.” Ses iç geçirdi. “Muhtemelen aptalın birinin boğazını kesmeye gitmiştir.”

Bu sözler beni içinde bulunduğum puslu hayallerin arasından çekip çıkardı. Tam onun gözleri de açılırken, Afsuni'den uzaklaştım. O da yıkık girişe doğru baktı, ardından bana sorgulayan bir bakış attı. Doğrudum ve ona gülümsedim, hizmetçinin yorumunun beni rahatsız ettiğini ona belli etmek istemiyordum. Bunun yerine soluğumu verdim ve yanaklarımdaki kızarıklığı gidermeye çalıştım.

“Gitsen iyi olur,” diye fısıldadı Afsuni, sözcükleri boşlukta yankılanıyordu. Başıyla yıkık geçidi işaret etti. “Aciliyeti olan bir şeye engel olmak bana düşmez.”

“Afsuni, ben...” diye söze başladım. Fakat sözlerimin geri kalanı ağzımdan çıkmak istemedi ve ben de zorlamaya

çalışmaktan vazgeçtim. Sıcak suyun altına dalıp ana salona bağlanan geçidi yüzerek geçmeden önce derin bir nefes aldım.

Büyük bir şapırtı çıkararak yüzeye çıktım. Salonun bir yerinden şaşkınlık dolu bir çığlık yükseldi. Yüzümdeki suları silerken, gözleri iri iri açılmış, korkuları tepelerinde gezinen ve hamamın kenarında dikilen iki haberciyi gördüm.

Tek kaşımı kaldırıp onlara bakarken, “Evet?” dedim soğukkanlı bir ifadeyle.

Bu onları dehşet dolu uyuşukluklarından çekip çıkardı. Geriye doğru sıçradılar ve yerlere kadar eğildiler. “Majesteleri, ben...” dedi içlerinden biri, sesi titreyerek. Bu, hakkımda kinayeli bir tiksinti ifadesiyle konuşan adamdı. “Ben-ben-ben... Güzel bir banyo yapmışsınızdır umarım. Ben...”

Afsuni ardımdan gelip saçlarındaki suları silkelerken, adamın sözleri tutarsız bir şekilde birbirine karıştı. Afsuni gelmemiş olsaydı kendime, bu haberciyi hakkımda bu kadar dikkatsizce sözler sarf etmiş olduğu için cezalandırma iznini verebilirdim. Kafamdaki fısıltılar, adamdan etrafa yayılan korkuyla birlikte duydukları memnuniyetle hareketlenmeye başladılar. Fakat onları başımdan savdım. Adam bu kez şanslıydı.

“Aciliyeti olan bir mektuptan söz etmiştin,” dedim sonunda, habercinin şaşkın düşünce silsilesini bölerek. “Neymiş bu?”

Daha ufak tefek ve zayıf ikinci adam suya yaklaştı. Kıvrılmış bir parşömeni bana uzattı. Suda ona doğru ilerledim ve kâğıdı almak için tek elimi kaldırdım.

Mektubun üzerindeki kızıl damga, Tamoura kraliyet armasını taşıyordu. Damgayı kırdım, parşömeni açtım... ve donup kaldım.

Bu elyazısını tanıyordum. Ondan başka hiç kimse böyle zarif bir biçimde, böyle itinalı süslemelerle yazamazdı. Afsuni arkamdan bana yaklaştı ve omzumun üzerinden elimdeki nota baktı. Aklımdaki ilk düşüncüyü fısıldadı. “Bu bir tuzak,” dedi.

Fakat tek kelime edemedim. Sadece notu tekrar tekrar okuyarak, gerçekte ne anlama geldiğini merak ettim.

Kenettra Kraliçesi'ne,

Kız kardeşiniz ölüyor. Hemen Lamoura'ya gelmelisiniz.

Raffaele Laurent Bessette

Saat on ikiyi vurduğunda nereye gideceksin?
Kendinle yüzleşince ne yapacaksın?
Ne yaptığını bilerek nasıl yaşayacaksın?
Ruhun çoktan göçüp gitmişse, nasıl öleceksin?
-Compasia ve Eratosthenes'teki bir monologdan alıntı,
Söyleyen Willem Denbury

Adelina Amouteru

Ertesi gün, Tamoura kıyılarına doğru yelken açtık. Bu yüzünden bu gece tüm saray, bir sonraki seferimizi kutlamak üzere düzenlenen şenliklerle ısıt ısıldı.

Sarayın her salonunda, üzerlerine yemeklerin yığıldığı upuzun masalar vardı, avlularsa fenerler ve danslarla ısıldıyordu. Ben bahçelerden birinde Sergio'yla oturuyordum. Ellerimde, Raffaele'den gelen kâğıt parçası vardı, bununla o kadar çok oynamıştım ki artık yazıları güçlkle okuyabiliyordum. Midem bomboştı ve bulanıyordu. Bitki çayımı bile bitirememiştim ve şimdi, onları sakinleştirecek bir şey olmadığı için fısıltılar yine zihnimin gerisinde aralıksız bir şekilde mırıldanmaya başlamışlardı.

Sonuçta Violetta Hançerler'le birlikte. Düşmanlarınla. Nasıl da büyük bir hain o.

Neden hâlâ onu önemsiyorsun? Seni nasıl terk ettiğini unuttun mu?

Evet, o bizi senden zorla çekip almaya çalıştı.

Ölmesi en iyisi olur.

Hemen yanımda, Afsuni'nin sandalyesi boştu. Lavtasını almıştı ve bahçeye açılan kemerli girişte oturmuş, bugün bestelediği bir parçayı çalıyordu. Alt tarafında bir kalabalık toplanmıştı. Herkes şimdiden sarhoş olmuştu... dans ederken sallanıyor, sendeliyor, gürültülü bir şekilde gülüyorlardı. Görüş açımın kenarlarında, Violetta'nın bir yanılsaması belirdi. Onu yerde ölürken gördüm, eğlencedeki diğer insanlar bedeninin üzerinden geçip giderken, akan kanı etrafında birikiyordu. Kafamı dağıtabilmesini umarak, dikkatimi zorla yeniden Afsuni'ye yönelttim.

Afsuni bu gece görülmeye değerdi. İpek giysileri altın sarısı ve beyaz renkliydi ve üzerindeki incik boncuklar tek bir omzundan aşağı salınmış uzun saç örgüleri arasında parıltıyordu. Afsuni öne doğru eğildi ve müziğini dinleyip alkış tutan insanlara harika bir tebessüm gönderdi; ara sıra kalabalığın tepkisini ölçmek için çalmayı yarıda kesiyordu. İnsanlar ona bağırarak eski halk şarkılarının isimlerini söylüyorlar, Afsuni bu parçaları çalınca da tezahüratlar ederek alkış tutuyorlardı. Saç örgülerinde biriken hamam sularını, peri yosunlarının loş mavi ışıltısıyla aydınlanan gizli havuzumuzda benimkine yaslanan tenini hatırlayınca yüzüm kızardı. Belki o da bunu düşünüyordu.

Bizi duymazdan gelmen hiçbir şeyi değiştirmeyecek, Adelina. Kardeşin yine de ölecek. Ve sen buna sevineceksin, değil mi?

Fısıltılar, sonunda başımı kavrayıp yüzümü acıyla buruş-turana dek beynimi kemirdiler.

“Majesteleri?”

Sergio’nun yanımdan gelen sesi, dışarıdaki sesleri bir kez daha zihnimin boşluklarına gönderdi. Oturduğum yerde biraz rahatladım ve ona baktım. Sergio bakışıma belirgin bir kaygı ifadesiyle karşılık verdi. “Bir şey yok,” dedim. “Raffaele’nin mektubunu düşünüyorum.” Mektubu Sergio’ya göstermek üzere kaldırdım.

Sergio tavşan rostosundan bir but koparıırken onaylayan bir ses tonuyla homurdandı. “Belki de ondan ayrılmış olduğuna dair dedikoduları işitmiştir ve bunu sana karşı kullanmak istiyordur. Violetta onun yanında bile olmayabilir.”

Bir yanım hâlâ Raffaele’yi düşününce heyecanlanıyordu... ve bir anda onu Kraliçe Maeve’in gemisinin güvertesinde, etrafı alevlerle kaplı bir halde, alnını Enzo’nun alnına dayamış, Prens’i sakinleştirirken, dönüp bana trajik, yaşlarla dolu gözleriyle bakıp çaresizlik içinde başını sallarken hayal ettim. *Aradığın şey adaletse, Adelina... adaleti bu şekilde bulamayacaksın.*

“Tamoura’dalar,” dedim biraz yüksek bir sesle, kafamdaki fısıltıların sesini bastırma girişiminde bulunarak. “Orada Altın Üçlü’yle çalıştıklarına şüphe yok. Hükümdarları, kız kardeşimi bana karşı kullanmanın dikkatsizce davranmama yol açacağını düşünüyor olmalı.”

“Seni kandırarak bir toplantıya getirtmeye çalışıyorlar,” diye cevap verdi Sergio, ancak bana, bu cesurca sözleriyle bağdaşmayan ihtiyatlı bir bakış attı. “Seni bir odada yalnız yakalamaya çalışıyorlar. Fakat bunun yerine karşılarında bir ordu bulacaklar.” Sergio kadehindeki içkinin kalanını da

devirdi, içkinin sertliği karşısında gözle görülür bir biçimde tepki verdi ve daha sonra önümüzde, masanın üzerinde yer açtı. Kırıışık bir parşömen çıkardı ve masanın üzerine yaydı. Son zamanlarda bunu yanında her yere taşıyordu, bu yüzden kâğıda artık alışmıştım. Sergio'nun Tamoura için yaptığı savaş planıydı. "Alamour'un etrafındaki alanları gösteren ne kadar harita varsa bulmaya çalışıyorum. Bak. Şehrin etrafı yüksek surlarla çevrili ama buraya çıkabilirsek," Sergio kayalıkların, şehrin doğu tarafı boyunca kıvrılarak ilerleyen tuhaf bir çıkıntısını işaret etti, "surları aşabilecek bir yol bulabiliriz."

"Peki, nasıl yapacağız bunu?" diye sordum, kollarımı kavuşturarak. "Balıralar bir Güneşdiyar çölünde, ülkenin iç kısmında çok uzağa uçamazlar. Kuru havada boğulurlar."

Bunu söyler söylemez, yanıtını da buldum. Kendine şarap yerine bir bardak su doldururken bana sinsî bir biçimde gülümseyen Sergio'ya baktım. "Sanırım bize güzel bir fırtına getirebilecek birini tanıyorum," diye cevap verdi.

Ben de ona gülümsedim. "Bu işe yaramalı," dedim, Sergio'nun hesaplamalarına daha yakından bakmak üzere oturduğum yerde öne doğru eğilerek. Adamlarımızın geri kalanını bölme şeklinden etkilenmiştim. "Tamouralıları kendi topraklarında şaşkına çevireceğiz."

Sergio'nun gözleri alışkanlıkla, bir kez daha kutlamaya çevrildi. Ben de onun bakışlarını takip ettim. Köşede bir yerde, kalabalık arasında bir yol açılıyor, alkış ve alaycı çığlıkların yükselmesine neden oluyordu. Eğlence başlamıştı. "Onları şaşırtmaktan fazlasını yapacağız," diye cevap verdi Sergio. "Onları öylesine rahat bir şekilde yeneceğiz ki, Altın Üçlü'leri çok geçmeden mermer zeminlerini paspaslıyor olacak."

Kafile büyük alana doğru ilerlerken konuşmamız kesildi. Kafile, kolları bağlı birkaç kişiyi neşeli bir ifadeyle ileri doğru iterek götüren iki genç Engizisyoncu liderliğinde ilerliyordu. Götürülen insanlar sendeleyerek düştüler, ardından benim bulunduğum tarafa doğru, selamlamaya benzer bir biçimde diz çöktüler. Etraflarındaki kalabalık alkış tutmaya başladı. Kadehlerden şaraplar döküldü.

“Majesteleri!” diye seslendi Engizisyonculardan biri. Saçları ışıktaki parlıyor, siyahın arasındaki kızıl renkli parıltıyı ortaya çıkarıyordu. “Bu dördünü sokaklarda buldum ve sizin için buraya getirdim. İçlerinden birinin *malfetto* sözcüğünü kullandığını işittim. Bir diğeri de sahte işaretlerle bizden biriymiş gibi yapıyordu.”

Bu sözler üzerine –her biri işaretli insanlardan oluşan kalabalık, yerde bağlı duran insanlara bağırıp çağırarak küfürler etmeye başladı. Bu insanları daha yakından görebilmek için dikkatle baktım. İçlerinden biri yaşlı bir adamdı, bir diğeri ihtiyarlamaya başlamış bir kadındı. Üçüncüsü çocukluk çağını henüz geride bırakmış bir delikanlıydı, dördüncüsüyse yeni evlenmiş, parmaklarının birinde hâlâ çifte bantlardan bulunan bir genç kızdı. Vücuduna sahte işaretler yapmaya çalışanın bu kız olduğunu anladım... bir Engizisyoncu’nun elini sürüp lekelemiş olduğu, saçındaki ve tenindeki renkler dengesiz görünüyordu.

“Hepsini yakın!” diye bağırdı biri ve bu çılgılık kulakları sağır eden bir tezahüratla karşılandı.

“Hadi biraz eğlenelim!” diye bağırdı bir diğeri.

Afsuni’nin gözleri, kemerli geçidin üstünden benimkiyle buluştu. Afsuni artık gülümseliyordu. *İnsanların korkuları*

ve nefretleri her yanı kapladı. Fısıltılar tamamen uyanmış vaziyette yeniden cıvıldaşmaya başladılar ve dört tutsaktan yükselen dehşet bütün duyularımı doldurarak beni besledi. Hepsini içime aldım ve çok hafif bir merhamet hissi duydum. Sonuçta, bir zamanlar işaretliler sokaklarda sürüklenip ateşe verilirken onların durup seyrettiği, ailelerimizin coşkulu seyircilerden oluşan kalabalıklar tarafından taşlanarak öldürüldüğünü gördükleri zamanların üzerinden pek fazla zaman geçmemişti. Eskiden, çaresizce işaretlerimizi saklayabilmek için eczanelerden gizlice pudralar ve ilaçlar alanlar bizdik. Eski düşmanlarımız bizim görünüşlerimizi ne kadar da çabuk benimsemişlerdi... bize daha çok benzeyebilmek için üzerlerine ne kadar da sabırsız bir şekilde çeşitli renkler sürmeye başlamışlardı.

Neden şimdi onların cezalandırılmalarına sevinmeyecektik ki?

Sergio da yanımda sessizliğe bürünmüştü. Bir Engizisyoncu fenerlerden birinin aleviyle meşalesini yakıp beklentiyle bana bakarken ben de onu seyrettim. Diğer herkes de aynı ifadeyle bana baktı. Onlar emrimi beklerken sesler yavaşça kesildi.

Ben onların kraliçesiydim. *Malfetto*'ların, kusurluların, işaretlilerin. Ben onlara istediklerini veriyordum, onlar da bana sadakatlerini sunuyorlardı. *Benim de istediğim buydu.* Bakışlarım, yerde titreşen esirlere çevrildi. En küçüklerinin, delikanlının yanında durdum. Çocuk gözlerinde bomboş bir ifadeyle bana baktı. Onun hemen yanındaki yaşlı adam, o kör edici nefreti görebileceğim kadar uzun bir süre boyunca, göz-

yaşlarının lekelediği yüzünü kaldırıp bana baktı. *İblis kraliçe*, diye düşündüğünü biliyordum.

Kafamdaki fısıltılar hafif bir gürültüye dönüştü. Boş yere sesleri kesmeye çalışarak başımı eğdim ve gözümü kapadım. Başka bir gece olsaydı çok daha acımasız olabilirdim... önceki sene tutukluların gözümün önünde infaz edilmeleri emrini vermiştim, bu yüzden bu yeni bir şey olmazdı. Fakat bu gece, Raffaele'nin notuyla yüreğime bir ağırlık çökmüştü. Violetta'nın görüntüleri düşüncelerime girmeye devam ediyordu.

Afsunî'nin bulunduğu tarafa bir kez bakmam yeterli oldu. Bana belli belirsiz bir şekilde başını salladı ve sözleri, sanki kulağıma fısıldıyormuşçasına tekrar aklıma geldi. Belki de benim gücümü kullanıyordu. *İnsanların seni biraz olsun sevmelerine izin ver, sevgili Adelinetta'm.*

Şakaklarımı ovarken, "Serbest bırakın onları," derken işittim kendimi. "Ve kutlamalara devam edin."

Söylediğim şeyi yavaş yavaş algımlarken, kalabalığın boğuk tezahürat sesleri de giderek kesildi. Esirler, tıpkı Engizisyoncularım gibi şaşkına dönmüş bir sessizlik içinde bana bakıyorlardı.

"Açıkça anlaşılamadım mı?" diye bağırdım, sesim salonda çınladı. Alanın köşeleri karardı ve rahatsız edici bir inilti havayı dövdü. Alana gizlice saldıran karanlıktan yavaşça uzaklaşırlarken, kalabalıktaki insanlar korku dolu soluklarını salıverdiler. Askerlerim hemen harekete geçerek tutukluların kollarını bağlayan halatları çözdüler ve bana teşekkür edebilmeleri için onlara zorla diz çöktürdüler. Tutuklular gözlerini kırpıştırarak şaşkınlıklarını üzerlerinden atıp eğildiler, ben de, kız kardeşimin yanımda olmadığı bir zamanda bile nasıl

kararlarımı değiştirme gücüne sahip olduğunu merak ederek onları seyrettim.

“Yıkılın karşımdan,” diye çıkıştım diz çöken tutuklulara. “Fikrimi değiştirmeden gidin.”

Tutuklular ikinci bir emre gerek duymadılar. nce genç kız sendeleyerek ayağa kalktı, ardından hızla yaşlı adamın yanına gitti ve onu ayağa kaldırdı. Onları yaşlı kadın takip etti. En uzun süre küçük ocuk oyalandı, bir an söylediklerimi anlamaya çalıştı, sonra hızla diğerlerinin ardından gitti. Kalabalığın gözleri benden onlara çevrildi ve müzisyenler tekrar şarkı almaya çalışırken, birbirine karışan şarkı sözleri o tuhaf sessizliği delip geçmeye başladı.

Bakişlarım tekrar kemerli geçide kaydı fakat Afsuni artık orada değildi.

Onun yokluğu, göğsümde yükselen karanlık dalgasını delip geçerek beni dermansız bıraktı... o an tek istediğim şey oradan ayrılmak ve onu bulmaktı. Kalabalık kutlamalara devam etmeye çalışırken ben de etrafıma bir görünmezlik yanılsaması rdm. Ortadan kaybolduğumu yalnızca Sergio fark etti fakat beni durdurmak için bana seslenmedi.

Yürürken, tiksintiyle başımı salladım. Violetta konusunda bu kadar derin düşüncelere dalmak bu gece kalbimi yumuşatmıştı.

Bahelerden geçerek karanlık bir salona vardım. Burada da yeni asilzadelerden oluşan kalabalıklar vardı, bunlar işaretsiz sahiplerinden aldıktan sonra aristokrat unvanları verdiğim kimselerdi. Aralarından geçtim. Soylulardan biri, ben onu iterek yanından geçerken şarabını döktü. Engizisyoncular tarafından korunan dolambaçlı bir merdivene varana dek salonda hızla

ilerledim, sonra bomboş bir kata çıktım. Sonunda huzuru bulmuştum.

Durdum ve başımı duvara dayadım. Fısıltılar etrafımda bir bulut halinde dönüyordu ve onların öfkesi başımı daha da döndürüyordu. Kendimi dengelemeye çalıştım. Etrafta olup olmadığını merak ederek, “Afsuni,” diye seslendim fakat sesim sadece salonda yankılandı.

Gitmelerine izin vermemeliydin, dedi fısıltılar. Başka kimse cevap vermediğinde, onlar her zaman cevap verirlerdi.

“Neden?” dedim sertçe, sıktığım dişlerimin arasından.

En zararsızlar giderek büyür ve gazabı getiren onlar olur. Sen bunu herkesten daha iyi biliyorsun, seni aptal.

“Yaşlı bir çift ve iki de çocuk,” diye mırıldandım dudak bükerek. “Onlar bana zarar veremezler.” Gözümü kapadım ve karanlığın içinde fısıltılar ileri doğru atılarak bana o çırılçıplak sırtışlarını gösterdiler.

Ya? Ne kadar da küstah biri oldun sen, küçük kurt. Eski lakabım kullanılınca birden öfkem alevlendi ve karşılığında fısıltılar büyük bir keyifle el çırpı. Evet. Bu seni öfkeliendiriyor, değil mi? Siz küstah birisiniz, kraliçem. İşte, bak. Çocuk çoktan senin için geri geldi bile.

Gözümü tekrar açtım ve etrafıma bakındım. Orada, salonda tam önümde, bomboş gözlerle bakan oğlan çocuğu duruyordu. Bana tek bir kelime etmeksizin bakıyordu.

Öfke içimde yine alevlendi ve illüzyonumun hayaletleri bilincimin köşelerinde yanıp sönmeye başladı. “Sana dışarı çıkmanı söylediğimi sanıyordum.”

Çocuk cevap vermedi. Bunun yerine bana bir adım daha yaklaştı. Çocuğun gözlerinden akan yaşlar kan damlacıkları

mydı? *Kanlı humma*. İçimdeki öfke şüpheye dönüştü. Ardından çocuk bir çığlık attı ve elinde bir bıçakla bana doğru atıldı.

Çığlık attım, geriye doğru sendeledim ve kollarımı içgüdüsel olarak kaldırarak yüzümü korudum. Kafamdaki bulanık düşüncelerin arasından, çocuğun gözden kaybolduğunu gördüm. Onun yerini iriyarı bir canavar aldı. Kambur sırtını simsiyah çibanlar kaplıyordu ve uzun pençeleri yerde takırdıyordu. Canavar birden bana doğru sıçradı, sivri dişleri başının etrafına doğru uzanıyordu. Kafamdaki fısıltıların vücut bulmuş haliydi bu.

Sorun nedir, Majesteleri? Kendi koridorlarınızdan mı korkuyorsunuz?

Canavar ileri doğru uzattığı kolları ve iyice açılmış ağzıyla bana saldırdı. O bir yanılsamaydı, sadece bir yanılsama. Gerçekte orada değildi. Raffaele'nin notu zihnimi dağıtmış, enerjimi rahatsız etmişti, bu yüzden yine kontrolü kaybetmiştim. Olanlar bundan ibaretti. Hareketsiz kalırsam, bana ulaştığında bir toz bulutuyla ortadan kaybolacaktı. Bana zarar veremezdi.

Fakat kendimi durduramıyordum. Tehlikedeydim. *Kaçmam* gerekiyordu. Kaçtım. Canavar beni kovalarken koştum, pençeleri zeminin taşlarını parçalıyordu. Yaratığın sıcaklık nefesini sırtımda hissedebiliyordum. Koridor önümde uçsuz bucaksız bir şekilde, tıpkı açık bir ağız gibi uzanıyordu ve gözlerimi açıp kapadığımda koridorun her iki duvarından kollar çıkıp bana doğru uzandı.

Uyan, diye bağırardım kendime, koşarken. Uyan. Uyan!

Sendeledim. Dengede durmaya çalıştım ama yine de ellerim ve dizlerimin üstüne düştüm. Canavar bana yetiştii ve dehşet içinde başımı kaldırıp ona baktım.

Fakat karşımdaki artık bir canavar değildi. Babamın, bir öfke timsali olarak çarpılmış yüzünü gördüm. Bileğime yapıştı ve beni çekerek zemin boyunca sürükledi. Ben ondan kurtulmaya çalışırken bile bana, “Kız kardeşini nereye koydun, sevgili Adelinetta’m?” diye sordu ürkütücü, sakın sesiyle. “Ona ne yaptın?”

O beni terk etti. Benim suçum değildi. Kendi rızasıyla beni ardında bırakıp gitti.

“Ben ne yaptım da senin gibi bir kızım oldu?” Babam başını iki yana salladı. Köşeyi döndük ve eski evimizin mutfağının kocaman boşluğuna girdik. Burada babam tezgâhın üzerinden bir kasap bıçağı kaptı. *Hayır, yapma, lütfen.* “Ağzını açıyorsun ve dudaklarından yalanlar dökülüyor. Bunu kimden öğrendin sen, hımm, Adelina? Seyislerimizden birinden mi? Yoksa böyle mi doğdun?”

“Üzgünüm.” Gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyordu. “Çok üzgünüm. Yalan söylemiyorum. Violetta’nın nerede olduğunu bilmiyorum...” *Eski evimde kapana kısılmış bir çocuk olmadığımı biliyorum. Ben Estenzia sarayındayım ve kraliçeyim. Şenliklere geri dönmek istiyorum. Neden uyanamıyorum?*

Babam bana baktı. Kolumu çekip dümdüz uzattı ve elimi yere vurdu. O kadar şiddetle ağlamaya başladım ki neredeyse boğuluyordum. Babam kasap bıçağını bileğimin üzerine getirdi, ardından kafasının üzerine kaldırdı. Gözümü kapadım ve darbeyi bekledim.

Lütfen şimdi uyanayım, diye yalvardım.

Fısıltılar bu yalvarışıma güldü. *Nasıl isterseniz, Majesteleri.*
“Majesteleri? Adelina.”

Kolumu kavrayan el birden gevşedi. Başımı kaldırıp baktığımda bu elin Afsuni'ye ait olduğunu gördüm. Mutfak gitmişti ve ben yine sarayın koridorunda yerde yatıyordum. Ben hıçkırarak ağlamaya devam ederken Afsuni beni kendine doğru çekti... yüzünde kaygılı bir ifade olmasına karşın sonunda benimle göz teması kurabildiği için rahatlamış görünüyordu. Ona sıkıca tutunarak sarıldım. Onunkine yaslanmış bedenim titriyordu.

“Her zaman uzanacak en kötü koridorları bulmayı nasıl başarıyorsun?” dedi Afsuni, alaycı tavrı isteksizdi. Yüzünü kulağıma yaklaştırdı ve tekrar tekrar, güçlkle anlayabileceğim bir şeyler mırıldandı, sonunda kafamdaki fısıltılar gölgeler arasında kaybolup gitti.

“İyiyim,” dedim sonunda, Afsuni'nin omzunun üzerinden başımı sallayarak.

Bana kuşkulu bir bakış atabilecek kadar geriye çekildi. “Birkaç saniye önce iyi değildin ama.”

Titreyerek bir nefes aldım ve ellerimle yüzümü ovdum. “Sen neden buraya geldin? Sana seslendiğimi mi duydun? Dışarıda olanlar yüzünden mi?”

Afsuni gözlerini kırptı. “Bana mı sesleniyordun?” dedi ve başını iki yana salladı. Dudakları incecik bir çizgi halini aldı. “Beni aramaya geleceğini umuyordum.” Benimle hâlâ alay edip etmediğini merak ederek yüzünü inceledim fakat artık ciddi görünüyordu. İlk kez, arkasında Engizisyoncular olduğunu fark ettim. Afsuni'nin yanında, beni aramaya çıkan eksiksiz bir devriye vardı.

Bir anda, kendimi iliklerime dek yorgun hissettim. Afsuni yığılacağımı fark etti ve tam çökerken kolunu belime sararak hiç çaba harcamadan beni kaldırdı. Ona izin verdim. Engizisyonculara bir şeyler mırıldandı ve hepsi tek sıra halinde dışarı çıkmaya başladı. Sonrasında, Afsuni'nin beni yatak odama taşımasına izin vermekten ötürü memnun bir halde, gözümü kapadım.

Stok-
2 gün yetecek kara ekmek
2 gün yetecek kurutulmuş et
6 gün yetecek su
Sarfiyat-
12 gün yetecek ekmek, küflenmiş
12 gün yetecek su, içilmeyecek durumda
-Cordonna Adası savaşı sırasında isimsiz bir askerin
günlağanden

Adelina Amouteru

Grtesi gün, açık mavi bir gökyüzünün altında Tamoura'ya doğru yelken açmamız hepimiz için en iyisi olacaktı.

Denizde geçecek haftalar beni, yeni görevimize yoğunlaşmaya, koridorda illüzyonlarımın kontrolünü kaybettiğim önceki geceyi unutmaya zorlayacaktı. Afsuni de bir daha bundan söz etmedi. Her şey yolundaymış gibi gemide işlerimizi halletmeye başladık; hiç kimse yaşadığım olayı hatırlamıyormuş gibi, Sergio'yla strateji toplantıları yapıyorduk. Fakat haberin Engizisyoncularım arasında yayıldığını biliyordum. Bazen gölgeler arasında birbirleriyle fısıldaştıklarını, bana ihtiyatla baktıklarını görüyordum.

Kraliçemiz deliriyor, diyor olmalıydılar.

Bazen bu imgeleri çağıran, özgüvenimi bozan şeyin bu delilik olup olmadığını anlayamıyordum. Bu yüzden, her zamanki gibi onları duymazdan geliyordum. Deli olsam ne önemi olacaktı ki? Yüz tane gemim vardı. Yirmi bin askerim vardı. Güllerim yanımdaydı. Ben *kraliçeydim*.

Yeni bayrağım gümüşü ve elbette beyaz renkten oluşuyordu. Orta kısımda siyah, etrafı alevlerle çevrelenmiş, stilize bir kurt sembolü vardı. Ben, alevler içinde ölmesi gereken bir yaratıktım... fakat ölmemiştım ve bu simgeye her baktığımda bunu hatırlamak istiyordum. Denizde günler geçtikçe, gümüşü-beyaz bayraklar, yeni bir yuvaya yönelen bir kuş sürüsü misali, okyanusun derin, tuhaf gri rengi karşısında daha bir göze çarpıyor gibiydi. Haftalar birbirine karışıyor, bitkin rüzgârlar bizi yavaşlatıyordu ve Laetes Şelalesi etrafında manevralar yapıyorduk.

Üçüncü haftanın sonunda, gemimin güvertesinde durdum ve arkamıda seyreden gemilere baktım. Her birinde flamalarım dalgalanıyordu. Bu manzaraya gülümsedim. Kâbus içinde gördüğüm kâbusları önceki gece yine görmüştüm, rüyalar bu kez o kadar değişiklendi ki gemimdeki yatağımda defalarca kez uyanmıştım. Ordumun zihnimi bu kâbusun anılarından uzaklaştırması rahatlatıcı bir şeydi.

"Tamoura kıyılarına yaklaşıyoruz," dedi Sergio, yanımda durmak üzere gelirken. Bu sabah baştan aşağı zırhını kuşanmıştı, bıçakları göğsüne bağlanmış, hançerleri sırtına geçirilmişti, kılıç kabzaları botlarının tepelerinden dışarı fırlıyordu. Saçları arkaya doğru yatırılmış, gözlerinin önünden çekilmişti ve ha-

rekete geçmek için sabırsız, tez canlı görünüyordu. “Flamaları değiştirme emrini vermemi ister misin?”

Onu başımla onayladım. “Değiştirin.” Ben de savaşa uygun giyinmiştim. Elbiselerimin yerini savaş zırhım almıştı ve saçlarım, Kenettra tarzında, sıkı saç örgüleri halinde arkada toplanmıştı. Tamoura başörtülerimi yanıma almamıştım. Alamour’un üzerinde, Tamouralı bir kız gibi uçma fikri çok cezbediciydi... fakat onlara saldıranın hangi ulus olduğunu bilmelerini istiyordum.

“Nasıl isterseniz, Majesteleri,” diye cevap verdi Sergio.

Ona baktım. Kaşlarının arasında derin bir kırışıklık oluşmuştu. *O da mı Violetta’yı düşünüyor?* “Bu kez başarılı olacağız,” dedim. *Tamoura’yı fethetme konusunda. Kız kardeşimi bulma konusunda.*

“Başaracağız,” diye tekrar etti Sergio. Bana kısaca başını salladı, yüzü ifadesizdi.

Kenettra’dan ayrılırken şaşırtıcı bir biçimde masmavi gökyüzü, artık tehditkâr bir gri tonuna bürünmüştü. Kapkara bulutlar, karşımızdaki ufuk üzerinde yol yol oluyordu. Sergio pelerinini omuzlarına daha da sıkı doladı, gözleri dikkatle, yaklaşan fırtınaya dikilmişti. Yola çıktığımızdan beri bu şiddetli fırtına üzerinde çalışıyordu ve şimdi o kadar güçlenmişti ki havada tüm belirtilerini, kollarımda diken diken tüyleri hissedebiliyordum.

“Kara denizler,” diye mırıldandı Sergio, aşağıdaki koyu renkli suları işaret ederek. “Kötüye işaret.”

“Majesteleri!” Afsuni bize çanaklıktan sesleniyordu. İki-miz de gökyüzüne baktık. “Kara göründü!” Kolu, ufku işaret etmek üzere çanaklığın kenarından gözüktü ve işaret ettiği

yeri takip ettiğimde, kapkara gökyüzünün altında beliren gri bir kara şeridi gördüm. O mesafeden bile, tek tarafı sadece sarp bir kayalıkla desteklenen yüksek bir duvarın belli belirsiz silueti görülebiliyordu.

Bir süre sonra Afsuni yanımıza atladı. Direğin tepesinden indiğini fark etmemiştim bile. “Orası Alamour, hayatım,” dedi, kayalığı ve duvarı işaret ederek.

Birliklerim en son, kuzeybatı bölgelerini fethetmek üzere gözlerini Tamoura’ya dikmişlerdi. Şimdi de başkentlerine girecektim. Okyanusun üzerinde gök gürliyordu ve şimşek parıltıları bulutları aydınlatıyordu. Kollarımı etrafıma dola-
dım ve ürperdim. Annem bana, atalarımın geldiği bu yer ve orduların şehrin surlarından girme konusundaki başarısızlıkları hakkında hikâyeler anlatmıştı.

Fakat benimki farklı olacaktı.

Violetta burada olsaydı, gök gürültüsü karşısında tir tir titrerdi. Şimdi Tamoura’da bir yerlerde titriyor muydu acaba?

Sergio elini kılıcının kabzasına koydu. “Savaş borularının çaldığını duymadım. Fakat bizi henüz görmemişlerse bile, çok yakında görecektlerdir. Donanmamızın yarısı batıdaki körfezlerine yelken açacak.” Sergio havada, şehrin iki körfezini ve kuzey sınırının etrafında uzanan kayalıkları gösteren, görünmez bir şekil çizdi. “Batıdaki onların ana limanı, içerideki dar geçit yüzünden girilmesi zor bir yer. Doğudaki girilmesi daha kolay bir körfez ama sivri kayalarla dolu. Donanmamızın yarısının gittiği yer şurası... *biz* de şehre oradan gireceğiz. Oraya gemilerimizle girebiliriz ama rıhtıma yanaşamayız. Bu yüzden bunun yerine balıralarımızı çağıracağız.” Sergio bana

bakmak için durdu. “Umarım dinlenmişsinizdir çünkü üzerimize devasa bir görünmezlik illüzyonu çağırman gerekecek.”

Başımın altına onayladım. Şayet Tamouralılar gemilerimizi görebilmişlerse, hepsinin bir anda ortadan kaybolup gitmesini beklemeyeceklerdi. Tüm maharetime karşın görünmezlik hâlâ illüzyonların arasında en zor olanıydı... kendimi bir şehirde görünmez hale getirmek genelde çok yoğun bir konsantrasyon gerektiriyordu, hareket ettikçe, sürekli görünümümü etrafımdaki şeylere göre şekillendirmem gerekiyordu. Fakat burada, açık denizde yapmam gereken tek şey gemimizin üzerine, sürekli tekrar eden dalgalar ve gökyüzünün bir illüzyonunu örmek olacaktı. Arada birkaç hata yapsam bile, Tamouralılar bizi uzaktan izliyor olacaktı. Onları kandırmak kolay olacaktı. Tüm donanmanın üzerine bir illüzyon ağı örebildiğim takdirde, biz karşılarına çıkana dek nerede olduğumuzu bilemeyeceklerdi.

“Peki baliralar hazır mı?” diye sordum, okyanusa bakmak üzere küpeşteye yaklaşarak.

Sergio başıyla onayladı. “Hazırlar.” Fakat onda ani bir tedirginlik sezinledim ve başımı kaldırıp baktım. Sergio yüzündeki ifadeyi görünce iç çekip başını salladı. “Baliralar tüm gece boyunca huzursuzdu. Davranış şekilleri konusunda uzman değilim ama mürettebattan bazıları bana, baliraların hasta gibi göründüklerini söylediler. Belki sudaki bir şeyden ötürü.”

“Bu boğazdaki balıkların tadının tuhaf olduğunu her zaman biliyordum,” dedi Afsuni şakayla karışık fakat sözler ağzından pek de şaka gibi çıkmamıştı. Yüzerlerken suyun

yüzeyini sıyrıp geçen balıraları inceledim. Ne kadar sağlıklı olduklarını anlayamazdım ama Sergio'nun sözleri beni korkuttu.

İçlerinden biri rahatsız edici bir çığlıkla dalgaların arasından fırlarken, "Bizi doğu körfezi boyunca taşıyacak kadar güçlü olabilecekler mi?" diye sordum.

Sergio kollarını kavuşturdu. "Balıraların, bizi duvarın üzerinden geçirebilecek kadar uçabileceklerini söylüyorlar. Fakat uzun bir savaş boyunca hayatta kalabilirler mi, bilmiyorum."

"O halde bu işi hızlıca ve tertemiz bir şekilde halletmeliyiz," dedi Afsuni.

"Aslında, evet."

Afsuni tek kaşını kaldırarak bana baktı. Bunu açıkça dile getirmiyordu ama yanımızda Gemma gibi birinin olmasını dilediğini biliyordum. Eskiden olsaydı olabilirdi. Fakat Gemma ölmüştü. *Zaten senden nefret ediyordu*, diye ekledi fısıltılar ve kendime onun hakkında daha fazla düşünme izni vermeden, yüreğimi katılaştırdım. Hançerler Tamoura ordusuyla bizi bekliyor olacaktı. Onlara zorla diz çöktürme düşüncesi bende bir tür tatmin hissi yarattı. *Sonunda*, diye iç geçirdi fısıltılar.

Gümüşi-beyaz flamalarımız hep birlikte, kararan gökyüzüyle uyumlu siyah flamalara dönüştü. Savaş davullarımız deniz boyunca derin ve ritmik bir biçimde yankılanıyordu. Tamoura kıyıları yakınlaşıyordu ve başkentin kulelerini görebiliyordum. Gemiler limanda toplanmıştı, bazıları bizi durdurmak üzere, dar girişte kümelenmişti. Fakat Sergio'nun fırtınası çoktan görevini yerine getirmişti. Okyanus dalgaları limanın kayalıklarına sertçe vuruyor, havaya beyaz köpükler sıçratıyor ve Tamoura donanmasını sarsıyordu.

Dalgalar bizim gemilerimize de sertçe çarpıyordu ve bir tanesi geminin yan tarafına çarparken ben de küpeşteye doğru sendeledim. Ellerim küpeşteyi buldu ve emniyette olmak için sıkıca tutundum. Afsuni hemen arkamda yelkenin kenarına doğru atıldı ve göz açıp kapayıncaya dek kendini yukarı çekti. Parmak uçlarında dönerek, ana direğe çıkan merdivenin basamaklarını tırmandı. “Daha iyi bir görüş alanına ihtiyacın olacak,” diye bağırdı. “Yanıma gelmek ister misin?”

Haklıydı. Afsuni’nin elini tuttum ve beni çekerek ilk basamağa çıkardı. Gemi sarsılırken yavaşça yukarı çıktım. Kara bulutlar neredeyse tüm gökyüzünü kaplamış, geride sadece başkentin üzerinde, etrafı çalkalanan fırtına bulutlarıyla kaplı mavi bir şerit bırakmıştı.

İri yağmur damlaları üzerimize yağmaya başlamıştı. Gök gürültüsü bizi sarstı. Bulunduğum yerden, Tamoura kıyı şeridinin tüm açıklığını görebiliyordum... daha küçük körfez şehrin bir yakasındaydı ve bizim yol aldığımız daha geniş körfez daha yakındaydı. Körfezin ağzı hemen karşımızda açıldı, etrafında sıralanan kayalıklar da okyanustan çıkan bir canavarın ağzındaki dişler misali keskin ve sivriydi. Tam ileride, her biri donanmamıza bakan ve savaşa hazır Tamoura savaş gemilerinden oluşan bir hat vardı. Biz onlara bakarken, gemilerden birinden bir top ateşlendi. Bir uyarı atışıydı.

Arkamızdaki okyanusu inceledim. Kenettra savaş gemilerim emrimi bekliyordu.

Afsuni bana o harika, yandan gülümsemesiyle baktı. “Başlayalım mı, Beyaz Kurt?”

Tekrar uçsuz bucaksız körfeze ve Tamoura gemilerine döndüm, ellerimi kaldırdım ve enerjimi çektim. Kafamın içindeki

fısıltılar, özgür kalmanın heyecanıyla uyandı ve çevremdeki tüm enerji, ipliklerden oluşan bir ağ şeklinde parıldadı. Ben içimdeki karanlık olmuştum ve karanlığım uzanarak düşman askerlerinin kalplerindeki korkuyu, kendi donanmamdaki askerlerin kalplerindeki tedirginliği aradı. Artık daha fazla taşıyamayacağım noktaya gelinceye dek göğsümde büyüdü.

Bu yüzden ben de onu dışarı saldım... ve dokumaya başladım.

Donanmamızın üzerindeki bulutlar uçuk mavi bir renkte parıldadı. Ardından, suyun içinden hayali bir yaratık, beyaz bir kurdun hayaletine dönüşen kara dumandan bir figür fırladı, yaratığın iki köpekdişi de gemilerimiz kadar büyüktü, gözleri fırtınanın içinde kıpkırmızı parlıyordu. Yaratık, gözlerini Tamoura gemilerine dikmiş vaziyette, donanmamızın üzerinde durdu. Bir gök gürültüsü daha gökyüzünü paramparça ederken, yaratık da gürledi.

Tamoura donanması bizi toplarıyla yaylım ateşine tuttu... fakat ben sıırttım çünkü askerlerin kalplerinde aniden yükselen o korkuyu hissedebiliyordum. Onların gözünde, baktıkları şey bir iblisin yüzüydü.

Afsuni'ye baktım. "Hazır mısın?" diye sordum.

Afsuni bana göz kırptı. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur ikimizi de ıslatıyordu ve tepesinde topladığı saç örgüsü düğümünden sular damlıyordu. "Senin için her zaman hazırım, aşkım."

Elimde olmadan hafifçe kızardım ve Afsuni göremeden çabucak arkamı döndüm. Ardından dikkatimi illüzyonumdan uzaklaştırdım. Afsuni bu kez enerjisiyle uzandı... beyaz kurt illüzyonunu aldı ve onu yerinde tutarken ben de tüm gemile-

rimizin üzerine bir görünmezlik örtüsü dokudum, simsiyah okyanusun ve fırtınalı gökyüzünün görünümüne dönüştürdüm. Çalkalanan dalgalar arasında gözden kaybolduk.

Tamoura gemileri ateşe devam etti fakat artık görmeden nişan aldıklarını, toplarını yalnızca en son saldırdıkları yöne çevirdiklerini anlayabiliyordum. Artık körfezin girişine o kadar yakındık ki Tamoura askerlerinin gemi güvertelerinde ileri geri koştuklarını, örtülerinin yağmurda sıırıslıklam olduğunu görebiliyordum. Onları görünce kalp atışlarım heyecandan hızlandı. *Hepiniz için geliyorum.*

Kız kardeşim için geliyorum.

Aşağıdan, Sergio'nun sesi çınladı. "Ateş!"

Toplarımız hep birlikte ateş aldı. Tamoura gemilerinin bordalarını parçaladılar, uzaklardan yükselen duman ve çığlıklar gökyüzünü kapladı.

Onlar da bize ateş ettiler fakat bizi hâlâ göremiyorlardı. Hâlâ görünmezlik örtüsüyle kaplı gemimiz körfezin girişine ulaştı ve Sergio, iki yanda bulunan sivri kayalıkları kıl payı aşarak bizi içeri soktu.

Afsuni aniden bileğimi kavradı ve beni çekerek eğilmemi sağladı. Ben de içgüdüsel olarak onunla eğildim. Bir an sonra dikkatini çeken şeyi gördüm... gümüş zırhlarla kuşatılmış balıralar bizim bulduğumuz yöne doğru uçuyorlardı. Balıraların binicilerinden birini hatırlamam biraz zaman aldı. Ve onu tanımamın nedeni yalnızca, aramızda havaya saçılan ateşlerdi.

Enzo.

Hançerler burada.

Flamamız bir an alev aldı, hemen sonra dalgaların devasa köpükleri tekrar gemimize çarptı ve alevleri söndürdü. Fakat alevlerin bir anlık görüntüsü geçici bir süre için gemimizin nerede olduğunu belli etmişti ve Tamoura topları bulundugumuz yöne doğrultuldu. Gülleleri bize doğru hızla gelen toplar ateşlendi.

Toplardan biri gemimizin yan tarafını parçalarken ben de Afsuni'nin üzerine doğru fırladım. Konsantrasyonum hafifçe dağıldı ve illüzyonum, gemilerimizin yeniden, fırtınanın içinde hareket eden hayaletler gibi görünmesine neden olacak kadar uzunca bir süre titreşti, daha sonra görüntüleri çabucak toparladım. Enzo tepemize bir ateş saldırısı daha yağdırdı. Bu kez alevler, arkamızdaki gemilerden birine isabet etti ve geminin ön taraftaki yelkenleri alev aldı.

Diğer düşman balıralarından bize oklar atılmaya başlandı. Dişlerimi sıktım ve çanaklıkta ısınabilmek için Afsuni'ye sokularak havayı yarıp geçen okların sesini dinledim. Geminiz, diğer iki gemi gibi körfeze girmeyi başarmıştı fakat bizi bekleyen Tamoura donanmasını püskürtebilecek kadar hızlı hareket etmiyorduk. Enzo'nun bağı sertçe kalbimi çekti ve ben içgüdüsel olarak ona seslenirken onun da bana uzandığını hissedebildim. O anda bile onun bir daire çizerek geriye döndüğünü, peşime düşmek üzere diğerlerinden ayrıldığını görebiliyordum.

Piç kurusu prens.

Sendeleyerek ayağa kalkarken, "Uçmam gerek," diye mırıldandım Afsuni'ye. "Havada olmamız gerek."

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, sert bir rüzgâra tutulduk. Afsuni beni belimden kavrayıp ikimizi birden yere sıkıca

bastırır, yüzlerimizi darbeden korurken yanıtı işitilmez oldu. Bu öyle şiddetli bir rüzgârdı ki ayaklarımızı yerden kesecek gibi bizi tehdit ediyordu. Bizi doğruca okyanusun derinliklerine uçmaktan koruyan tek şey Afsuni'nin yeri sıkıca kavrayışı oldu. Aynı anda bir dalga, arkamızdaki gemiye, fırtınanın dalgalarından çok daha büyük bir kuvvetle çarptı.

"Rüzgârgezen'i gördüm." diye seslendi Afsuni bana. Bakmak üzere başımı kaldırdığımda, yanımdan hızla geçen, sürücüsünün ardında uçuşan bakır sarısı bukleleri görebileceğim kadar yakınıma gelen bir balirayı işaret etti. Lucent'in yanında biri daha vardı ve sanki çok bitkinmiş gibi kamburlaşmıştı. Fakat bu hali onu, bizim bulunduğumuz tarafa bakmaktan alıkoyamadı ve bize bakarken de bir rüzgâr dalgası daha bizi vurdu.

Bu darbe ayaklarımı yerden kesti. Bir başka dalga gemimin yan tarafını döverken yere düştüm, ardından sendeleyerek ayağa kalktım ve görüşümü engelleyen sulardan kurtulmak için gözlerimi kırıştırdım. Afsuni tekrar kolumu kavradı ve görüşüm biraz olsun berraklaştı. Lucent tüm konsantrasyonumu dağıtmıştı ve artık görünmezlik örtüm tamamen ortadan kalkmış, gemilerimi olduğu gibi gözler önüne sermişti. İçimdeki hüsrana bastırdım, tekrar uzandım ve dokudum.

Gemiler bir kez daha yavaş yavaş fırtınanın içinde yok olmaya başladılar. Uzakta bir yerlerde, Tamouralı balira binicileri, başkentin batı sınırını kuşatan ikinci donanmamızın bulunduğu yöne doğru harekete geçtiler. Görünmezliğim sayesinde, ana körfezi savunan Tamoura gemi hattını atlatmıştık ve orayı gözetlerken, gemilerimizden birkaçı hattın etrafından

dolanarak toplarını, en yakındaki düşman gemilerinin saldırıya en açık kısımlarına doğru ateşlediler.

Afsuni beni geminin yan tarafına doğru götürdü. Yanımızdan geçen balıralarımızdan birine şiddetle el salladı. “Bizimki!” diye bağırdı, balıranın üzerindeki askere.

Balira bizim bulunduğumuz tarafa döndü. Gemiye yanaşırken alçaldı, ardından devasa bir su kütlesi sıçratarak suyun yüzeyine daldı. Oluşan dalga gemimizi salladı. Afsuni çanaklığın korkuluğuna tırmandı, duruşunu düzelitti ve ben de onu takip ettim. Balira doğruca bir sonraki gemiye doğru yüzerken biz de korkuluğun kenarından hayvanın sırtına atladık. Balıranın sürücüsü aşağı atladı ve suya dalarak yan tarafından gemiye tırmandı.

Balıranın sırtında Afsuni beni kendine doğru çekti. Balıranın sırtı yağmurdan kayganlaşmıştı ve hayvanın üzerinde ayaklarımızı koyabilecek güvenli bir dayanak oluşturdukları için kayışlara minnettardım. Balira suyun içinde huzursuzca kıpırdandı. Keskin bir dönüş yaptı, ardından uçmaya hazırlanarak yükseldi.

Balira havalandırırken, okyanus suyu ayağımı ıslattı. Aniden soluğumu içime çektim.

Sergio daha önce, okyanus suyundaki bir şeylerin balıraları hasta ettiğinden bahsetmişti. Şimdi ne demek istediğini anlıyordum. Okyanusta *yanlış* bir şeyler vardı. Burada zehirli, tanıdık ve mide bulandırıcı bir şey vardı. Bu hisle ürperdim ve sorunun nedenini bulmaya çalışarak kaşlarımı çattım. Daha önce bu karanlığı kâbuslarımda hissetmiştim. Bunu biliyordum. Kafamdaki fısıltılar heyecanla kıpırdandılar.

Enzo'yla aramızdaki bağ birden gerilirken düşüncelerim darmadağın oldu. Soluğum kesildi. Aynı anda, Afsuni da balıranın koşum takımını hızla çekti ve gökyüzüne doğru fırladık. Tek kolu sıkıca belime dolanmış halde bizi keskin bir hareketle sağa döndürdü. Bir alev saldırısı, birkaç saniye önce bulunduğumuz yere isabet edince neredeyse çılgılık atacaktım.

Enzo bize yakın bir mesafede, gökyüzünde belirdi. Koyu renk saçları, rüzgâr ve yağmurdan geriye doğru yatmış, ıslanmıştı ve birden aramızda geçen en son savaşı, Enzo'nun gözlerinin içindeki boşluğa baktığım zamanı hatırladım. Ondan nefret ettiğimi fark ettiğim sırada bile yüreğim sızladı. Enzo'nun gücü sertçe benimkini iterken, pençelerini bana geçirirken yine güçlkle soluk aldım. Fısıltılar, beni bir kuklaya çevirmek üzere olan iplikleri ısırıcısına kapmaya çalıştılar.

Biraz sonra Afsuni, Enzo'ya saldırdı. Ölüm Meleği'nin enerjisini taklit etti ve Afsuni'nin elinden minik kıvılcımların çıktığını, hızla Enzo'ya doğru giderlerken, etki anında alev şeritlerine dönüştüklerini gördüm. Enzo'nun balırası alevlerden korunmak için başını hızla çevirerek onu bizden uzaklaştırdı ve enerjim üzerindeki basınç hafifledi. Tekrar soluk almaya başladım. Ardından ona saldırdım.

Enzo kendini öldürmeden seni öldüremez. O sadece seni mağ-lup etmek istiyor. Bu düşüncayı aklımda sakladım ve bu bana güç verdi.

Onunla yüzleşmek için ikimizi birden sertçe çektim. Aynı anda, Enzo'yla aramızdaki bağı kavradım ve onu kendi ka-ranlığımla doldurdum, enerji ipliklerim kalbine battı, onun enerjisini boğdu. Enzo gözle görülür bir biçimde titredi, gözleri sıkıca kapandı... kendi balırasının dizginlerini sertçe çekti ve

yaratık bir anda dönerek benden uzaklaştı. Suyu doğru dalmaya başladı. Enzo'nun sıcak ve kavurucu enerjisi benimkini itiyor, ateşi karanlığımı yakıyordu. Enzo suyun yüzeyinde gitmeye başlayana dek, gittikçe alçaldık. Yağmur damlaları yüzüme düşüyordu ve ben de görebilmek için çaresizce gözümü siliyordum.

Bağın öteki ucundan, Enzo'nun enerjisi benimkine saldırdı. Görüş alanımın sınırları bulanıklaştı, bir an karardı ve gölgeye benzer siluetlerin parıltısı sürünürcesine ileri atıldı. *Hayır.* Tam o an illüzyonlarıma yenik düşme lüksüm yoktu. O karmaşanın arasında Enzo'nun sesini, sanki doğrudan benimle konuşuyormuşçasına işittim.

Sen buraya ait değilsin, Adelina. Geri dön.

Enzo'nun sözleri içimde bir öfke dalgasının kabarmasına neden oldu ve daha hızlı gitmek için balıramızı zorladım. Artık kıyıya çok yaklaşmıştık ve gemilerimizden birkaçı Tamoura savunmasını aşmıştı. Zafer düşüncesi zihnimde dans ediyordu. *Ben nereye istersem oraya ait olurum. Ve Tamoura'yı alacağım, tıpkı Kenettra'yı senin elinden aldığım gibi.*

Fakat Enzo'nun alevleri içimi yakıp kavuruyor, kalbimi sarıp sarmalıyor, onun enerji ipliklerinden oluşan bir yumruk misali üzerime çöküyordu. Görüş açım daha da bulanıklaşırken tüm bedenimi bir kez daha ter bastı. Kendimi, uzanıp havada bir şeyler oluşturmaya başlarken görebiliyordum. *Hayır. Onun beni kontrol etmesine izin veremem.*

Sen benimsin, Adelina, diye gürledi Enzo. Güçlerini kendi donanmanın aleyhine çevir.

Onu durduramadım. Ellerim onun emrini yerine getirmek üzere havaya kalktı. Daha sonra havanın beni kasıp ka-

vurduğunu hissettim ve başımı acıyla geriye attım. Tamoura donanmasının üzerinde, onu benim donanmamdan saklayan bir görünmezlik örtüsü belirdi. Aynı anda, hayali bir acı perdesi yarattım ve havada süzülen kendi balıra binicilerimin üzerine attım.

Binicilerim çığlıklar attılar. Balıralarının üzerinden düşerken çaresiz, kendi güç dalgam yüzünden soluksuz kalmış vaziyette onları seyrettim. Nefes almak için çırpındım. Dünyam bulanıklaştı. Bağa odaklanmak için kendimi zorladım. Sanki Enzo'nun elleri kalbimin etrafına sıkıca dolanmıştı, her an patlatacakmış gibi sürekli sıkıyordu. *Kavrayışını kırmam şart.*

Oldukça net duyulan bir ses tepemizden bana seslendi. "Adelina! Dur!" Henüz başımı kaldırıp onu göremeden, bana seslenenin Raffaele olduğunu anlamıştım.

Fakat Raffaele yalnız değildi. Balıranın sırtında, Raffaele'nin önünde, devasa yaratığın sakladığı hassas bir beden gevşekçe yatıyordu. Bu Violetta'ydı, saçları rüzgârda ipekten koyu renk bir şerit gibiydi. Raffaele'nin kolları onu emniyete alırcasına etrafına dolanmıştı.

O burada. Onlarla birlikte.

Bir an etrafımdaki her şey kayboldu. Tek yapabildiğim, Raffaele bulunduğum tarafa doğru dönüp bir şey söylemek üzere ağzını açarken öylece bakmak oldu.

Bir şey görüş açımdan hızla geçip gitti. Beyaz bir pelerin. *Engizisyoncularımdan biri.* Yan tarafıma bakıp kendi askerlerimden biri bir balıranın üzerinde, elinde kaldırdığı bir sopayla hızla bize doğru gelirken görebilecek kadar zamanı güçlüklerle bulabildim. Düşünmeye veya kendimi savunmak için kollarımı kaldırmaya bile zamanım olmadı. Hiç kimsenin

olmadı. Engizisyoncu sopasını salladı ve sopa sertçe omzuma indi, darbe beni balıranın üzerinden attı. Kafamın içindeki fısıltılar çığlıklar attılar. Dünyam giderek karardı, sonunda hiçbir Şey göremez oldum, sadece Afsuni'nin uzaklardan bir yerden gelen ılıklarını duyuyordum.

Ardından her yer karardı.

Kararımız şöyle ki, o gün geldiğinde, askerlerim, Aristanlılar,
Doğu Amadera'yı nehrin ağzına kadar ele geçirecekler
ve senin askerlerin, Salanlılar, Batı Amadera'yı ele geçirecekler.
Hiç kan akmayacak.

*-Amadera'nın İkinci İç Savaşı öncesi
Aristanlılar ve Salanlılar arasındaki anlaşma, 770-776*

Adelina Amouteru

Birbirine çarparak şangırdayan zincirlerin sesiyle uyandım. Zincirlerin bileklerimde olduğunu anlamam zaman aldı. Görüşüm sürekli keskinleşiyor ve bulanıklaşıyordu, bu yüzden sadece etrafımın koyu gri ve gümüşü tonlarda olduğunu, altımdaki taşın soğuk ve nemli olduğunu anlayabiliyordum. Bir an Engizisyon Kulesi'ndeki zindanlara geri döndüm; babam yeni ölmüştü ve ben de kazığa bağlanarak yakılmaya mahkûm edilmiştim. Babamın, odanın köşesinden gelen kıkırdamasını bile işitebiliyordum, duvara dayanmış serap halindeki bulanık görüntüsünü görebiliyordum; göğsündeki derin yara açılmıştı ve kanıyordu, ağzı bir gülümsemeyle çarpılmıştı.

Ondan uzaklaşmaya çalıştım fakat zincirlerim fazla uzağa gitmeme engel oldu. Yukarıdan bir yerlerden gelen mırıltılar etrafta yankılandı.

“Uyanıyor.”

“Onu Üçlü’nün huzuruna götür. Dikkatli ol... zincirler konusunda. Elçi nerede? Onun yardımına ihtiyacımız var...”

Tamoura dilinde konuşuyorlardı; söylediklerinin geri kalanını anlayamadım. Sesler yok olup gitti ve bir süre sonra kaldırıldığımı hissettim. Dünyam sarsıldı. Bir şeye, herhangi bir şeye odaklanmaya çalıştım ama zihnim çok bulanıktı. Fısıltılar kafamın içini saçmalıklarla doldurdu, ardından dağılıp gittiler.

Karşımda bir koridor, merdivenler ve gecenin serin rüzgârı vardı. Yanımdaysa, çok iyi tanıdığım bir ses vardı. Afsuni. Özlem duyarak ona döndüm fakat nerede olduğunu bulamıyordum. Sanki öfkeli gibiydi. Sesi bana bir yaklaşıyor bir uzaklaşıyordu, sonunda onu hiç işitemez oldum. *Onun canını yakacaklar.* Bu düşünce, enerjimin her bir zerresini kükreyerek yüzeye gönderdi ve ben de kör gibi saldırarak tıslamaya benzer bir ses çıkardım. *Öyle bir şey yaparlarsa onları öldürürüm.* Fakat saldırım güçsüz ve plansızdı. Çılgınlık etrafımda çınılıyordu ve kollarımdaki prangalar bana acı veren bir şekilde sıkıyordu. Gücüm yine kaybolup gitti.

Diğer herkes nerede? Aklımda bu düşünce belirdi ve buna bağlı kalmaya çalıştım. Sergio neredeydi? Donanmam? Ben neredeydim? *Bir başka kâbusun içinde mi kayboldum yoksa?*

Savaşta dair anılarım yavaşça, parça parça geri geldi. Enzo’nun güçleri benimkilere üstün gelmişti. Kendi Engizisyoncularımdan birinin saldırısına uğramıştım. Bu kadarını hatırlıyordum. Bu düşünce aklımda hayal meyal belirdi fakat akıl süzgecimden geçirebileceğim kadar uzunca bir süre orada kaldı. *Saccoristler, bana karşı ayaklanan isyankârlar.*

Fare, dedi fısıltılar. Her zaman çatlaklardan geçerler.

Gece yerini tekrar merdivenlere bıraktı. Dışarıdaydık ve askerler –*düşman* askerleri– beni merdivenlerden çıkarıyordu. Güçsüz halde başımı kaldırdım. Merdivenler uçsuz bucaksız bir şekilde her iki tarafımızda uzanıyordu ve sanki gökyüzüne çıkıyorlardı. Kuleler tepemizde karaltılar gibi görünüyordu, mumlar altın sarısı ışıklarıyla pencere pervazında yanıyordu ve ön tarafta, bir dizi devasa kemerli geçit merdivenlerin karşısına doğru uzanıyordu. Daha yukarı baktığımda, merdivenlerin yerini büyük, ayrıntılı bir biçimde oyulmuş, sütunlarla desteklenmiş ve sürekli tekrar eden binlerce çember ve kare biçimleriyle kaplı bir giriş gördüm. En uzun sütunlardan altı tanesinin üzerinde oyulmuş bazı kelimeler vardı.

SADAKAT. SEVGİ. BİLGİ. GAYRET. ÖZVERİ. TAKVA.

Bu sözcükler Tamoura dilinde yazılmıştı ama ben onları hatırladım. Bunlar, Tamoura'nın ünlü altı sütunuydu.

Biraz sonra basamaklarda sendeledim ve biri beni kaldırdı. Başım öne düştü.

Sonraki sefer uyandığımda, çok büyük, dairesel bir odanın ortasında yatıyordum. İnsan seslerinden oluşan hafif bir gürültü dört bir yanımda yankılanıyordu. Odanın kenarlarında sıra sıra mumlar yanıyordu ve tüm salonu aydınlatmaya yetecek ışık tepemde bir yerden geliyordu. Göğsümde korkunç bir basınç vardı... Enzo'yla aramdaki o tanıdık bağ gergindi, içindeki enerji nabız gibi atıyor ve titriyordu. Enzo odada olmalıydı. Ellerim hâlâ zincirliydi ve başım zonkluyordu fakat bu kez düzgün bir biçimde düşünebileceğim kadar görüyordum. Doğrularak oturur pozisyona geldim.

Yere çizilmiş bir çemberin ortasındaydım, çemberin kenarları daha küçük çemberlerle süslenmişti. Çemberin çevresi boyunca, birbirine eşit mesafede duran üç taht yerleştirilmişti, her biri de benim bulunduğum tarafa doğru çevrilmişti. Her bir tahtta, en iyi altın sarısı ipeklerle kuşanmış, saçları Tamoura örtülerinin ardına gizlenmiş uzun boylu birer adam oturuyordu. *Altın Üçlü*. Tamoura taht odasındaydım, üçüz krallarının önünde oturuyordum.

Gözlerimi kırıştırarak puslu zihnimde artakalanları bir kenara attım ve çabucak etrafıma bakındım. Askerler kıpırdandılar ve hareketim üzerine tedbirli bir şekilde yerlerini değiştirdiler. Hemen, içgüdüsel olarak enerjime uzandım – odadaki korku ve kuşku iplikleri bana sesleniyordu– ve illüzyonlardan oluşan bir ağla saldırdım. Odaya ani bir karanlık çöktü, etrafı çılgınlıklar kapladı ve acıdan oluşan bir kırbaç, en yakınimdaki Tamoura askerlerinin etrafına dolandı. İçlerinden birkaçı bağırdı. Sonrasında kralları hedef alarak dişlerimi ortaya çıkardım.

“Kıpırdamadan dur, Adelina.” Bu Raffaele’nin sesiydi.

Zincirlerim daha uzağa gitmeme izin vermeyene dek yere doğru döndüm ve onu aradım. Raffaele tahtlardan birinin yanında duruyordu, elleri yenlerinin içine doğru kıvrılmıştı. Yüzünde vakur bir ifade vardı fakat yüz ifadesi güzelliğinden hiçbir şey götürmüyordu. Bu gece saçları açıktı ve dümdüzdü, siyahların arasında kandillerden yayılan ışıkları yakalayan safir mavisi tutamlar vardı. Tıpkı onu hatırladığım gibiydi. Bakışıma sakın bir şekilde karşılık verdi. Gözlerinin rengi ışıpta değişiyordu.

Yanında birkaç okçu duruyordu, arbaletleri bana doğrultulmuştu.

“İllüzyonlarını durdur,” dedi Raffaele. “Burada, büyük Tamoura İmparatorluğu hükümdarları Kral Valar, Kral Ema ve Kral Joza’nın elindesin. Ayağa kalk, güçlerini kullanma ve Majesteleriyle konuş.”

Raffaele’nin haklı olduğunu bilmeme rağmen öfke içimde kabardı. Sadece illüzyon yaratabiliyordum... karşımdaki okların hedefini bulmalarına engel olabilecek kadar hızlı bir şekilde saldırıya geçemezdim. Birkaç saniye içinde ölmüş olurdum. Düşünceler zihnimde belirip kayboldu. Raffaele neden beni buraya getirmişti? Neden beni henüz öldürmemişti? Bana uyarıda bulunmadan okçulara silahlarını kullanmalarını emredebilirdi.

Ve en çok içimi sıkan düşünce şuydu: Violetta burada, Tamoura’daysa, Raffaele neden onun gücünü bana karşı kullanmıyordu? Neden güçlerimi benden almamışlardı?

Fakat gerçekte beni tekrar saldırıya geçmekten alıkoyan şey, Raffaele’nin birkaç metre ötesinde duran, gözleri üzerimde ve elleri belindeki kabzaların üstünde olan, gölgeler içindeki figür oldu. Enzo’nun bakışlarıyla karşılaştığımda aramızdaki bağ o kadar sertçe çekildi ki soluksuz kaldım. Daha önce aramızdaki bağı bu kadar güçlü, bu kadar *şiddetle* hissetmemiştim. O da bunu hissetmiş gibi görünüyordu... aramızdaki mesafeden bile çenesinin gerilişini, kaslarının kıpırdayışını hissedebiliyordum.

Enzo’nun gözleri, tıpkı daha önce gördüğüm gibi kapkaraydı. Bunlar, normalde gözlerin sahip olması gereken o hayat ışıltısıyla parıldamıyordu. Gözleri donuk ve dipsizdi, bir

zamanlar onları dolduran kızıl alevlerden yoksundu, boşluk ifadesiyle kaskatı olmuştu. Bana, sanki beni pek tanımıyormuş gibi bakıyordu. Hiç konuşmuyordu. Aramızdaki bağ daha sıkı gerilir, gevşer ve tekrar gerilirken bir kez daha yüzümü buruşturdum. Tıpkı gökyüzündeki savaşımız esnasında olduğu gibi gücümü bastırmaya çalışıyordu. Fakat acıyı, benim kendi enerjimle sarılı bağda da hissediyordum. Enzo savaşta yara almıştı, bunu anlayabiliyordum.

Öfkeyle gerildim. *Beni kontrol etmeye nasıl cüret edersin?*

İllüzyonlarımı yavaşça sonlandırdım ve enerjimi göğsüme yakın bir yerde tutarak Enzo'nun enerjisinden korudum. Askerlerden birkaçı, duydukları hayali acıyla titreyerek dizleri üzerine düştü. Ardından, Raffaele'nin görebileceği şekilde, iki elimi de dikkatle uzattım. Şimdi enerjimi inceliyorsa, saldırıya geçmek üzere olmadığımı da anlayacaktı.

Fakat yabancı bir güce boyun eğmeyeceğim. Öfkeli bakışlarım krallardan birine kaydı ve kral bakışlarıma karşılık verince tatmin oldum. Diğer iki kralın bakışlarıyla da buluşabilmek için odanın geri kalan kısmına da bakmak istedim fakat bunun için tıpkı bir dilenci gibi yerde dönmem gerekecekti. Burada böyle bir şey yapmayacaktım. “Donanmam,” dedim bunun yerine, Kral’a bakıp başımı kaldırarak. “Güllerim.”

“*Choursdaem,*” dedi Raffaele, Kral’a. “*Rosaem.*”

Kral da yanıt olarak Raffaele’ye bir şey söyledi. Söylediklerinin birçoğunu anlamamıştım fakat ismime ilave ettiği o alaycı ifadeyi seçebildim.

Raffaele Kral’ı başıyla selamladı, ardından tekrar bana döndü. “Biz burada konuşurken savaş da şiddetleniyor, Kraliçe Adelina,” diye tercüme etti Raffaele. “Ordularımız, durumu

belirsiz bir çıkmazdalar çünkü birliklerin, tutsağımız olduğunu biliyor. Güllerinden biri de ayrıca elimizde. Herhangi bir zarar görmedi... şimdilik.”

Başka bir tutsak. *Bu Afsuni olmalı*. Sonuçta benimle uçan oydu ve biraz evvel onun sesini de duymuştum. Enerjim tekrar alevlendi ve Raffaele bana bir uyarı bakışı attı. Büyük bir zorluk çekerek yutkundum ve kendimi dizginledim. Afsuni'nin hayatı davranış şeklime bağlıydı.

“Görünüşe göre kendi Engizisyoncularından birinin ihanetine uğradın,” dedi Raffaele.

Kendi Engizisyoncularımdan biri. Raffaele'nin bu olayı gözleriyle gördüğü gerçeği öfkeden adeta gözümü kör etti. “Orduma bir isyankâr yerleştirdin,” dedim kızgınlıkla. “Öyle değil mi?”

“Buna gerek yoktu,” diye cevap verdi Raffaele. “Bu savaşı kaybedecektin zaten.”

“Sana inanmıyorum.”

Raffaele'nin ifadesi sakin kaldı. “Adamlarından biri sana saldırıyor. Bu alışılmadık bir durum mu?”

Hayır. Alışılmadık değil. Onları boş yere düşüncelerimden uzaklaştırmaya çalışsam da, önceki girişimler zihnimde belirdi. *Asiler her yerde*. Dişlerimi sıktım. O hainin canlı canlı derisini yüzdürecektim.

Raffaele tercüme ederken, Kral tekrar konuştu. “Sen bizim yerimizde olsaydın, ne yapardın?” Tamoura kralının dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. “Eminim kafalarımızı keserdin ve ordularımız görsün diye kellelerimizi havaya kaldırırdın. Fethettiğin diğer şehirlerde böyle yaptığını işittim. Belki biz de aynı şeyi yapmalı, bedenini gemilerimi-

zin direklerinde sallandırmalıyız. Böylesi, bu savaşı yeterince çabuk bir biçimde sona erdirir.”

Kalp atışlarım hızlandı ama korkumu görmesine izin vermedim. Zihnim allak bullak oldu. *Buradan nasıl kurtulacağım?* Tekrar Raffaele'ye baktım. Hançerler, Tamoura ile nasıl bir anlaşma imzalamışlardı?

Ve Violetta.

“Kardeşim nerede?” diye sordum, öfkeden sesim titreyerek. Raffaele bana doğru bir adım attı. “Dinleniyor.”

Durumu iyi değil demeye çalışıyor. Kaşlarımı çattım. “Yalan söylüyorsun. Onu savaşta seninle uçarken gördüm.”

“Seninle mücadele edecek durumda değildi,” diye cevap verdi Raffaele. “Onu sadece senin görebilmen için yanımda getirdim.”

Violetta'nın hâlâ güçlerimi benden alamamış olmasının sebebi... bunu yapamayacak kadar güçsüz olması mıydı? “Sıkça yalan söylemişsindir sen, Elçi,” dedim kasıtlı bir sakinlikle. “Neden şimdi söylemeyesin ki?”

“Tanrılar aşkına, o bunu hak etmiyor,” diye mırıldandı Michel, gölgeler arasından. Onu en son hatırladığımdan farklı görünüyordu –daha zayıftı, yanakları çökmüştü– ve gözleri yakıcı bir nefretle üzerime dikilmişti. “Kafasını kes ve onu Kenettra'ya yolla. Vücudunun geri kalanını da balıklar için okyanusa at. O her zaman Ölüler Diyarı'na ait olmuştu zaten. Belki bu her şeyi çözer.”

Kaşlarımı çattım, böylesi sert sözlerin ve bunların, bir zamanlar yarattığım gül yanılsamasını onca övmüş delikanlıdan gelmesine şaşırmıştım. Michel, Gemma'ya çok düşkündü; benimle kurmuş olabileceği herhangi bir arkadaşlık,

onu gökyüzünden aşağı düşürdüğüm gün son bulmuştu. Bir zamanlar olduğum genç kız içimde kıpırdandı, diğer anılar üzerinde düşünmek için kötü kraliçeyi bir kenara itiyordu. Michel'in kahkahasının sesini anımsayamadığımı fark ettim.

Raffaele gözlerini benden ayırmadı. Şaşırtıcı bir şekilde, üç kral da onun konuşmasını bekliyormuş gibi görünüyordu. Kısa bir an süren sessizliğin ardından, Raffaele öne çıktı. "Burada, bizim gözetimimizdeyken seninle *yapabileceğimiz* binlerce şey var," dedi. "Ama sana *yapacağımız* şey, gitmene izin vermek olacak."

Ona bakarak bir kez gözlerimi kırptım. "Gitmene izin vermek mi?" diye tekrar ettim, şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak.

Raffaele bir kez başını salladı.

Manipölasyon yeteneği yine iş başındaydı. Raffaele asla tam olarak söylediği şeyi kastetmezdi. "Gerçekten ne istiyorsun, Elçi?" dedim keskin bir ifadeyle. "Açık konuş. *Savaşta*ız. Senin ve Tamouralıların beni sırf merhametinizden salıverdiğini düşünmemi beklemiyorsunuzdur şüphesiz."

Yaşanan sessizlikte, krallardan biri Raffaele'ye döndü ve mücevher dolu elini kaldırdı. "Pekâlâ Elçi," dedi, sesi odada yankılandı. "*Sa behaum.*" *Söyle ona.*

Raffaele daha da yaklaştı. "Adelina," diye söze başladı yavaşça, "seni salıveriyoruz çünkü yardımına ihtiyacımız var."

Bana söyleyeceği onca şey arasından, *bunu* söyleyebileceğini düşünmemiştim. Ona yalnızca kuşkuyla bakmakla yetindim. Ardından gülmeye başladım ve fısıltılar da bana katıldı. *Gerçekten de deliriyor olmalısın.*

Raffaele'nin yüz ifadesindeki bir şey, kahkahalarımın dinmesine neden oldu. "Sen ciddisin," dedim, başımı onun

içten hareketini alaycı bir biçimde taklit ederek yana eğdim. “Seninle ve Hançerler’le çalışacağımı düşünecek kadar çaresiz kalmış olmalısın.”

“Fazla seçeneğin yok. Kız kardeşinin hayatı buna bağlı, bizimki de.” Başıyla beni işaret etti. “*Senin*ki de.”

Yalan üstüne yalan. “Bu yüzden mi bana ondan bahsettin? Seninle birlikte Violetta’yı görmemi istedin? Onu bana karşı kullanabilmek için mi?” Başımı ona doğru salladım. “*Senin* standartlarına göre bile acımasızca bir şey bu.”

“Ben onu yanıma aldım,” diye cevap verdi Raffaele. “*Sen* ne yaptın?”

Her zamanki gibi, sözleri doğrudu. *İstediğin şey buydu, Adelina*, diye ikna etmeye çalıştı beni fısıltılar. *Sen Violetta’yı kendi nedenlerin için bulmak istedin. İşte şimdi kendi nedenlerin var.*

Raffaele sessizlikte sözlerine devam etti. “Kız kardeşin bir keresinde kraliyete ait Beldain gemisinden benim belgelerimden bazılarını almıştı. O belgelerde ne yazdığını hatırlıyor musun?”

Raffaele, Violetta’nın yanımdan ayrılacağı gün bana gösterdiği parşömenlerden söz ediyordu. Bu kâğıtlarda, tüm Elitlerin genç yaşta öleceği, sahip oldukları güçlerin onları içten içe yok edeceği anlatılıyordu. Her zamanki gibi, onun bu teorisini düşününce ürperdim. Aklıma Teren’in inatçı yaraları, Sergio’nun dinmek bilmez susuzluğu geldi. Kontrolüm dışında sürekli dönüp duran kendi illüzyonlarım geldi. “Evet,” dedim. “Peki, bunların benimle ne ilgisi var?”

Raffaele her bir hükümdara sırasıyla baktı. Üçü birden sessizce başlarını sallayarak ona bir tür dile getirilmemiş izin verdiler. Onlar bunu yaparken, odanın kenarlarında nöbet tuttukları yerden ayrılan Tamoura askerleri bana yaklaştılar.

Askerler yakınıma geldikçe kaskatı kesildim. Raffaele başını bana doğru eğdi, ardından odanın girişine doğru yürümeye başladı. “Benimle gel,” dedi.

Enzo ayakta durduğu yerde, sanki bizimle gelecekmış gibi kıpırdandı... fakat biraz sonra, Raffaele başını iki yana sallayınca durdu. “Gücü seninkini fazlasıyla etkiliyor,” dedi Raffaele bana. “Bunun için yalnız kalman gerek.”

Diğerleri de onu takip etti. Yere bağlı zincirlerim sökülerek askerler tarafından ayağa kaldırıldım ve yol boyunca bana eşlik ettiler. Odadan çıktık ve bir koridora girdik, ardından sarayın bulunduğu yerden ayrılarak kıyı şeridi yönünde ilerledik. Göğsümdeki basınç hafıfledi ve Enzo’yla beni birbirimize bağlayan bağla arama duvarlar ve tepeler girdikçe rahatladım. Karanlık bir geceydi; etraftaki tek ışık, bulutlar arasından görebildiğim iki ay şeridinden yayılıyordu. Sergio’nun okyanuslar üzerinde kudurttuğu fırtına artık dağılmıştı fakat yağmur kokusu hâlâ havada ağır bir şekilde duyuluyordu ve çimenler ıslak ıslak parlıyordu. Etrafı inceleyerek boynumu uzattım. Dalgaların üzerinde bir yerlerde, gemim ve Sergio duruyordu. Onun ne düşündüğünü merak ediyordum. Afsuni’nin nereye götürüldüğünü merak ediyordum.

Sonunda kıyı şeridine ulaşana dek yürümeye devam ettik. Burada, Raffaele bize doğru geldi ve askerlere bir şeyler mırıldandı. Askerler beni ileri, suya doğru çektiler. İçimde aniden, beni suda boğmaya niyetlendiklerine dair ani bir his belirdi... tüm bu ritüel bunun içindi. Bir an mücadele ettim ama faydası olmadı.

Öne doğru sendeledim. Raffaele beni şaşırtarak yanıma geldi. Şimdi ıslak kumların üzerinde duruyorduk ve dalgalar

üzerimize doğru gelirken onları seyrettim. Su ve dalga köpükleri kumsala vuruyordu... soğuk su ayaklarımın üzerinden geçerken derin bir nefes aldım. Raffaele de deniz suyunun bacaklarının arasından kayıp gitmesine, kaftanının eteklerini ıslatmasına izin verdi.

Bir anda o duyguyu tekrar hissettim. Savaş esnasında okyanusun o tuhaf karanlığı içimde çabucak belirip kaybolmuştu, sonrasında onu ardımda bırakmıştım. Fakat şimdi, etrafımdaki dünya buna yoğunlaşabileceğim kadar sessizken, suyun içindeki ölümü hissedebildim. Okyanus geri çekildi, ardından tekrar hızla ileri atıldı. Tekrar bacaklarımın alt kısmını ıslattı. Derinlerde girdap gibi dönen buz gibi enerji üzerine yine soluksuz kaldım.

Raffaele bana baktı, gözleri gece vakti farklı renklerde parılıyordu. “Senin bu enerjiye, herkesten daha çok aşına olman lazım.”

Kaşlarımı çattım. Bu his midemi altüst etti, yanlış bir şeyler midemi bulandırdı... fakat aynı zamanda, okyanusun her bir dalgasını dört gözle beklediğimi, bu karanlık enerjiden bir doz daha almayı istediğimi fark ettim. “Evet,” dedim otomatik olarak, neredeyse kendi isteğim dışında.

Raffaele başıyla onayladı. “Güçlerini ilk test ettiğim günü hatırlıyor musun?” diye sordu. “Senin uyumlarını çok iyi hatırlıyorum. Hırs ve tutku, evet... ama hepsinden öte korku ve öfke. Sen, Ölüler Diyarı’nı koruyan meleklerin her ikisinden de oluşmuş, tanıdığım tek insansın. Enerjin Ölüler Diyarı’na, tanıdığım tüm insanlardan daha çok bağlı.”

Suda hissettiğim bu güç... Ölüler Diyarı’ndan gelen enerjydi.

Raffaele'nin yüzünde kasvetli bir ifade belirdi. "Elitlerin var olmasının *tek* nedeni, ölümlü ve ölümsüz diyarlar arasındaki dengesizlik. Kanlı hummalar, bu iki diyar arasındaki eski zamanlardan kalma bir yırtık nedeniyle bizim dünyamızda oluşmuş dalgalanmalar. Bizim varlığımız doğal düzene karşı geliyor, Ölüm'ün kendisine de. Kraliçe Maeve'in Enzo'yu geri getirmesi sadece bu süreci hızlandırdı. Bu iki diyar, dünyamızdaki her şeyi zehirleyerek birleştiriyor."

Ürperdim. Dalgalar yine ileri doğru atıldı ve ben de, hem bu karanlık enerjiden tiksinererek hem de ona doğru çekilerek gözümü kapadım.

"Tamoura krallarını, bir ateşkes şartıyla seni serbest bırakmaları için ikna etmemin nedeni," diye devam etti Raffaele, gözleri gece ufkuna dikilmiş halde, "bunu düzeltmek için sana ihtiyaç duymamız. Tamoura bu durumun etkilerini kıyıları boyunca hissetmeye başladı bile. Kısa süre içinde bir şey yapmazsak, sadece Elitler yok olmakla kalmayacak, aynı zamanda tüm dünya da yok olacak."

Raffaele'nin haklı olduğuna inanmak istemeden ufka baktım. Elbette bu çok saçmaydı. "Uyumlarımın bununla ne ilgisi var?" dedim en sonunda.

Raffaele iç geçirdi ve başını eğdi. "Sanırım en iyisi seni kız kardeşinin yanına götürmek."

Bildiğim her kökü, yaprağı ve ilacı denedim fakat hiçbir şey,
hastalarımın hiçbirinde işe yaramadı. Yalnızca ikisi,
renkleri bozulmuş elleriyle kurtuldular. Yüzünde yaralar
olan altı yaşındaki bir oğlan çocuğundan söz etmiştin.

O hâlâ yaşıyor mu?

-*HK. Marino Di Segna'dan HK. Siriano Baglio'ya*
Mektup, 2 Bozay, 1348

Adelina Amouteru

Violetta.

Onu zor tanıdım.

Bir zamanlar dolgun, güzel bir esmer teni olan Violetta şimdi külrengine dönmüştü... ve kollarıyla bacaklarını koyu mor, berelere benzeyen izler kaplamıştı. Bu izler boynundan yukarı doğru bile uzanıyordu. Gözleri hastalıktan çökmüştü ve bedeni hatırladığımdan çok daha zayıftı. Violetta, biz odaya girerken çıkan karmaşada kıpırdandı. Onun hâlâ kendisine yaklaşan güçlerimizi sezip sezemediğini merak ettim.

Raffaele yanına gitti, ardından dikkatle yatağının kenarına oturdu. Bir süre sonra ben de yanlarına yaklaştım. Belki de bu benim kardeşim değildi de, kardeşimle karıştırdıkları bir kızdı. Violetta'nım işaretleri yoktu. Açık bir teni yoktu. Bu o

olamazdı. Yüzüne bakabileceğim, yüz hatlarını inceleyebileceğim kadar yaklaştım. Kardeşimin saçları ıslaktı, teninde ter damlacıkları vardı. Göğsü, sanki soluk alamıyormuş gibi hızla inip kalkıyordu.

Bak ne yaptılar, diye tısladı fısıltılar ve ben de Raffaele'ye döndüm.

“Bunu ona sen yaptın,” dedim alçak, kötücül bir ses tonuyla. Zincirlerim birbirine çarparak şangırdadı. Violetta'nın odasında duvar boyunca dizilmiş askerler arbaletlerini çektiler, bana nişan alırken okları tıkırdadı. “Kol ve bacaklarındaki morluklar,” onu yaralayan izlere bakmak için durdum, “onu dövdürdün, değil mi? Onu bana karşı kullanıyorsun.”

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun,” diye cevap verdi Raffaele. Ona inanmak istemesem bile, haklı olduğunu gözlerinden okuyabiliyordum. Korkumu ve kız kardeşimin görünümüne karşı duyduğum tiksintiyi içime atmaya çalışarak yutkundum.

“Violetta ne zamandır bu durumda?” diye sordum.

Raffaele'nin enerjimdeki değişimi hissetmeyeceğini umdum fakat başını incelikli, bana tanıdık gelen bir hareketle eğdi, dudakları hafifçe büzüldü. “Sana o mektubu yazdığımda, izler vücudunda bir gece evvel belirmişti.”

O halde henüz bir ay olmuştu. “Bu kadar çabuk değişmiş olması imkânsız.”

“Güçlerimiz her birimizi farklı şekillerde, genelde bize verdiği gücün tam tersi biçiminde etkiliyor,” diye cevap verdi Raffaele, insanı çıldırtan bir sakinlikle. “Violetta'nın yeteneği onu kanlı hummanın işaretlerine karşı bağışık hale getirmişti, tıpkı Lucent'in uçma yeteneğinin onu hafif ve güçlü hale ge-

tirmesi gibi. Şimdi bu tam tersine döndü. Ölümsüz dünyanın bizim dünyamızla buluşması bizi zehirliyor.”

Bakışlarım Violetta’ya çevrildi. O da sanki bakışımı hissetmiş gibi kıpırdandı ve ben ona bakarken, kız kardeşimin başı yastıkta bana doğru döndü. Gözkapakları titreşti. Ardından bir an gözlerini açtı ve gözleri üzerime çevrildi. İrislerinin rengini görünce şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. İrisleri *griye* dönmüştü, sanki her zaman orada olan o yoğun, koyu renk artık yavaşça solup gidiyormuş gibiydi. Violetta hiçbir şey söylemedi.

İçimde bir tiksinti dalgası kabardı. Raffaele, Violetta’nın durumuna acıyor olamazdı... onun şefkatinin her zaman bir bedeli vardı, karşılığında bir taleple gelirdi. *Çünkü yardımına ihtiyacımız var*, diyordu. Tıpkı Hançer Cemiyeti üyesiyken bana ihtiyaç duyduğu, sonra da artık işine yaramadığımda beni dışarı attığı zamanki gibi.

Öyleyse neden bir yalancıya ve haine yardım edecektim? Hançerler’in bana yaptığı onca şeyin ardından Raffaele gerçekten, sırf ölmekte olan kız kardeşimi bana karşı kullanıyor diye onların hayatları için mücadele edeceğimi mi düşünüyordu? Ben Beyaz Kurt’tum, Denizdiyar’ın kraliçesiydim... fakat Raffaele için bir kez daha sadece onlara *yararı* dokunacak biriydim ve bu durum da benimle yeniden ilgilenmesine neden olmuştu.

Hançerler’den bir diğeri, benden önce konuştu. Bu Lucent’ti ve kollarını, sanki acıyı kendinden uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi, sürekli ovuşturuyordu. “Bu akıl almaz bir şey,” diye mırıldandı. “Beyaz Kurt bize yardım etmeyecek, kız kardeşinin hatırına bile olsa. Etse bile, her zaman yaptığı gibi bize ihanet edecek. O sadece kendiyile ilgilenir.”

Ona sertçe baktım, o da aynı şekilde karşılık verdi. Yalnızca Raffaele ona sert bir hareketle başını sallayınca gözlerini benden ayırdı, kollarını kavuşturdu ve homurdandı. Raffaele tekrar bana döndü. “Laetes söylencesini bilirsin, değil mi? Zevk meleği Leates?”

“Evet.” Fortunata Sarayının koridorları, cennetten düşen güzel Laetes’in tablolarıyla donatılmıştı. Bir zamanlar, onunla Engizisyon Kulesi’nde karşılaştığımda ve Violetta’yı ondan aldığımda Teren anlatmıştı. *Laetes’i gökyüzünden kovan, kendi ölümü onu tekrar tanrıların arasına gönderene dek dünya üzerinde insan olarak yaşamaya mahkûm eden Denarius’un hikâyesini hatırlıyor musun?* Bu bana Afsuni’yi ve zevkle uyumunu, Afsuni’nin şu anda muhtemelen aşağıda, zindanlarda, ona ulaşamayacağım bir yerde olduğunu hatırlattı.

“Yıldızlar ve gökyüzü, bizden farklı bir tempoda hareket eder,” diye açıkladı Raffaele. “Tanrılara olan bir şey, bizim dünyamızda nesiller boyunca hissedilmez. Zevk’in ölümlü dünyaya düşüşü, ölümlü ve ölümsüz diyarlar arasındaki bariyerleri yırttı. Yaşadığımız diyarları kırıp geçen kanlı humma dalgasına sebep olan onun düşüşü oldu. Elitlerin meydana gelmesine neden olan.” Raffaele iç geçirdi. “Senin sürekli değişen gümüş saçların. Benim saçlarımdaki mavi teller. Gözlerim. Bunlar, tanrıların ellerinin bize dokunuşunun üzerimizde kalan etkileri, onlardan gelen bir kutsama. Aynı zamanda bizi öldüren zehir.”

Teren’in sözcüklerinin hayaleti öylesine güçlü bir biçimde aklımda belirdi ki sanki bir kez daha Engizisyon Kulesi’nde bekliyor, onun buz rengi gözlerine bakıyormuş gibi hissettim. *Sen bir garabetsin. Kendini bu suçtan kurtarmanın tek yolu, diğer*

garabet dostlarını da kurtararak kefareti ödemen olur. Bizim var olmamamız gerekiyordu, Adelina. Hiçbir zaman dünyaya gelmemiz gerekiyordu. Ve bir anda, Raffaele'nin neden yardımına ihtiyaç duyduğunu anladım. O bunu söylemeden anladım.

“Dünyalarımız arasındaki yarığı kapamak için yardımına ihtiyacınız var.”

“Her şey birbirine bağlıdır,” dedi Raffaele, bu, hayattayken Enzo'nun bana söylediği bir şeydi. “Bizler Laetes'in düştüğü noktaya, ölümsüzlüğün ölümlülükle buluştuğu yere bağlıyız. Ve yolunda gitmeyen şeyi düzeltebilmemiz için, her birimizin uyumlarıyla birlikte, bizi dünyaya getiren yeri mühürlemesi gerek.”

Güçlerimizi geri vermemiz gerek.

“Bizler tanrıların çocuklarıyız,” diye tamamladı sözlerini Raffaele, duyduğum korkuyu onaylayarak. “Ölümsüz diyara yalnızca bizler girebiliriz.”

“Peki ya yardım etmeyi reddedersem?” diye karşılık verdim.

Raffaele'nin sessiz tabiatı beni her zaman hem rahatlatmış hem de sinirimi bozmuştu. Raffaele gözlerini yere indirdi. “Yardım etmezsen,” diye yanıt verdi, “birkaç sene içinde, ölümsüz dünyanın zehri her şeyi öldürecek.”

Tekrar kardeşime baktım. Violetta'nın, güçlerinin ağırlığı altında çöken bedeni. Lucent'in içleri boşalan kemikleri. Sergio'nun sonsuz susuzluğu ve bitkinliği. Teren'in iyileşmeyen yaraları. *Ve ben.* Giderek kötüleşen illüzyonlarım, kâbuslar içinde gördüğüm kâbuslarım, kafamdaki fısıltılar. Şimdi bile fısıltılar kafamın içinde cıvıldaşıp duruyorlardı.

“Hayır,” dedim. Sesler, kardeşimin bedeni karşısında tısladılar. *Ona hiçbir şey borçlu değilsin*, diye hırladılar, şimdi kımıldanıyor ve mağaralarından dışarı sürünüyorlardı.

Raffaele beni izliyordu. “Vaktin azalıyor,” dedi. “Durumu uzun süre bu şekilde devam edemez.”

Ona öfkeyle baktım. “Peki, onun ölümünü umursayacağımı sana düşündüren şey nedir?”

“Onu hâlâ seviyorsun. Bunu içinde hissedebiliyorum.”

“Her zaman her şeyi bildiğini düşünürsün sen.”

“Öyle mi? Sevmiyor musun?”

“Hayır.”

Raffaele gözlerini kıstı. “O halde neden onu bulmak için Tamoura’ya geldin? Neden onu sordun? Yeni yerler fethederken, neden bütün dünyada onun izini sürdün?”

Bu sözler üzerine fısıltılar çığlıklara dönüştü. *Çünkü o bana sırt çeviremez.*

İllüzyonlarımla öylesine ani bir şekilde saldırdım ki duvar boyunca dizilmiş okçuların tepki vermeye zamanları bile olmadı. Güçlerim diğerlerinin üzerine dalgalar halinde indi –*kalplerinizde bıçaklar var, dönüyorlar, kanca uçlarıyla kesip geçiyorlar*– ve bunlar pek benim kontrolümde değildi. Sanrılarımın acısını, sanki başını bana da çevirmiş ve benim kalbimi de arıyormuş gibi, ben bile duyabiliyordum. Lucent acı içinde soluksuz kaldı, irileşmiş gözleriyle geriye doğru sendeledi, bu sırada Raffaele de yüzü kül gibi olmuş halde tek eliyle göğsünü kavradı. Oklar geri çekildi.

“Çabuk!” diye seslenmeyi başardı Raffaele.

Ağır bir şey bana çarptı. *Bu bir ok değil*, diye düşünmeyi başardım yere devrilmeden önce. Ciğerlerimdeki bütün hava

dışarı çıktı. Soluk almak için mücadele verdim ve tam o anda güçlerim himayemden çıkıp etrafa dağılarak yavaşça söndü. *Biri bir ağ fırlatmayı başardı,* diye fark ettim başım dönerken. Hayır, tavandan düşmüştü... Raffaele ne şekilde tepki vereceğimi tahmin etmiş olmalıydı. Kaba saba eller kollarımı kavradı ve bana acı veren bir şekilde arkama çekti. Gücümü tekrar toplayıp saldırmak için mücadele ettim ama fısıltıların sesi o kadar yükselmişti ve o kadar kafa karıştırıcı bir hale gelmişti ki odaklanamadım.

Burayı terk et ve fetihlerini tamamla, diye çıkıştı fısıltılar. *Sana yaptıkları için neden pişman olacağını göster ona.* Violetta yatağında huzursuzca kıpırdandı, varlığını habersizdi ve kendi kâbuslarından birinde yitip gitmişti.

Senden nefret ediyorum. Bu düşüncayı duymasını arzu ederek kardeşime doğru fırlattım. Biz küçükken nasıl beni koruyamayıp korkuyla bir köşeye sindiğini ve yanımdan ayrılmadan önce bana nasıl sırt çevirdiğini, hakkıyla benim olan bir şeyi benden almaya çalıştığını düşündüm. Raffaele, Tamouralı askerlere beni götürmelerini emrederken, kafamdaki bu imgelere tutunmaya çalıştım. Geride bıraktığım sene boyunca bu anları hatırlama, onların beni güçlendirmesine izin verme –gücümü yepyeni boyutlara ulaştırmak için Violetta’nın yanlışlarını kendime yeniden anlatma– konusunda çok iyi hale gelmiştim.

Fakat şimdi zihnime doluşan imgeler farklı türdendi. Kendimi Violetta’yla birlikte, eski evimizin arkasındaki upuzun çimenlerin arasında koşarken, yazın öğleden sonraları dev ağaçların gölgesinde saklanırken görüyordum. Violetta, ay ışığının aydınlattığı bir zeminde otururken kollarını bana

doluyor, ben Enzo için ağlarken bana sarılıyordu. Ve Violetta gök gürültülü bir fırtına sırasında yanımda bana sokulmuş titriyordu. Elleri saçlarımdaydı, çiçeklerle birlikte buklelerimi örüyordu.

Bunları görmek istemiyordum. Neden bunları silemiyordum?

O ölürse kendini kaybedersin. Bu kez bu fısıltılarımın sesi değildi... kendi sesimdi. *Gitmezsen sen de öleceksin.*

Askerler beni zorla ayağa kaldırırlarken, Raffaele bana bir adım daha yaklaştı. “Asla var olmamamız gerekiyordu, Adelina,” dedi. “Ve bir daha da var olmayacağız. Ama tüm dünyayı beraberimizde götüremeyiz.” Bakışlarımla buluştu. “Bize her ne kadar yanlışlar yapmış olsa da.”

Ardından başıyla askerlere işaret etti. Bu kez Raffaele’yi hedefleyerek tekrar saldırmayı denedim fakat başımın arka tarafına bir şey çarptı ve etraf karardı.

Raffaele Laurent Bessette

Raffaele o gece tekrar Violetta'yı kontrol ettiğinde, Violetta uyanıktı, ateşi de biraz düşmüştü. Adelina odadayken bilinci yerinde olmamasına karşın, görünüşe göre kız kardeşinin varlığı Violetta'ya az da olsa bir rahatlama sunmuştu. Bedenindeki bozulmaya karşı koyabileceği bir şeyler vermişti.

Bu, Adelina'nın Enzo üzerindeki etkisinin tam tersiydi. Raffaele Enzo'yu, odada huzursuzca yürür halde bırakmıştı. Adelina yakına gelince Enzo'yu sarmalayan karanlık enerji, heyecan dolu ve her an saldırmaya hazır bir halde yükselişe geçmişti.

Michel'le birlikte limanda bulunan ve hâlâ kargo yükleyen denizcilerle dolu Tamoura gemisine bakarlarken, "Asla kabul etmeyecek," dedi Lucent Raffaele'ye. "Kabul etse bile... Beyaz Kurt'la nasıl yolculuğa çıkacağız? Ben onun etrafında olmaya bile tahammül edemiyorum. Ya sen?"

"İllüzyonlarına odaklanmayı öğretmeseydim keşke," dedi Michel. "Violetta'nın odasında olanları duydun. Askerlere saldırdı ama *seni* öldürmeye çalıştı." Başıyla Raffaele'yi işa-

ret etti. “Onun yardım edilemez bir durumda olduğunu sen söylemiştin. Onunla çıkacağımız bir deniz yolculuğunun işe yarayacağını sana düşündüren şey nedir?”

“Öyle bir şey düşünmüyorum,” diye kabul etti Raffaele. “Ama ona ihtiyacımız var. Hiçbirimiz öfkeyle uyumlu değiliz ve her tanrının uyumuna sahip olmaksızın ölümsüz diyara giremeyiz... efsaneler doğruysa tabii.”

“Bu vakit kaybı olabilir,” dedi Lucent. “Sen tamamen efsaneye göre, yüzlerce yıl önce gerçekleşmiş bir şeyin teorisi üzerine hareket ediyorsun.”

“Yaşamın buna bağlı, Lucent,” diye cevap verdi Raffaele. “Bizimkiler de öyle. Yapabileceğimiz tek şey bu ve yapmak için de çok az vaktimiz var.”

Michel iç geçirdi. “O halde durum, Adelina’nın *kendi* hayatının da buna bağlı olduğunu düşünüp düşünmemesine bağlı.”

Raffaele başını iki yana salladı. “Adelina teklifimizi reddederse, onun elini zorlamamız gerekecek. Ama bu oynaması tehlikeli bir oyun.”

Lucent her an cevap vermeye hazır gibi duruyordu... fakat tam o anda genç bir muhafız onlara doğru koştu. Elinde sıkıca tuttuğu bir parşömen vardı, yeni gelmiş bir mektuptu bu. “Elçi,” dedi muhafız, kâğıdı vermeden önce başını Raffaele’ye eğerek. “Yeni bir güvercin. Bu Beldain’den, Kraliçe’den geldi.”

Kraliçe Maeve. Raffaele, Lucent ve Michel’e baktı, ardından gelen notu açtı. Lucent sessizliğe gömüldü ve diğerleriyle birlikte kâğıda dikkatle bakarken gözleri irileşti.

Raffaele notu okudu. Ardından bir kez daha okudu. Elleri titriyordu. Lucent ona bir şey söylediğinde onu işitmedi... bunun

yerine sesler kulağına boğuk, suyun altından, çok uzaklardan yükselen sesler gibi geldi. Duyabildiği tek şey, parşömenin üzerinde yazılı sözlerdi, bunları sanki Maeve yanlarında durup kendisi söylüyormuş gibi berrak bir biçimde duyabiliyordu.

Kardeşim Tristan öldü.

Raffaele dönüp saraya doğru baktı. İçine sarsıcı bir korku doldu. *Hayır.*

“Enzo,” diye fısıldadı.

Ve diğerlerinin ona seslenmesine fırsat vermeden saraya doğru dönerek koşmaya başladı.

Kendini çocuğu için feda ederken, bıçak yarasıyla hayatını
kaybetti.

Moritas'ın kollarında,

Ölüler Diyarı'nın sonsuz huzuru içinde süzölerek uyusun.

-Tau Sekibo'nun mezar taşı yazıtı

Adelina Amouteru

Bindandaki hücremde yalnızdım. Kendimden başka kimseyi etkileyemeyeceğim zaman illüzyonlar yararsızdı, ben de bu yüzden, askerler demir kapının dışında, duvarın öte yanında dururlarken yerde kıvrılıp oturmaktan başka bir şey yapmadım. Askerler onlara ulaşamayacağım kadar uzaktaydılar.

Estenzia'nın zindanlarından farklı olarak, bulunduğum hücre, spiral biçiminde kulelerden oluşan ve geçitlerinde rüzgârın büyük girdaplar gibi akıp geçtiği labirentlerin içinde, şehrin tepesinde asılı duruyordu. Başımın üzerinde, yüksekte tek bir pencere vardı. Pencereden içeri süzölen zayıf, eğimli ay ışığı, tortop vaziyette durduğum yeri aydınlatıyordu. Tamamen hareketsizdim. Dışarıda rüzgâr uğulduyor, kafamdaki fısıltıların tonuna dönüşüyordu. Sallanarak kendimi uyutmaya çalıştım. Kafamdaki fısıltıları sakinleştirmek için bitki çayından içmeyeli günler olmuştu, bu yüzden deliliğın yavaşça

sürünerek ilerlediğini, kontrolü zorla ele geçirmek için beni tehdit ettiğini hissedebiliyordum.

O an çaresiz bir şekilde Afsuni'nin benimle birlikte olmasını diledim.

Bir şey gıcırdadı. *Hücremin kapısı*. Kapıya bakmak için başımı kaldırdım. Gardiyanlar, akşam yemeğimi erkenden getiriyor olmalıydılar. Keskin bir acı göğsümü çekiştirdi. Kapı yavaşça açılırken kaşlarımı çattım... ardından her nasılsa son anda, kapının diğer tarafında muhafızların olmadığını fark ettim. Dışarıda Teren ve Engizisyoncuları vardı.

İmkânsız. O Estenzia zindanlarında kilitli.

Bir an yüreğim ağzıma geldi. Güçlkle ayağa kalktım, ileri doğru sendeleyerek kapıyı kapamaya çalıştım. Fakat kapıya doğru atılmak için ne kadar uğraşıysam da Teren yavaş yavaş, sonunda deliye dönmüş gözlerini ve kanla sıırıslam olmuş bileklerini görene kadar içeri sokuldu. Zindandaki hücremin içine şöyle bir baktığımda, kız kardeşimin bedeninin köşede yattığını, ölü gibi solgun yüzü, rengi kaçmış dudakları, bomboş gözleriyle bana baktığını gördüm.

Sarsılarak uyandım. Dışarıda rüzgâr uğulduyordu. Hücremin zemininin taşları üstünde titriyordum... sonunda kapımın yine gıcırdayarak açıldığını işittim. Yine Engizisyoncuları içeri almamak için kapıya doğru koştum. Yine kapıyı zorladılar. Yine arkamı dönüp baktığımda Violetta'yı yerde gözleri bana dikilmiş, ölü vaziyette gördüm. Sıçrayarak uyandım.

Kâbus sürekli kendini tekrarlıyordu.

Sonunda, korkunç bir şekilde soluk soluğa kalmış vaziyette uyandım. Rüzgâr hâlâ hücre kapımın dışında uğulduyordu fakat soğuk zemini altımda, bana uyanık olduğumu bildiren

bir kesinlikle hissedebiliyordum. Yine de emin olamıyordum. Hücremde etrafıma bakınırken, titreyerek doğruldum. *Ben Tamoura'dayım*, diye hatırlattım kendi kendime. *Violetta burada benimle değil. Teren Estenzia'da.* Soluğum, ay ışığıyla aydınlanan havada buharlaştı.

Bir süre sonra dizlerimi çeneme kadar çektim ve titrememi durdurmaya çalıştım. Görüş alanımın kenarında hayaletler pençelerini uzatıyorlar, toynaklı figürler gölgelerin arasında hareket ediyorlardı. Demir parmaklıklı pencereden gece göğüne baktım ve beni denizde bekleyen gemilerimi zihnimde canlandırmaya çalıştım.

Raffaele'nin teklifini kabul et gitsin. Hançerler'e yardım etmeyi kabul et.

Yalnızca Raffaele'nin isteklerine boyun eğme düşüncesi bile öfkenin göğsümde yükselmesine neden oldu. Fakat kabul etmediğim takdirde bu hücrede çaresiz kalacak, saraya saldırmak için orduma önderlik edecek Sergio'yu bekleyecektim. Onlara yardım edeceğimi söylediğim takdirde ateşkesi kabul etmek ve beni serbest bırakmak durumunda kalacaklardı. Afsuni'yi serbest bırakacaklardı. Bu düşünce büyük bir ivme kazanarak zihnimde dönüp duruyordu.

Raffaele geçmişte sana defalarca ihanet etti. Neden sen de bunu ona ihanet etmek için bir fırsat olarak kullanmıyorsun? Kabul et. Sadece kabul et. Sonra da en beklemedikleri anda onlara darbeyi indirebilirsin.

Bu gerçek olamayacak kadar basit görünüyordu fakat bu hücreden çıkmamın tek yoluydu. Başımı kaldırıp yukarı baktım ve bir sonraki nöbet değişiminde askerlerin ne zaman kapımda bekleyeceklerini hesap etmeye çalıştım.

Göğsümdeki ipler yeniden sertçe çekildi. İçime bir acı saplandı. Kaşlarımı çatarak göğsümü sıkıca kavradım... bu rüyamda hissettiğim şeydi, bir akım beni aşağı doğru çekiyordu. Fakat kâbusum çoktan sona ermişti. İçimi ani bir korku kapladı ve gözümü sıkıca yumdum. *Belki de hâlâ bir kâbusun içindeyim.*

Yine o çekiş. Bu kez bedenimi ele geçirmeye yetecek kadar büyük bir acı duydum. Kapıya göz attım. *Bu çekiş Enzo'dan kaynaklanıyor.* Artık onun enerjisinin alevlerinin, kalbimdeki, benim de onunkine taktığım kancaların ayırdına varabiliyordum. *Yolunda olmayan bir şeyler var.* İçim bir kez daha çekilince kapı gıcırdadı... ve ardından açıldı.

Muhafızlar orada beklemiyorlardı. Bunun yerine, gölgelerin üzerine düştüğü Enzo oradaydı. Soluğum boğazımda sıkıştı. Enzo'nun gözleri yaşam parıltısından tamamen yoksun, kapkara birer havuzdu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu, yüz hatları sanki taştan oyulmuş gibiydi. Bakışlarım kollarına kaydı. Mahvolmuş et parçalarından oluşan kolları bu gece açıktaydı. Kalbim buz gibi oldu.

Onu buraya Raffaele mi göndermişti? Muhafızlara çekilmelerini söyleyen ve onu içeri alan o olmalıydı. Ne yapacağımı bilemeden Enzo'ya baktım.

"Neden buradasın?" diye fısıldadım.

Enzo hiçbir şey söylemedi. Beni iştirip iştirmediğini bile anlayamadım. Bunun yerine ilerlemeye devam etti. Yürüyüşünde bir bozukluk vardı ancak neden tuhaf göründüğünü tam olarak anlayamıyordum. Yürüyüşünde... gerçek dışı bir şeyler, kaskatı ve düzensiz bir ritim vardı; *insanlıktan çıkmış* gibiydi.

İki elinde de sıkıca kavradığı hançerler vardı.

Hâlâ bir kâbusun içinde olmalıyım. Enzo kapkara havuzları andıran gözlerini kıstı. Düşüncelerini okumak için aramızdaki bağı kullanmaya çalıştım ama bu kez her şeyi tüketen bir karanlık haricinde hiçbir şey hissetmedim. Bu nefret ya da öfkeden bile öte bir şeydi... bu bir duygu değildi, duygudan ve hayattan yoksunluktu. Bu Ölüm'ün ta kendisiydi, Enzo'nun kanal görevi gören bedeninden uzanıyor ve bizi birbirimize bağlayan enerji iplikleri vasıtasıyla beni kendine doğru çekiyordu. Dokunuşu buz gibiydi. Kendimi duvara iyice yaslayarak titredim. Fakat Enzo'nun değişmiş enerjisinin buz gibi pençeleri bana uzanmaya devam etti, giderek yakınımaya geldi... sonunda içime tutundu ve sıkıca çekti.

Enerjim dalgalandı. Kafamdaki fısıltılar birden özgür kaldılar ve kulaklarımda gürlediler. Bu ezici his üzerine haykırdım. Kendi enerjim kontrolümden çıkmaya başladı ve fısıltılar yavaş yavaş Enzo'nun sesine benzemeye başladı... ve ardından yepyeni, Ölüler Diyarı'ndan gelen bir tona büründüler.

"Ne istiyorsun?" Yerde sürünerek geriye doğru gittim, zincirlerimi de beraberimde sürüklüyordum, sonunda daha uzağa gidemez hale geldim. Enzo bana, aramızda onun zırhı ve benim elbisemden başka bir şey kalmayıncaya dek yaklaştı. Hançerlerini kınından çıkarırken ruhsuz gözleri bana bakıyordu. Elleri, bileklerimi çevreleyen zincirlerin üzerine kapandı –bir an bu hareketi bana, beni kazıkta yakılmaktan kurtardığı günü hatırlattı–, zincirleri akkor hale dönüşünceye dek ısıttı. Zincirler takırdayarak yere düştü. Enzo'nun dudakları kıvrıldı.

"Sende bana ait bir şey var," diye mırıldandı Enzo, kendine ait olmayan bir sesle. Sesi ruhumun özünde yankılandı

ve birden bunun, Ölümler Diyarı'ndan konuşan Moritas'ın sesi olduğunu fark ettim.

Enzo için geldi. Aramızdaki bağ yine gerginleşerek acıyla haykırmama neden oldu. Onu geri almak için beni öldürecek.

“Neden atlamıyorsun, küçük kurt?” diye fısıldadı.

Ve bir anda içimde, hücremden çıkmak, surlardan yukarı doğru yürümek ve kendimi kuleden atmak için inanılmaz bir istek duydum. *Hayır.* Enerjim kendi üzerime dönerken ve Enzo kontrolü ele alırken panik zihnimde çırpınmaya başladı. Etrafımı bir illüzyon sardı... artık bu kulenin tepesinde değilim, ölüm tanrıçasının iskelet gibi ellerinden sıkıca tutuyor, Ölümler Diyarı'nın sularında süzülürken sıkıca ona yapışıyor, boğulmamaya çalışıyordum. Buz gibi eller ayak bileklerime yapışuyordu.

“Sen buraya aitsin,” dedi Moritas, hiçbir hattı olmayan yüzü bana doğru eğiliyordu. *Her zaman buraya aittin.*

“Beni bırakma,” diye yalvardım. Sözcüklerim kulaklarıma sessiz geldi. *Afsuni!* diye bağırdım. Bu bir kâbus olmalıydı fakat uyanamıyordum. Bu gerçek olamazdı. Belki de yakınlarda olur ve her zaman yaptığı gibi beni illüzyonumdan kurtarırdı.

Afsuni, yardım et bana! Fakat Afsuni yanımda değildi.

Gözlerimi kırptım ve yine hücremin bulunduğu kuleye döndüm, rüzgârın kırbaçladığı merdivenlerde durmak için aralık duran hücremin kapısından dışarı çıkıyordum. Ben ilerlemeye devam ederken Enzo da ardımdan geldi. Ölüm'ün elleri, aramızdaki bağ vasıtasıyla kalbimi kavradı ve dokunuşunun soğukluğu beni yaktı. Renkli fenerlerin içinde korunan alevler yolu ışık benekleri halinde aydınlatıyordu. Karanlıkta gözlerimi kısıtım, ardından yüzümü merdivenlerin, hücremin etrafından

dolanarak kıvrıldığı yere doğru çevirdim. İleri doğru bir adım attım, ardından bir adım daha attım. Hücreler arasında, incecik bir kale duvarının gece manzarasına ve ilerideki okyanusa tepeden baktığı bir boşluk belirdi. Gerilerek gemilerimden bir işaret görebilecek miyim diye baktım ama etraf çok karanlıktı. Rüzgâr parmaklarımı uyuşturuyordu. Kale duvarına yaklaştım ve iki elimle birden çıkıntıyı kavradım. Bağ beni ileri doğru iterek duvardan aşağı atmak istedi.

Fısıltılar rüzgârın içinde çılgınlık atıyorlardı. *Neden atlamıyorsun, küçük kurt?*

“Enzo!”

Berrak bir ses illüzyonumu bir bıçak gibi kesti... Ölüler Diyarı titreşti, ardından bir duman hortumu halinde ortadan kayboldu. Surların kenarında diz çökmüş halde, yeniden kuledeydim. Enzo arkasına dönünce, Raffaele'nin elinde arbaletiyle, hemen arkamızdaki merdivenlerde durduğunu gördü. Yüzü solgundu ve korkuyla gerilmişti, dudakları kararlı bir çizgi halinde incecik olmuştu. Rüzgâr saçlarını, öfkeli bir nehir gibi kırbaçlıyordu ve açık renkli kaftanı ardında ipek ve kadife dalgaları halinde dalgalanıyordu. O da mı Enzo'nun enerjisindeki tuhaflık üzerine uyanmıştı? Gözleri benim bulunduğum yöne, ardından tekrar Prens'e döndü.

Raffaele arbaletini daha da kaldırdı. Bana nişan almıyordu.

“Enzo,” dedi yine. Nemli gözleri gecenin içinde parlıyordu. “Bırak onu.”

Önceden olsa, Enzo tereddüt ederdi. Gözleri berraklaşır, kapkaranlık havuzlar yerini yine o çok iyi bildiğim kopkoyu ve sıcacık, parlak kıvılcık şeritleri olan gözlere bırakırdı. Fakat bu kez Raffaele'nin varlığı bile, Enzo'nun bakışlarındaki ölümü

temizlemeye yetmedi. Aramızdaki bağda Enzo'ya dair hiçbir şey hissetmedim.

Ben başka bir şey düşünmeye fırsat bulamadan Enzo bana arkasını dönerek hançerine uzandı ve Raffaele'ye saldırdı. Ölüm'ün yüreğimi sıkan elleri bir an gevşedi ve dehşetle kale duvarından geriye çekildim. Raffaele kısa bir an duraksadı... ardından çenesini sıkarak okunu fırlattı. Ok, Enzo'yu göğsünden vurdu. Sendeledi fakat yere düşmedi. Raffaele kendini savunmak için kollarını kaldırdı fakat tereddüt ettiği birkaç saniye ona pahalıya patlamıştı. Enzo'nun gücü herhangi bir insanın gücünün çok ötesindeydi. Raffaele'yi boğazından yakaladı ve duvara çarptı. Raffaele boğuk bir çığlık attı. Enzo'nun hançeri havada parladı.

Düşünmedim, sadece harekete geçtim. Bağımızın ötesine uzandım ve Enzo'nun enerjisinin ipliklerini sıkıca kavradım. Sonra kendime doğru çektim.

Enzo'nun boğazından, pek insana benzemeyen öfke dolu bir hırıltı çıktı. Simsiyah gözlerini tekrar bana çevirdi. Zihnimde binlerce düşünce dönüyordu. Enerjisinin iplikleri öylesine soğuktu ki sanki bilincimi yakıp geçiriyorlardı, öylesine gerilmişlerdi ki her an kopmaya hazır gibiydiler. Maeve'in Enzo'yu Ölümler Diyarı'ndan geri çağırdığı anı, onu bana bağlayışını düşündüm. Şimdi enerji ipliklerinin gerilimi zihnimi kesip geçiyordu.

Bu o değil.

Raffaele silahına bir ok daha yerleştirdi, yayı sıkıca kavradı ve yakın mesafeden fırlattı. Ok, Enzo'nun sırtına isabet etti. Tekrar fırlattı. Bir ok daha. Sonunda saldırının yavaşlattığı Enzo çömeldi fakat yüzündeki ifade değişmedi. Dikkati bana

yöneldi ve bir kez daha Moritas'ın ellerini aramızdaki bağın üzerinde hissettim.

Henüz senin değilim, diye düşündüm o karmaşanın arasında, cüretkâr bir biçimde Moritas'ı iterek. İçimdeki karanlık göğsüme doldu, Enzo'nun gücüyle mücadele etti... Enzo dokunuşum üzerine tekrar titredi. Etrafımızdaki basamaklar simsiyah kesildi ve kanla lekелendi ve gökyüzü kızıl bir tona büründü.

Fakat bu kez onu kontrol edemedim. Enzo'nun ruhsuz gözleri benimkilere kilitlendi... hançerleri bana doğru gelirken parıldadı.

Ardından, bir anda tek dizi üzerine düştü. Başı yere doğru eğildi. Arkasındaki Raffaele arbaletini yere indirdi ve Enzo'nun sırtına saplanmış son bir ok, nihayet doğru yere isabet etmiş bir ok daha olduğunu gördüm. Ayaklarımızın altındaki taşlara kan damladı. Diğer dizi de çökerken Enzo alçak, yorgun bir soluk verdi ve hançerler ellerinden yere düştü. Aramızdaki bağ çılgınca titreşti ve bir an yaralarının acısını, sanki benimmişler gibi hissettim. Gözlerimi başka yere çevirmeden, Enzo'nun hemen önünde yere çöktüm.

Enzo ölüyor.

Bunun artık bir önemi yoktu. Bir zamanlar tanıdığım Enzo uzun zaman önce ölmüştü.

Enzo başını kaldırıp bana baktı. Birden, gözlerindeki karanlık solmaya başladı, yerini o tanıdık, sıcacık kahverengi ton, kızıl şeritler ve yaşam parıltısı aldı. Orada, eskiden olduğu Enzo'yu görür gibi oldum, bana son bir kez bakabilmek için Ölümler Diyarı'nın karanlığı içinde mücadele ediyordu. Onunla dans ettiğimiz zamanki bakışydı bu.

Bu, gerçek Enzo'ydu.

"Bırak da gideyim," diye fısıldadı. Bu, *onun* sesiydi. Bir zamanlar beni yatıştıran, bana güç veren sesti. Ve ben onun sözlerini algılamaya çalışırken, bizi birbirimize bağlayan bağın son filizleri de yüreğimden sökülerek beni serbest bıraktı.

Enzo yere yığıldı. Yaşamımın en son zerresi ve ışığım onu terk ederken, Enzo da sanki canlılara ait dünyanın renklerini daha fazla tutamıyormuş gibi, gri bir tona büründü. Başını güçsüzce okyanusa doğru çevirdi. Gözlerindeki kapkara havuzlar sonunda ortadan kayboldu ve dudaklarından bir isim döküldü. Bu ismi o kadar sessizce söyledi ki neredeyse işitemeyecektim. Benim ismim değildi, uzun zaman önce tanıyıp sevdiği bir başka kızın ismiydi.

Ardından gözlerini kapadı ve yere yığıldı. Bedeni hareketsiz kesildi. Artık kuşkuya yer bırakmayacak şekilde, öldüğünü biliyordum.

Raffaele hiçbir şey söylemedi. Duvarın karşısında, gözleri Enzo üzerinde sabitlenmiş halde kaldı. Sonra Enzo'nun bedenini kendine doğru çekti ve başının üzerine eğildi. Sessizlik devam etti. Şaşkınlık içinde ilerleyerek Raffaele'nin yanında diz çöktüm. Artık onun sessiz hıçkırıklarını işitebilecek kadar yakınındaydım. Raffaele bana hiç dikkat etmedi; hatta sanki orada değilmişim gibi davrandı.

Uzunca bir süre sonra geri çekildi ve mücevher tonundaki gözlerini bana doğru kaldırdı, göz rengi yaşlarla yeşil ve altın sarısına bürünmüştü. Birbirimize baktık. Bakışlarındaki şaşkınlığı, onun da bende gördüğü gibi berrak bir biçimde görebiliyordum.

Beni kurtarmak zorunda değildin.

Uyuşmuştum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Beni Enzo'ya bağlayan bağın eksikliği giderek büyüyen bir yarık gibiydi, tıpkı Teren Estenzia'daki arenada Enzo'yu öldürdüğü zaman duyduğum boşluğa benziyordu. Enzo ne zamandır dünyanın bir parçası haline gelmişti? Enzo dahil olmadan önce hayatım nasıldı? Düşünebildiğim tek şey, onu bir daha kaybettiğimdi, tabii onu zaten çoktan kaybetmiştim.

Ölmeye hazır değilim.

Bunu fark edince derinden sarsıldım. Kale duvarına yaslanmış halde çömelirken duyduğum dehşet kontrolsüz bir biçimde titrememe neden olmuş, tüm hislerimi ele geçirmişti. Hayır, ölmeye hazır değildim ve bunun olmasını önlemenin sadece tek bir yolu vardı.

Güneş ufukta yükselirken, Enzo'nun bedeninin üzerine doğru eğilen Raffaele'yi seyrettim, ikimiz de sevdiğimiz Prens'in yasını tutuyorduk.

Canım annem, korkuyorum çünkü bana söylemediği bir şey var. Sanırım bunun ne borcumuzla ne de Kral'la konuşmasıyla ilgisi var. Fakat bu onu, korkunç gece yarısı nöbetlerine sürüklüyor.
-Ilena de la Meria'dan, Ruby baronesi annesine mektup

Adelina Amouteru

Ancelikle, bazı şartlarım vardı.
Çıkacakları yolculukta Raffaele ve Hançerler'le birlikte gidecektim... tabii kendi mürettebatımı ve kendi gemimi götürürebilmek kaydıyla. Bir gemide onlarla tek başıma yolculuk etmem söz konusu bile olamazdı.

Afsuni canlı ve zarar görmemiş bir halde serbest bırakılacaktı.

Violetta benimle kalacaktı.

Şartlarım bunlardı.

Tamoura, bir ateşkes karşılığında bizim yanımızda yer almayı kabul etti. Henüz fetihlerim sona ermemişti fakat Violetta geri dönünce ve hayatlarımız *-benim hayatım-* tehlikeye girince, dikkatim ordumu Tamoura üzerine sürmekten başka yöne kaymıştı. Bu kez bir değişiklik yapıp bir müttefik kazanmak hoş olabilirdi.

Raffaele ve Altın Üçlü, şartların hepsini kabul etti. Böylece, bir gün sonra Tamoura askerleri beni hücremden hamama götürdü, iki hizmetçi kız beni yıkadı ve saçlarımı ipeklerle bağladı. Ardından sarayın içindeki gerçek bir yatak odasına götürüldüm, burada yatağa kıvrılarak uzandım ve ertesi gün öğleden sonraya dek kıpırdamadan yattım. Ellerim zincirliydi, sanki orada oluşan yepyeni boşluğu doldurmak için göğsümün üzerinde kavuşturulmuştu. Enzo uzun zamandır bana bağlı haldeydi ve bu bağın gücü o kadar kalıcıydı ki yokluğu sanki boşlukta düşüyormuşum gibi başımı döndürüyordu.

Uyuşuk, yarı uykulu halde, Enzo'nun aramızda dolaşan hayaletini, ona odaklanmaya çalıştığım an kaybolan bir yanılsamayı görebiliyordum. Enzo gitmiş, ait olduğu Ölüler Diyarı'na dönmüştü. *Violetta ne zaman ona katılacak?* diye sordu fısıltılar bana. *Ya da Afsuni? Ya sen?*

Nihayet, günler sonra Raffaele, etrafı askerlerle çevrili halde geldi. Beni serbest bıraktılar. Bileklerim onlara ağırlık yapan zincirler olmadan tuhaf bir biçimde hafif hissettiriyordu. Tek kelime etmeden, sarayın koridorlarında yan yana yürüdük. Şimdi aramızdaki enerjide farklı bir şey vardı sanki... bu ya ortadan kaldırılmış bir bariyer ya da hafifletilmiş bir gerilimdi, emin değildim. Şüphesiz ki birbirimize güvenmiyorduk, akla gelebilecek hiçbir biçimde hem de. Belki de Raffaele, genelde yaptığı gibi duygularıyla oynuyordu. Böyle davrandığını bilmek kesinlikle beni şaşırtmazdı.

Elbette duygularınla oynuyor, diye çıkıştı fısıltılar. Aptal olma. Sen arkanı dönene kadar bekleyecek.

Fakat ilk kez, fısıltıları duymazdan gelme konusunda sıkıntı yaşamadım. Paylaşılan ortak acının olayları basitleştiren,

fikir ayrılıklarını ortadan kaldıran bir tarafı vardı. Raffaele beni kendi çıkarları için kullanıyorsa bile, ondaki bu değişim içten olabilirdi. Bana bir keresinde söylediği şeyi anımsadım.

Adelina, onu ben de seviyordum.

Ben de seviyordum.

Yürürken Raffaele'yle aramda kayda değer bir mesafe bıraktım. O da aynı şeyi yapıyor gibiydi ve atların bizi beklediği, Tamoura sarayının ana kapılarındaki upuzun merdivenden inerken birbirimize bakmadık. Bu noktadan sonra, daha çok yağmur geleceğini belirten bulutlu bir gökyüzü altında atlarımızı sürdük.

Kenettra gemilerinden birkaçı, Alamour'un batı koyuna yanaşmıştı. Burada, çöllerde görülen bodur ağaçlar ve kısa çimenlerle kaplı geniş düzlükler vardı, şehrin başladığı yerde kayalıkların sivri uçları ufuk boyunca dizilmişti. Doğan güneş manzarayı kıpkırmızı, hafif bir sisle boyuyor, denizin köpüklerinin kırmızı ve turuncuya dönüşmesine neden oluyordu. Kıyıda, gemilerimin sancakları rüzgârda uçuşuyordu. Bu manzarayı görünce göğsümdeki ağırlığın biraz hafiflediğini hissettim ve kafamdaki fısıltılar neşeyle hareketlendi. Yeniden kralıçeydim.

Yaklaştıkça kafil yavaşladı. Şimdi sahilde sıraya dizilmiş bekleyen birliklerimi görebiliyordum. Sabah güneşi altında Engizisyoncuların beyaz cüppeleri de turuncu ve krem tonlarında görünüyordu... ve askerlerin önlerinde, hâlâ Güller'in koyu kırmızı zırhına kuşanmış Sergio bekliyordu. Beni görünce hepsi dimdik oldu.

Birliklerimden birkaç adım ötede Tamoura askerleri vardı, başlarında üç kraldan biri duruyordu ve Michel ile Lucent

tarafından da destekleniyorlardı. Biraz sonra Violetta'yı gördüm. Benden uzaktaydı, etrafı Tamouralı askerlerden oluşan bir devriye tarafından sarılmıştı. Askerlerden biri, devasa bir sakalı olan bir adam onu kollarında taşıyordu. Violetta bu sabah uyanıktı ve onu ilk gördüğüm zamana göre daha ayıktı. Gözleri bana dikilmişti.

Bakışlarımı ondan ayıramadım. *Bana baktığında neler düşünüyor?* Göğsümde tuhaf bir rahatlık dalgası kabardı, hemen ardından kamçı gibi bir öfke indi. Senenin yarısından fazlasını, birliklerimi diğer bölgelere yollamakla, yabancılar arasında saklanan Violetta'yı bulmanın nasıl bir his olduğunu hayal etmekle geçirmiştım. Şimdi onu bulmuştum ve bana ihtiyatla bakıyordu. Hançerler'in güçlerini çekip alma yeteneği vardı fakat bunu yapmamayı seçmişti. Koyu renk işaretler boynuna doğru uzanıyor, elbisesinin altında gözden kayboluyordu. Bu işaretler, ona neler olduğunu, hepimizin neden burada durduğunu hatırlattı. Bu düşünce ürpermeme neden oldu.

Violetta beni inceledi. Bir an güçlerime uzanacağını ve bir zamanlar yaptığı gibi benden çekip alacağını düşündüm. İçimde ani bir panik hissi duydum... fakat biraz sonra Violetta bakışlarını benden ayırdı. Tek kelime etmedi.

Hafifçe soluğumu salıverdim. *Senden korkuyor,* dedi fısıltılar fakat ben de gözlerimi ondan ayırdım.

Ardından Afsuni'yi fark ettim. Ağır bir kaftanın altına gizlenmiş, Tamouralılarla bekliyordu... fakat beni gördü ve üzerinde oturduğu attan indi. Yüzümde davetsiz bir gülümseme belirdi ve içgüdüsel olarak kendi atımı onun bulunduğu tarafa doğru çevirdim. Hemen yanımda duran Raffaele, hiç şüphesiz duygularımı sezinleyerek sessizce beni seyretti. Fakat umur-

samadım. Afsuni buradaydı. Bu mesafeden bile dudaklarının kıvrılışını, yüzündeki o tanıdık neşe ifadesini görebiliyordum.

Sonunda kabilelerimiz buluştu. Raffaele Tamoura birliklerine başıyla işaret etti, ben de kendi eyerimden inerken, Afsuni'nin ileri çıkmasına izin verdiler. Afsuni yaklaşırken, ellerimi önümde kavuşturarak durdum. Birbirimize neredeyse dokunacak kadar yaklaştık. Afsuni, hepimiz gibi yorgun görünüyordu fakat bunun haricinde iyiydi. Upuzun örgüleri bugün açıktı ve rüzgârda uçuşuyordu.

"Eh, Majesteleri," dedi, o alaycı ton sesine geri dönmüştü. "Görünüşe göre sizi yakalamışlar."

"Seni de," diye cevap verdim, gülümsememe engel olamadan.

Önce Raffaele, tamamen korunmasız bir halde ileri çıktı ve başıyla Sergio'ya selam verdi. "Merhaba, Yağmurcu," dedi.

Sergio ona mesafeli bir ifadeyle baktı. "Seni yeniden görmek büyük zevk, Elçi."

Raffaele önce bize, ardından ona bir bakış attı. "Tamouralılar kraliçenizi salıvermeye karar verdiler. Tartışacak bazı konularımız var."

O gece, donanmamız rıhtımda beklerken Raffaele, hükümdarlık makamımda gerçekleşecek toplantı için Sergio, Afsuni, Lucent ve bana katıldı. "Bu yolculuğa birlikte çıkmamız gerekecek," dedi Raffaele bize. Yüzünde kasvetli bir ifade vardı fakat sesi dingin ve sakindi. "Fakat birbirimize güvenmezsek bunu yapamayız." Yüzü yeniden sertleşti. "İki tarafın birbirine güveni yavaş yavaş gelişecek. Biraz bizden, biraz sizden."

“Peki, kimler çıkıyormuş bu yolculuğa?” dedi Afsuni, beni korumak istercesine öne doğru eğilerek. Lucent onun bu hareketine kendi hareketiyle karşılık vererek Raffaele’ye doğru döndü.

“Dünyadaki her Elit, bir şekilde tanrılarla uyuyor,” diye yanıt verdi Raffaele, ellerini arkasında birleştirerek. Kaftanının üzerinde turuncu mum ışığı titreşiyordu. “Bizimle gidecek Elitler, on iki tanrıyı karşılamalı. Tek bir uyumun bile eksik olması, ölümlü dünyanın ötesine ulaşmak için gerekli enerji bileşimine ulaşmamıza engel olur... ölümsüzlük dokunuşu bizi alt edebilir. Bu ölümcül olur.”

Taşlar. Raffaele’nin her birimizi test edişi. Anı birden aklımda belirdi... etrafımda yavaşça dönüşü, enerjimin ge-cetaşı ve kehribar, elmas, rozeit ve verityumu aydınlatışını seyretmesi. Kız kardeşimde neleri bulmuştu? Onu da şimdiye kadar test etmiş olmalıydı. Uzun zaman önce Hançerler’in bir üyesi-yken Sergio’yu da test etmişti. Kim bizimle gelecekti?

Raffaele bana baktı. Mücevher tonlarındaki, açık renk, bal sarısı ve zümrüt yeşili gözleri sanki içimi görüyormuş gibiydi. “Seninkini oldukça iyi hatırlıyorum, Adelina,” dedi. “Korku ve öfke. Hırs. Tutku. Bilgelik. On iki taneden beşi.” Başıyla beni işaret etti. “Kardeşin de korkuyla uyum sağlıyor.”

Korku. Pek şaşırmamıştım. Korku gerçekten de Violetta ve benim çocukluk yıllarımızdan bu yana paylaştığımız bir histi.

“Bütün bunlara ek olarak, neşe ve empatiyle... zevk ve anlayışla da uyum sağlıyor.”

Zevk. Anlayış. Violetta’nın çocuklara özgü dönüşlerini, etrafta cınlayan kahkahalarını, saçımı dikkatle örüşünü düşündüm. Violetta bunların tümüydü; Raffaele’den bir an bile

şüphe etmedim. Kardeşimi düşünürken yüreğim sızladı. Violetta şimdi, gemide kendi kamarasında dinleniyordu. Hâlâ bana tek kelime etmemişti.

“Seninkiler ne?” diye sordu Sergio Raffaele’ye, sesindeki nefret tonunu saklayamadan. “Bize bunlardan hiç bahsetmedin.”

Raffaele ona hafifçe başını eğdi. “Bilgelik,” diye yanıt verdi. “Ve güzellik.” Elbette. Sergio homurdandı, Raffaele devam ederken, sözlerinin doğruluğunu kabullenme konusunda isteksizdi. “Lucent’in zamanla uyumu da dahil olmak üzere, on iki tanrıdan dokuzunun gücüne sahibiz. Sergio, senin uyumların bunlarla çakışıyor, Michel’inkiler de öyle. Bu yüzden, geriye kalan üç uyuma, yani ölüm, savaş ve açgözlülüğe sahip diğerlerini bulmamız gerek.” Bir an durup Afsuni’ye baktı. “Sana da, Hançerler’e yaptığım testleri yapmak isterim.”

Afsuni birden kızgın bir ifadeyle kollarını kavuşturdu fakat ben ona bir bakış atınca yumuşadı. Raffaele ona işaret etti. Afsuni gönülsüzce masadan kalktı ve orta yerde durmak üzere ilerledi. “Uyumlarımı senin yerine tahmin etsem bana inanmazsın sanırım,” diye mırıldandı.

Raffaele tıpkı bir zamanlar bana yaptığı gibi, içinde bir dizi işlenmemiş, cilasız değerli taş bulunan çantayı getirdi. Sessizce, taşların on ikisini de Afsuni’nin etrafına bir çember halinde dizdi. Afsuni kıpırdamadan durdu, bedeni kaskatıydı. Afsuni’de bir parça korku, Raffaele’nin niyetlerine karşı bir ihtiyat bulutu sezinleyebiliyordum fakat hiç hareket etmedi. Raffaele işini bitirdiğinde Afsuni’nin etrafında bir kez dola-narak hangi taşların enerjisine tepki verdiği-ne baktı. Bir süre sonra, taşlardan üçü parlamaya başladı.

Elmas, solgun beyaz. Pras kuvars, hafif yeşil. Ve safir, okyanus kadar derin bir mavi.

Raffaele her taşın Afsuni'yle ilgisini saymaya başladı, taşların ismini söylemesi beni test ettiği zamanların anısını geri getirmişti. Afsuni'nin safire karşı duyduğu büyük tutkunun, geçmişte safir taşlarıyla dolu bir hazinenin tamamını çalma girişiminde bulunmasının, Gece Kralı'nın kolye ucunu şiddetle istemiş olmasının nedeni bu muydu?

Raffaele onun anılarından ilkinde erişirken Afsuni hafifçe ürperdi. Raffaele'nin ne gördüğünü merak ettim ve bir an ben de Afsuni'nin geçmişini görebilmeyi istedim. Afsuni, Raffaele'nin her testine tepki verdi fakat uygulama süresince sakindi. Sonunda en son taş, soluk yeşil pras kuvarsa ulaştılar.

Birden Afsuni geriye doğru sıçradı ve çemberin dışına çıktı. Baştan aşağı titriyordu; etrafında dolanan minik korku zerrelere, benim gücümü de harekete geçirmeye yetecek kadar şiddetli bir kıvılcım yağmuru halinde infilak etti. Raffaele elini geri çekti.

"Uzaklaş benden," dedi Afsuni öfkeyle.

Onu daha önce bu kadar sinirli görmemiştim. Bana hiç bakmadan hafifçe sürtünüp yanımdan geçti, masanın yanından ilerledi ve gece yarısı okyanusuna bakan yan pencerenin önünde durdu. Kaşlarımı çattım ve onun için kalbim sızladı. Tepkisi bana, Raffaele'nin sonunda bendeki korku ve öfkeyi dile getirdiği, beraberinde bir enerji fırtınasını ve berbat anıları serbest bıraktığı zamanı hatırlattı. Afsuni'de neyi gün yüzüne çıkarmıştı acaba?

“Dikkat et, Elçi,” dedim, gözlerimi kısıp Raffaele’ye bakarak. “İttifakımız, ona zarar verdiğin için seni öldürmeyeceğim kadar sağlam değil.”

Bu sözleri takip eden sessizlikte Raffaele iç geçirdi ve tekrar kollarını kavuşturdu. Bakışlarına karşılık verdi. “Uyumlarına verdiği tepkiyi kontrol edemem. Afsuni zevk ve hırsla uyumlu. Ve açgözlülükle. İstekliyse, bizimle gelmeli.” Teste ya da Afsuni’nin verdiği tepkiye dair daha fazla bir şeyden söz etmedi.

Kısa bir soluk verdim, bu yolculukta Afsuni de benimle olacağı için rahatlamıştım. Tam Raffaele’nin ne gördüğünü soracaktım ki son anda durdum. Bu konuda daha sonra Afsuni’yle görüşürdüm. Zevk, hırs, açgözlülük. On ikide on.

“Moritas ve Tristius’la uyuma ihtiyacımız var,” diye yanıt verdi Raffaele. “İnsanlığın ölümlülüğü için ölüme ve yüreğin sonsuz vahşeti için savaşa.”

Savaş ve ölüm. Şayet benim içimde yoksalar, bu özellikleri aramızdaki Elitlerde bulamayacağımızı hemen anladım.

“Kraliçe Maeve,” dedi Lucent alçak sesle, Raffaele’ye yandan bakış atarak. “O Moritas’la uyumludur.”

Rahatsızlık verici bir sessizlik oldu. Herkesin yüzündeki ifadeden, Raffaele’nin testi olmasa bile hepimizin Lucent’in haklı olduğunu bildiğimizi anladım; sahip olduğu güç ölümün ta kendisiyle iletişim halinde olan Maeve şüphesiz Moritas’ın çocuğuydu. Fakat bizim grubumuzla, kısa süre önce donanmasını yok etmiş *benimle* yolculuğa çıkar mıydı?

“Peki ya savaş?” dedi Raffaele. “Savaş ne olacak?”

Lucent başını iki yana salladı. “Onu bilmiyorum işte.”

Birden aklıma bir şey geldi. Bu beni öyle derinden etkiledi ki bir an soluksuz kaldım. Raffaele benim bulunduğum tarafa baktı. “Ne oldu?” diye sordu.

Ben biliyorum. En son tanrıyla uyum sağlayacak Elit'i mutlak ve içimi dağlayan bir kesinlikle biliyordum. Fakat benim dostum değildi... kimsenin dostu değildi. Ve Kenett-ra'da zincirler içinde bekliyordu.

“Teren Santoro,” diye cevap verdim, tekrar Raffaele'ye dönerek. “O savaşla uyum sağlayacaktır.”

Afsuni

İlk anıda, çocuk yedi yaşındaydı. Rahibine isminin ne olduğunu sorduğunda, rahip ona bir isme gereksinim duymadığını söyledi. O, Domacca'daki Mensah tapınağında yaşaması için seçilmiş genç *malfetto*'lardan biri olan Mensah Oğlu'ydu ve ihtiyaç duyacağı tek isim de buydu.

Çocuk, rahibin peşinden gitti ve rahip ona, tapınağın önündeki sunakta bir keçiyi nasıl düzgünce bağlayıp keseceğini gösterirken onu seyretti. Rahip ona karşı nazik ve sabırlıydı ve bıçağı doğru bir biçimde kullandığı için onu övmüştü. Çocuk, ete özlemle baktığını, midesindeki boşlukları doldurabilmek için eti yemeyi istediğini hatırladı. Fakat Domacca tapınaklarındaki *malfetto*'ların çok az beslenmesi gerekiyordu. Bu onları uyanık ve ayık tutuyor, duyularının her zaman arayışta, yiyecek arayışında olmasını sağlıyordu. Çocuk bunun neden böyle olması gerektiğini sorduğunda, rahip ona nazikçe bunun, tanrılarla bağını güçlendirmek için olduğunu, böylece rahiplerin de onun vasıtasıyla tanrılarla iletişim kurabileceğini söylemişti.

İkinci anıda, çocuk dokuz yaşındaydı ve vücudunun yan tarafında bulunan koyu renk işaret artık kaburgalarının başlangıcından kalça kemiğine dek oyulmuştu. Tapınaktaki ikinci genç *malfetto* olan Mensah Kızıyla arkadaş olmuştu ve ikisi, rahipler orada olmadığı zamanlar birlikte oynuyorlardı. Gizlice hurma bahçelerine gidiyor ya da keçileri korkutup çılgına çeviriyorlardı. Kız, çocuğun upuzun saç örgüleriyle oynar, bunları süslü tasarımlar halinde bağlardı.

İkisinin de özellikle çok aç oldukları bir gün, sunakların birinde bırakılmış meyve kâsesinden birer şeftali çaldılar. Ah, şeftalilerin tatları ne kadar da güzeldi! Olgun, iri ve suluydular. Rahipler meşgul oldukları sırada kıkırdayıp yerlerde yuvarlandılar. Sonuçta tapınakta üç sunak vardı ve bu üçünü dönüşümlü olarak kullanabilirlerdi. Bu durum, kızla çocuk arasında düzenli bir alışkanlığa dönüşmüştü ve ustalaşmışlardı... ta ki kendileri için birer tane değil ikişer tane meyve çaldıkları güne dek. O gece çocuk, rahibinin tapınaktaki diğer üç rahibe kendisi hakkında bir şeyler mırıldandığını gördü. Ardından rahip çocuğu buldu, onu yatağından sürükleyerek çıkardı ve diğerlerine onu tutmalarını emretti. Rahip ona usulcacık ayetler mırıldanır ve işaretinin kenarına bir bıçak saplarken çocuk çığlık attı.

Üçüncü anıda, çocuk on ikisine basmak üzereydi. Kız onu buldu ve ona, Domacca'nın Kızıl Nehir'i boyunca uzanan bir balıkçı köyü olan Afsuni'den söz etti. Kız ona, haftada bir gün oradan, baharat yüküyle Kor Adaları'na giden bir gemiden söz etti. *Benimle orada buluşur musun? Bu gece?* diye sordu. Çocuk, kızla gitmek için sabırsız bir halde, başını onaylarcasına salladı.

Kız onun ellerini sıkıca tuttu ve gülümseyerek, *Ne olursa olsun önümüze bakacağız. Neşe orada, o duvarların ardında*, dedi.

O gece çocuk, bir örtüye birkaç meyve ve hurma sararak gizlice tapınaktan çıktı. Sunağın yakınlarından bir yerden kızın çığlıklarını işittiği sırada neredeyse kapıları aşmıştı. Çocuk kızı kurtarmak için can havliyle geri döndü... fakat artık çok geçti. Mensah Kızı ve Mensah Oğlu'nun isimlere ihtiyaçları yoktu çünkü kutsal sayı olan on iki yaşına bastıklarında kurban edilmeleri gerekiyordu.

Bu yüzden çocuk, yapabileceği tek şeyi yaptı. Rahipler onu ararken tapınaktan kaçtı ve Afsuni köyüne varana dek durmadı. Burada, gemi gelene kadar karanlıkta kargonun arasına sokularak yattı. Şafak vakti gemiyle yola çıkarken, kendi kendine iki söz verdi.

Bir: Her zaman bir isme sahip olacaktı ve bu isim Afsuni olacaktı.

Ve iki: Ne olursa olsun, neşeyi yanından ayırmayacaktı. Neredeyse *onu* yanında taşıyormuş gibi.

Herhangi birinin gemisi, Kor Adaları'ndan Gökdiyar'a kadar fırtınalı denizlere göğüs gerebilirse, bu kişi kendini son derece sakın sularda bulacaktır, hatta sular öylesine sakindir ki karaya oturma tehlikesiyle karşı karşıya bile gelebilir.

-Kaptan Morrin Ora'nın günlüklerinden alıntı

Adelina Amouteru

Sergio'nun çıkardığı fırtınadan kalan son bulutlar da havada asılı dururken, ertesi sabah gri rengiyle şafak söktü. Güneşdiyar'ı Denizdiyar'dan ayıran Laetes Şelalesi'ne ulaşana dek beş gün boyunca yol aldık. Daha sonra, okyanusun tekrar birleştiği noktaya varana kadar, bir gün daha boğazın sularında ilerledik ve burada nihayet dönerek yolumuza devam edebildik. Boğazın giderek büyüyen iki yakası arasında ara sıra baliralar uçuyordu –onları en son hatırladığım kadar görkemliydiler– fakat aynı zamanda bitkin görünüyorlardı, daha yavaş uçuyorlardı, yarı saydam bedenlerinin pırıltısı her nasılsa kararmıştı. Dönerek boğaza akan sulara dikkatle baktım. Okyanusun suyu tıpkı yola çıktığımız zamanki gibi tuhaf görünüyordu, ürkütücü, siyaha yakın bir rengi vardı, sanki hayatın tonları suyun derinliklerinden çekiliyormuş gibiydi.

Violetta'yla aynı gemide olmamıza ve Sergio onu devamlı, her gün ziyaret etmesine rağmen... bir kere olsun beni sormadı. Ben de onun yanına gidecek, ona beni huzurundan def etme zevkini yaşatacak değildim. Fakat Sergio onun odasından çıktığı her seferinde orada öylece durup bekliyordum. Sergio da her seferinde bana bakıyor ve başını iki yana sallıyordu.

O gece uyuyamadım. Açık denizin sessizliği çok fazlaydı, kafamın içindeki fısıltılara fazlasıyla fırsat veriyordu. İki fincan bitki çayı içmiştim ve fısıltılar hâlâ kafamda gevezelik ediyorlardı, sesleri beni üst üste uykuymdan uyandırdı ve sonunda pes ederek odamdan çıktım.

Tek başıma güverteye çıktım. Gemi direkleriyle ilgilenen denizciler bile bu saatte uyuyorlardı ve deniz o kadar sessizdi ki gemimizin gövdesine çarpan dalgaların şapırtısını güçlükle işitebiliyordum. Dağınık halde yanan fenerleri karanlıkta parlayan, Raffaele ve Hançerler'i taşıyan Tamoura gemisi fazla uzağımızda değildi. Bakışlarım onların gemilerinden gökyüzüne çevrildi. Berrak bir geceydi. Tepemizdeki kapkara gökyüzüne yıldızlar serpiştirilmişti, tanrıların ve meleklerin, çok uzun zaman öncesinden kalma mitlerin ve efsanelerin tanıdık gelen takımyıldızlarıydı bunlar, öyle çok katmandan oluşuyorlardı ki gökyüzü onlarla parılıyordu. Okyanus bu gece onların ışıklarını yansıtıyordu, öyle ki adeta yıldızlardan oluşan bir denizde yol alıyor gibiydik.

Gözüm, yarım bir çember ve uzun bir çizgisi olan takımyıldıza takıldı. Laetes'in Düşüşü. Raffaele'nin bize söylediği doğruysa, güçlerimizle bu dünyada uzun süre yaşamayacaktık. Her ne olursa olsun, yolculuğumuz başarıya ulaşsa da, yolda can versek de, bu dünyadan güçlerim olmadan göçüp

gidecektim. Bu düşünce üzerine kafamdaki fısıltılar şiddetle irkildiler. Ellerimle küpeşteyi sıkıp sıkıp bıraktım. Böylesi bir kaderden kurtulmanın bir yolunu bulmalıydım... yaşamama izin verecek ve beni güçlü kılan şeyi muhafaza edecek bir yöntem olmalıydı.

Hâlâ onlara sırt çevirebilirsin. Onlara...

Ayak sesleri arkama dönmeme neden oldu. Loş fener ışığında Violetta'nın, omuzlarına sarılmış ağır bir pelerinle bana yaklaştığını seçebildim. İncecik ve sağlıksız görünüyordu fakat tek başına ayakta durabiliyordu. Hareketim üzerine olduğu yerde kalakaldı. "Adelina," dedi.

Aylar önce beni terk ettiği günden bu yana ondan işittiğim ilk sözcüktü bu. Sesi bile artık farklı geliyordu... kırılgan ve çatlak, sanki her an kırılacakmış gibi. Düşmanca. Mesafeli.

Kaskatı kesildim ve ona arkamı döndüm. "Uyanıksın," diye mırıldandım. Onca zamandan sonra, sözlerine karşılık söyleyebileceğim şeyler yalnızca bunlardı.

Violetta hemen cevap vermedi. Bunun yerine, pelerini omuzlarına daha sıkı sardı, küpeşteye yanaştı ve başını kaldırıp gece göğüne baktı. "Sergio bana, Tamoura'ya beni bulmaya geldiğini söyledi."

Uzunca bir süre sessiz kaldım. "Birçok sebepten ötürü oraya gittim. Bu sebeplerden biri seninle ve orada olduğuna dair bir söylentiyle ilgiliydi."

"Neden bulmak istedin beni?" Violetta yüzünü gökyüzünden ayırdı ve bana döndü. Ona yanıt vermeyince kaşlarını çattı. "Yoksa sadece saldırın başarısız olunca mı aklına geldim?"

Sesindeki buz gibi ifade beni şaşırttı. Sanırım şaşırtmaması gerekiyordu. "Sana Kenettra'ya dönmeni söylemek istedim,"

diye cevap verdim. “Orasının senin için güvenli olduğunu ve yaptığım şeyin...”

“Bana geri dönmemi mi *söylemek* istedin?” Violetta hafifçe güldü ve başım iki yana salladı. “Beni farklı koşullar altında bulmuş olsaydın bile teklifini reddederdim.”

Kafamdaki fısıltılar bana onun sözlerine üzülmememi, bunların anlamsız sözler olduğunu söyledi. Fakat bana verdikleri sızı hâlâ canımı acıtıyordu. “Şu haline bak,” diye mırıldandım. “Yine ne kadar asil biri olduğunu düşünmeye başlamışsın.”

“Peki ya sen? Kendi kendine, girdiğin ülkelerin durumunu düzelttiğini... *güzel* şeyler yaptığını söylüyorsun...”

“Ben asla böyle bir şey düşünmedim,” diye çıkıştım, kardeşimin sözünü keserek. “Bunu sırf *istediğim* için, *yapabildiğim* için yapıyorum. İnsanlar iktidarı ele geçirdiklerinde ve yaptıkları şeye fedakârlık dediklerinde, *gerçekte* kastettikleri budur, değil mi?” İç geçirdim ve tekrar başka tarafa baktım. Bir yanımla Violetta’nın bu çıkışım hakkında yorum yapmasını bekliyordum ama bunu yapmadı.

“Neden beni bulmak istedin?” diye sordu tekrar, sakın bir sesle.

Ağır bir şekilde küpeşteye yaslanarak dürüst bir yanıt aradım. “Sen yanımda olmayınca uyuyamıyorum,” diye mırıldandım sonunda, öfkeyle. “Yalnız olduğumda... kafamda dikkatimi dağıtan sesler duyuyorum.”

Violetta dudaklarını büzdü. “Bunun bir önemi yok. İşte buradayım, sen de buradasın. Şimdi mutlu musun?” Aramızda sessiz bir an daha yaşandı. “Raffaele bana haftalardır hezeyanlar içinde olduğunu ve sadece sen geldikten sonra uyandığını söyledi.”

Violetta bunu, sanki kabullenmek istemiyormuş gibi, acı bir ifadeyle söylemişti. Fakat bu sözleri yeniden ona bakmama, gerçekte ne düşündüğünü anlamaya çalışırken yüz ifadesini incelememe neden oldu. Ancak Violetta daha fazla bir şey söylemedi. Kardeşimin sözlerinin, yokluğumda yas tuttuğu, belki onun da gece uyanık vaziyette öylece uzanıp yatağın yan tarafına baktığı ve benim neden orada olmadığımı düşündüğü anlamına gelip gelmediğini merak ettim. Onun uykularının da kâbuslarla dolu olup olmadığını merak ettim.

Violetta'nın yanımdan ayrılıp odasına dönmesini bekledim. Fakat her nedense benimle güvertede kalmaya karar verdi, ikimiz de özür dilemek istemiyor, birbirimizin sözlerindeki gizli mesajları çözmeye çalışıyor, ikimiz de geceyi tek başımıza geçirmek istemiyorduk. Bu yüzden, sessizce yıldızlar arasında sürüklenirken birlikte bekledik.

Estenzia limanına ulaştığımızda, Kenettra donanmam gemilerimizi iki taraftan sarmıştı ve Engizisyoncularım rıhtıma doğru bize rehberlik ediyorlardı. Violetta bu sabah durgundu; beni görmezden gelmeye devam ediyordu ve ben de ona karşı aynı şeyi yapmaktan memnundum. Afsuni yanımda kaldı ve kaşlarını çatarak yaklaştığımız limana baktı. Sakin bir tavır olmasına karşın ifadesinin altındaki korkuyu hissedebiliyordum. Hafifçe bana doğru eğildi. "Bize gerekli kişi Teren değilse..."

"Bize gerekli kişi o." Sırtımı dikleştirdim ve başımı kaldırdım. Burası imparatorluğumun kalbiydi. Yine burada kralıçeydim ve sorgulanmayacaktım.

“Raffaele’nin testlerini bir kere daha uygulayışını seyretmek zorunda kalacağız.” Afsuni bu düşünce üzerine yüzünü buruşturdu ve bir kez daha, kendi testi esnasında hangi anıları hatırladığını merak ettim.

Saraya doğru yol alırken, şehrin üzerinde ağır bulutlar vardı. Hava bile bugün boğucuydu, rutubetli bir öğleden sonra gibiydi fakat daha karanlık, daha sinsi, farklı tür bir fırtınanın işaretlerini veren bir havaydı. Hançerler, Tamouralı askerlerden oluşan bir devriye öncülüğünde arkamızdan geliyorlardı. Onlar da huzursuzdular. *Hepsini burada öldürebilirsin*, dedi fısıltılar bana sabırsızca. *Senin ülkendeler, etrafları Engizisyoncularınla çevrilmiş. Neden harekete geçmiyorsun, küçük kurt?*

Harekete geçmeliydim. Bir yanımda, Raffaele’nin yüzünde ihaneti görme düşüncesiyle heyecanlanıyordu. Fakat bunun yerine, onları saraya ve aşağıdaki zindanlara götürdüm. Teren’in odasına yaklaşırken Raffaele sanki sadece etrafımızı kaplayan hava onu bitkin düşürmüş gibi adımlarını yavaşlattı. Teren’in o karanlık enerji girdabını sezinleyebilmiş olmalıydı ve bu enerjinin etkisi onu bunaltıyordu.

Violetta, Raffaele’nin yanındaydı. Önceki gece güvertede geçirdiği saatler yüzünden yorgun görünüyordu çünkü bu sabah kendi başına ayakta duramıyordu. Onu Sergio taşıyordu. Bunu fazla efor sarf etmeden yapıyordu, bu sırada da Violetta sanki her an düşecekmiş gibi ona yapışıyordu. En azından ayıktı. Bakışlarımı ondan uzaklaştırmak için kendimi zorladım.

Teren’in zindanının kapısına vardığımızda, Sergio kapının iki yanında bekleyen muhafızları gönderdi. Muhafızlar normalde yapacakları üzere peşimizden içeri girecekken, “Hayır,” dedi onlara. “Yalnız gireceğiz.” Muhafızlar birbirlerine

tereddütle baktılar fakat Sergio sadece katı bir ifadeyle başını salladı. Muhafızlar başlarını eğdiler ve ona karşı gelmediler.

Odaya girdik.

Sergio biz gitmeden, zindanın içinde nöbet bekleyen Engizisyoncuların bugünlük ayrılmaları gerektiği haberini göndermişti. Bu yüzden içerisi boştu, hendekteki suyun sesi içeridekilerin yokluğunda daha da güçlenmişti. Odadaki tek figür, taş adacığın orta yerinde diz çökmüş oturuyordu, paramparça zindan giysileri bir çember halinde etrafına yayılmıştı. İçeri girdiğimizde başını kaldırıp baktı. Gözlerinin altındaki koyu gölgeler en son hatırladığımdan daha derin görünüyor, ona tekin olmayan bir görünüm veriyorlardı. Kurumuş kan lekeleri bileklerinde halka halkaydı ve daha yakından baktığımda, diğerlerinden daha açık renk, daha ıslak görünümlü yeni kan izleri de görebiliyordum.

“Bunu yapmak istediğinden emin misin?” diye sordu Afsuni, hendeğin kenarında toplanırken. “Onunla buradan konuşabilirsin, değil mi?”

“Konuşabilirim,” diye cevap verdim, ikimiz de cevabı bilmemize rağmen. “Fakat zincirler ve bir hendekle bizden ayrı tutulması gereken biriyle yolculuğa çıkamayız.”

Afsuni karşı çıkmadı. Bunun yerine, elimi hafifçe sıktı. Dokunuşu içime bir sıcaklık gönderdi.

Raffaele, Violetta’ya bir bakış attı. Ben de Sergio’nun omuzlarına yaslanan kardeşime baktım. Kardeşim kımıldandı, yüzü kültrengiydi, ardından Sergio’nun onu dikkatle yere bırakmasına izin verdi. Bana yaklaşırken enerjisi yalpalayıp duruyordu ve üzerinde bir korku bulutu asılıydı. Korkusunun sebebinin benden mi, Teren’den mi... yoksa ikimizden

birden mi kaynaklandığını anlayamıyordum. Yine de geri adım atmadı. Dikkatini Teren'in bulunduğu yöne çevirdi, elini yumruk yaptı ve *çekt*i.

Teren'in gözleri irileşti. Keskin bir soluk verdi, ardından sırtını kamburlaştırdı, elleri altındaki taş zemini pençeliyordu. Bunu seyrederken bile irkildim. Bu hissi iyi biliyordum... sanki soluğumun aniden akciğerlerimden çekilip alınması ve bedenimi oluşturan ipliklerin kopma noktasına gelinceye kadar sıkıca çekilmesi gibi bir şeydi. Teren hafif bir inilti koyuverdi, sonra gözlerinde nefret dolu bir ifadeyle yeniden bize baktı.

Violetta kolunu indirdi ve derin bir nefes aldı. Hafifçe titriyordu; içerideki fener ışığı elbisesinin titreyişini aydınlatıyordu. *Gücünü kullanabileceği yeterli enerjisi var mı?* "Hazır," diye fısıldadı.

Sergio, bizi hendeğin karşısına götürecek halatı taktı. Teren ona yaklaşırken bizi izledi, bakışları önce bana, sonra Raffaele'ye yöneldi. Raffaele'nin yüzünde kaldı. Ben de tepki vermesi için ifadesini inceleyerek Raffaele'ye baktım... fakat aldığı eğitime sadık kalan Raffaele sakin duruşunu korudu, duyduğu korku şimdi çelik bir perdenin ardındaki belli belirsiz kıpırdanma gibiydi. Teren'in bakışlarına kendi ölçülü bakışlarıyla karşılık verdi. Teren'in bileklerindeki yaraları fark etmiş olsa bile belli etmedi.

"Pekâlâ, Majesteleri," dedi Teren her zamanki alaycı tonunda, gözlerini Raffaele'nin yüzünden ayırmadan bana hitap ederek. Dudaklarında ufak bir tebessüm oynadı ve bu omuriliğimden aşağı bir ürperti gönderdi. "Bu sefer yanında ortak bir düşmanı getirmişsin. İşkence konusundaki zevklerin gelişmiş gibi görünüyor."

“En son hatırladığımdan daha dost canlısı,” diye mırıldandı Afsuni, hendeğin öte yanından.

Hiçbir şey söylemedim. Bunun yerine, hepimiz Teren’in birkaç metre ötesinde toplanana, onun zincirleriyle erişemeyeceği güvenli bir mesafeye yerleşene dek bekledim.

Teren’in bakışları yine beni buldu. “O neden burada?” diye sordu alçak sesle.

Sergio’ya dönerek başımı salladım. “Zincirlerini çöz.”

Teren’in yüzünde bir an şaşkınlık ifadesi belirip kayboldu. Sergio tek eli kılıcının kabzasında ona doğru ilerleyip bileklerine doğru eğilirken Teren kaskatı kesildi. Prangaların içinde bir anahtarı çevirdi. Her biri tek tek yere düştü.

Kendimi her şeye karşı hazırlardım. Onu zindanlarda en son ziyaret ettiğimde Teren bana saldırmıştı... bunu şimdi, güçleri alınmışken bile yapabilirdi. Fakat bunu yapmak yerine sadece ayağa kalktı ve bana baktı.

“Şimdi ne istiyorsun, küçük kurt?” dedi.

Hendeğin karşısındaki Afsuni kaskatı kesildi. Onun te-dirginliğini hissedebiliyordum ve enerjim ona doğru uzandı. Bu hissin beni güçlendirmesine izin verdim. Daha önce Teren’e yalan söylemiştim; bunu yine yapabiliyordum. “Elitlerin varlığından her zaman nefret etmemiş miydin, Teren?” diye sordum. “Her zaman hepimizin yok oluşunu görmek, Ölüler Diyarı’na götürüldüğümüzü istememiş miydin?”

Teren yanıt vermedi. Elbette bunu yapmasına gerek yoktu... herkes onun vereceği yanıtları biliyordu.

“Eh,” dedim, “sanırım tanrılar bu dileğini yerine getirebilirler.”

Teren'in ürkütücü gülümsemesi silindi. "Tanrılarla oyun oynama, Adelina," dedi.

"Daha fazlasını duymak ister misin?"

Teren alayla gülümsedi. Bir adım daha yaklaştı, istediği takdirde uzanıp boğazımı sıkabileceği bir mesafeye geldi. "Başka seçeneğim var mı?"

"Buradan gidebiliriz, elbette. Sen de prangalarına geri dönebilirsin. Bir daha hiçbir zaman gün ışığını görmeden, asla ölmeden, sonsuza kadar burada diz çökebilirsin. Gücünün bir etkisi de bu, değil mi? Ölüp kendi ıstırabına son veremeyecek kadar güçlü ve yenilmezsin. Ne kadar da ironik." Başımı ona doğru eğdim. "Pekâlâ. Daha fazlasını duymak ister misin?"

Teren bana bakmaya devam etti. "Her zaman oyun oynuyorsun," dedi sonunda.

Raffaele'ye baktım. "Bir an bize güvenmek zorundasın."

Teren buna güldü. Başını iki yana salladı. "Güven aranızdan herhangi biri için ne anlama geldi ki?" Fakat Raffaele taşlarını Teren'in etrafına geniş bir çember halinde dizmek üzere öne çıktığında tepki vermedi. Her bir taşın farkına vararak onu seyretti. Raffaele işini bitirdiğinde geri çekildi ve kollarını kavuşturdu. Ben de birden meraklanarak boynumu uzattım. Raffaele, Teren'in geçmişinden hangi anıları görecekti? Teren hangi taşlarla uyum gösterecekti?

Ya bizim ihtiyaç duyduğumuz şeyle uyum göstermezse ne olacaktı?

Oda sessizliğe gömüldü. Raffaele her bir taşı incelerken yoğunlaşarak kaşlarını çattı. Hepimiz karanlıkta onu izlerken, taşlardan üçü belli belirsiz parıldadı. İçlerinden biri beyazdı, bunun hırsı temsil eden elmas olduğunu hemen fark ettim;

ardından koyu, parlak bir mavi; sonunda taşın adeta kanıyormuş gibi görünmesine neden olan yoğun bir kızıl parladı. Soluğumu salıverdim. Mavi parlayan taşı tanı mı ş tım – benim uyum gösterdiğim taşlardan biriydi– bilgelik ve merakı temsil eden Sapiëntus’la uyum gösteren taş. Fakat kı z ıl olan...

Raffaele uzanınca Teren kaskatı kesildi, ardından soluğu kesildi. Sanki bir anıyı yeniden yaşı yormuş gibi, gözleri odağ ını kaybetti... sonra acıyla irkilerek gözlerini sımsıkı yumdu ve arkasını döndü. Kendi testi mi hatırlayarak, büyülenmiş vaziyette onu seyrettim. Teren’i daha önce hiç bu şekilde savunmasız görmemiş tim, zihnini yalnızca başka birine değil, düşmanına aç mış tı. Raffaele tekrar tekrar uzandı ve Teren tekrar tekrar irkilerek ondan uzaklaştı. *Hırs. Bilgelik. Ve...*

Bir anda Teren hırladı ve Raffaele’ye doğru atıldı. Tam Sergio aralarına girerken Raffaele çabucak geriye doğru bir adım attı. Ben henüz gözümü açıp kapamadan Sergio kılıcını çekmiş ti. Kılıcının kabzasıyla Teren’in göğsüne şiddetle vurdu, sonra onu sertçe itti. Teren sendeledi ve dizleri üzerine çöktü. Baş ı eğik, olduğu yerde dururken, yüreğ im ağz ımda bekledim. Güç lükle soluyordu. Hiçbir şey söylemedi.

Raffaele şimdi solgun görünüyordu. Bizim çoktan tahmin ettiğ imiz şeyi doğrularcasına, baş ını salladı. “Yakut,” dedi, sesi zindanda yankılanıyordu. “Zaman ve Ölüm’ün oğ lu Tristius için.” Bakış ları bana yöneldi. “*Savaş* meleğ i.”

Bir kez daha soluğ umu verdim. Teren, bizde olmayan uyuma sahipti.

“Neden buradasınız?” diye tısladı Teren. Alaycı mizacından eser kalmamış tı artık, bunun yerini katıksız öfke almış tı. “Ne istiyorsunuz? *Ne istiyorsunuz?*”

Ona doğru bir adım attım ve göz seviyesine doğru eğildim. “Teren,” dedim usulca. “Dünyaya bir şeyler oluyor. Sana, bana, buradaki herkese. Ölümsüz Ölüler Diyarı gerçek dünyaya sızıyor, içindeki her şeyi zehirliyor.” Ona, Raffaele’nin bana anlattığı her şeyi, karanlık sulardaki zehri, ölen balıraları, şimdi daha öncesine göre çok daha yavaş iyileşen yaralarını anlattım. “Biz, bunu yalnızca bizim durdurabileceğimizi düşünüyoruz. Elitler. Ve sen de ölümsüz dünyayla, bizim hâlâ gereksinim duyduğumuz bir biçimde uyum gösteriyorsun.” Teren’in başı eğik kaldı ve her nedense, bir yanım onun duygularını anlayarak sızlıyordu. Raffaele onun geçmişinden neyi zorla hatırına getirmişti? “Senden bizimle gelmeni istiyorum.”

Teren kesik bir kahkaha attı. Başını kaldırdı ve renksiz, delilik ve trajediyle dolu birer pencereyi anımsatan gözleri benimkileri bulduğunda soluğum kesildi. “Seninle pek de hoş olmayan bir geçmişimiz var, küçük kurt,” dedi. “Sana yardım etme isteği duyduğumu nereden çıkardın?”

“En son birlikte çalıştığımızda, aramızda başka şeyler vardı,” diye cevap verdim.

Teren öne eğildi. Bana o kadar yakındı ki soluğunu tenimde duyabiliyordum. “Aramızdaki tek şey sensin,” dedi öfkeyle. “Biz yalnızca düşman olabiliriz.”

Ona karşı duyduğum nefreti bastırdım. “İlk tanıştığımızda bana, Ölüler Diyarı’nın sularına dönmeyi hak ettiğimi söylemiştin. Bütün Elitlerin birer garabet olduğunu, bu dünyaya gelmemeleri gerektiğini söylemiştin.” Gözümü kısarak ona baktım. “Ama söylesene, Teren. Sen iblissen, ben iblissem –tanrıların gözünde birer garabetsek– neden tanrılar bana Kenettra tahtını bahşetti? Neden Denizdiyar’a hükmediyorum

ve bütün ordular karşımda hezimete uğruyor, Teren? *Neden*, Teren, tanrılar beni sürekli ödüllendiriyor?”

Teren bana öfkeyle baktı.

“Baş Engizisyoncu’nun oğlu olarak dünyaya geldin,” dedim. “Bütün hayatın boyunca sana, bir köpekten daha aşağı olduğun öğretildi ve sen de buna inandın. Bir zamanlar âşık olduğun kadın bile sana bir hiç olduğunu söyledi. Beni bile gölgede bırakacak bir şekilde, sana sırt çevirdi.” Daha sonra başımı kaldırdım ve doğruca ona baktım. “Ya yanılmışsan? Ya seni ve aslında bizleri de, hiçbir zaman var olmamamız gerektiği için değil de aksine *hep* var olmamız gerektiği için, tanrılar göndermişse?”

“Bu mümkün değil,” diye cevap verdi Teren sakince. Fakat soruma yanıt vermedi.

“Tanrıların bizi, dünyayı yok etmek yerine kurtarmak için yaratmış olmaları mümkün müdür?” diye üsteledim, onu güçsüz kılacak sözcükleri biliyordum. “Bizi, hatalı bir şeyi çözmemiz için, böylece günün birinde kendimizi feda edebilmemiz için yaratmış olmaları mümkün mü?”

Teren sessiz kaldı. “Öyleyse,” dedi sonunda, “iki dünya arasındaki çatlağı onarmak için bu macerada size katılmamı istiyorsunuz? Bunu neden yapayım?”

“Çünkü sana ihtiyacımız var,” diye cevap verdim. “Ve sen hâlâ, tanıdığım en güçlü Elit’sin.”

Teren bir anda bana saldırdı ve ellerinden biriyle bileğimi kavradı. Kavrayışı demir gibiydi, acı verici ve sertti. Dokunuşu üzerine soluğumu şiddetle içime çektim. Sergio kılıcını kınından yarı yarıya çıkardı; Afsuni sert bir ikazda bulundu. “Seni şimdi öldürebilirim, Adelina,” diye fısıldadı

Teren. “Vücudundaki her kemiği kırabilir, toza çevirebilirim ve adamlarının beni durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmaz. Bu *sana*, tanrılarının senin yanında olmadığını kanıtlar. Sen hâlâ, o sabah kazıkta yakmaya çalıştığım o titrek, küçük kızsın.”

Teren’e duyduğum kapkara ve çalkalanan nefret içimde kabardı, duyduğum korkunun ve Teren’in elinin bileğimde yarattığı acının üstüne çıktı. Arkamda, Afsunî’nin enerjisi hareketlendi. Doğruca Teren’in gözlerine baktım. “Yine de, işte kraliçen olarak burada duruyorum. *Senin kraliçen.*”

Sözlerim Teren’in içinde şüphe uyandırmıştı... gözlerinde, daha önce görmediğim bir titreşim oldu. Haklı olup olamayacağımı düşünüyordu. Ve *haklıydım*, değil mi? Tanrılar beni kutsamıştı. Dünyayı, bizi hor gören Kenettra kralından, ardından da bizi kullanan ve kandıran kraliçesinden kurtarmıştı. Tanrılar tahta, kızının ölmesini isteyen bir babadan dünyaya gelen bir kızı geçirmişlerdi. Tekrar tekrar hayatımı kurtarmışlardı. Bana her şeyi vermişlerdi.

Ve sen kız kardeşini bir kenara ittin. Bir zamanlar âşık olduğun adamı öldürdün. Sen bomboş bir fıçı gibisin. Hiçbir şeysin. Tanrılar sana, seni öldüren bir güç verdiler.

“Teren, güçlerimizi tanrılara geri vereceğiz. Garabetliğimizden vazgeçerek dünyayı düzelteceğiz. Tek yol bu ve senin de bugüne dek takip ettiğin tek mantra buydu.” Bunları, sanki kendimi de bu yolculuğa çıkmaya ikna etmeye çalışıyormuş, sanki gücümü kaybetmekten korkmuyormuş, bizi bekleyen kaçınılmaz şeyden hâlâ bir hileyle kurtulma girişiminde bulunmuyormuş gibi söylüyordum. “Raffaele’nin yanında yer

almam için başka bir sebebim olamaz. Senin de.” Derin bir nefes aldım. “Bu senin her zaman istediğin şeydi.”

Teren bir an beni inceledi. Yüz ifadesi bir uç noktadan diğerine değişiyordu ve sonunda, anlam veremediğim bir şekil aldı. Orada, çılgınlığının ardında bir ışık, onu ileriye çeken bir şeylerin parıltısı vardı. *Bu senin her zaman istediğin şeydi, değil mi Teren?* diye düşündüm.

Teren beni serbest bıraktı. Sergio kılıcının kabzasını bıraktı ve odadakiler de duruşlarını değiştirdiler. Soluğumu vererek rahatladım, soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordum. Kalbim göğüskafesimde şiddetle çarpıyordu.

Teren yavaşça gülümsedi. “Kimin haklı olduğunu göreceğiz, sevgili Adelinetta’m,” dedi.

Teren Santoro

İlk anıda, Teren yedi yaşındaydı.

Basit, gri bir tunik ve pantolondan oluşan Engizisyon Mihveri acemisi üniformasının içindeydi, babasının başkanlık ettiği beyaz pelerinlilere katılmak üzere eğitim alan bir öğrenciydi. Saçları kısacık kesilmişti ve tertemizdi, gözleri hâlâ okyanus rengiydi. Diğer bir düzine acemiyle aynı sıradaydı, sarayın avlusunda toplanmış, etrafları on iki tanrı ve meleğin kocaman heykelleriyle çevrili genç acemilerden oluşan kalabalığa bakıyordu. Babası hepsi için bir konuşma yapıyordu. Teren dimdik duruyor, başını dimdik tutuyordu. Kenettra Baş Engizisyoncusu'nun tek oğluydu ve bu onun durumunu diğerlerinden daha iyi yapıyordu... en azından babası böyle söylemişti.

“Ocağımız her zaman Kenettra hükümdarlığını,” diyordu babası, “halkımızın diğerleri üzerindeki üstünlüğünü ve soyumuzun saflığını korumak için var olmuştur. Yaşamlarınızı Engizisyona bağışlamaya ant içmekle, kendinizi sonsuza dek

kraliyet ailesine adama ve tahtı hayatınız pahasına koruma sözü vermiş olursunuz.”

Teren küçük göğsünün gururla kabardığını hissetti. Engizisyon Mihveri dünyada en saygın orduydı... ve bu orduya babası liderlik ediyordu. Günün birinde, Baş Engizisyoncu zırhı ve pelerini içindeki babası kadar muhteşem görünebilmeyi umuyordu.

“Saf olmayanlara karşı soylu bir savaş başlattık. Bunu unutmayın ve zihinlerinizde bununla ilerleyin: Her ne pahasına olursa olsun, neyi feda etmeniz gerekirse gereksin, ülkenizi koruyun.”

Teren gözlerini kapadı ve bu sözleri özümseyerek derin bir nefes aldı. Saf olmayanlara karşı soylu bir savaş.

“Teren Santoro.” Babası şimdi onun ismini çağırıyordu. “İleri çık.”

Teren ikinci defa çağırılmaya gerek duymadı. Hemen sıradan ileri çıktı. Babasının yanına ulaştığında adam ona başıyla diz çökmesini işaret etti, ilk kılıcını verdi ve kalabalığa bakmasını söyledi. Teren emirlere uydu. Teren’in çelik kılıcı yerine kendilerine ahşap talim kılıcı verilen diğer acemiler de ona uyup diz çöktüler. Babası yüksek sesle Engizisyon Mihveri yeminini okurken Teren başını eğdi ve gözlerini kapadı.

O saftı. Üstündü. Ve babasının izinden gidecekti.

Teren ikinci anıda on bir yaşındaydı.

O senenin başlarında humma Kenettra’yı kasıp kavurmuştu, bu yüzden gözleri artık saf okyanus mavisi değil, solgun bir

renkteydi, bu renk o kadar solgundu ki insanlıktan uzak, renkten tamamen yoksundu. Teren, babasının ölü bedeninin yakılmak üzere üstünde yattığı odun yığınının önünde başı eğik ve buruk yüreğiyle duruyordu. Ateş şimdi, odunlardan merhum Baş Engizisyoncu'nun giysilerine yayılmıştı. Alevler gürleyerek yanarken Teren sessiz kaldı. Babası, Teren hastalandıktan hemen sonra hastalanmıştı... fakat Teren kurtulmayı başarırken, kanlı humma babasını sadece iki günde öldürmüştü.

Teren bunun kendi suçu olduğunu biliyordu. Öyle olmalıydı. Tanrılar hata yapmazdı ve Teren, humma tarafından işaretlenmesinin bir sebebi olması gerektiğini düşünüyordu.

O gece geç saatlerde Teren gizlice odasından çıktı ve sarayın tapınağına gitti. Orada, tapınağın karanlık iç kısımlarında ve mum ışıklarından oluşan havuzcuklarda, tanrıların huzurunda diz çöküp ağladı. Engizisyon Mihveri doktrini, kanlı hummadan kurtulanların birer musibet, tanrılardan gelen bir ceza olduklarını özellikle belirtiyordu.

O artık bir iblisti. Ne yapmıştı peki? Diz çökerken tapınağın zeminine doğru fısıldadı. Hemen önünde, bilgelik tanrısı Kutsal Sapientus'un heykeli duruyordu. *Neden babamı aldın? Neden beni de almadın?*

Teren orada üç gün boyunca, sonunda susayıp acıkana dek kaldı. Bu düşünce ona, kendi varlığının bir parçasıymış gibi gelmeye başlayana dek, tekrar tekrar, *Nerelere düştüm*, diye düşündü. *Bir zamanlar üstün nitelikliydim... şimdiyse bir hiçim. Babam benim yüzümden öldü. Adiyim. İğrencim.*

Teren bir anda, bir çaresizlik nöbeti sırasında kılıcının kabzasını kavradı ve çekti. Bu, acemi olarak Engizisyon'a katıldığı gün babasının ona hediye ettiği kılıçtı. Teren kılıcı

aldı, keskin kısmını bileklerinden birine dayadı ve elinden geldiğince bastırarak bileğini kesti. Acının şokuyla bağırdı. Teninde anında kanlar birikti.

Fakat biraz sonra... yara kapandı. Teren yaranın kapandığını *gördü*, ikiye ayrılmış etin bir tarafının diğer tarafla yeniden birleşerek mühürlendiğini ağzı açık bir halde seyretti. Acı yok oldu.

Bu manzara üzerine Teren gözlerini kırıştırdı. Ardından, bir kez daha bileğini kesmeyi denedi.

Bir kez daha yaranın üzerinde kanlar birikti... sonra da kapandı.

Bu olamaz. Teren birkaç kez daha denedi, duyduğu acıyla, ardından da acı neredeyse hemen o anda yok olup giderken dehşet duygusuyla dişlerini sıktı. Bileğini daha da telaşla keserek daha çok kanını akıtmaya çalıştı. Fakat bunu yapamadı. Her seferinde yara kendi kendini, sanki hiç açılmamış gibi iyileştiriyordu.

Sonunda Teren kılıcı bir kenara attı. Ağlayarak Sapientus'un ayaklarının dibine yığıldı. Yaşamını bile sonlandıramıyordu. Kanlı humma onu sonsuza dek lanetlemişti.

Tapınakta bir gün daha kaldı. Ardından bir gün daha. Diğer acemilerden birkaç arkadaşı onu kontrol etmeye geldiler. Teren arkadaşlarının sorularını yanıtlamayı reddederek onları yanından uzaklaştırdı. Onlara, kendileriyle konuşmama sebebini söylemek istemedi... sebebini, artık onların dengi değil de insanlarla konuşma cüretini gösteren bir köpek olması olduğunu söylemek istemedi. Onlarla konuşmak istemedi çünkü kanlı hummanın kendisinde bıraktığı o korkunç, gizli güçten korkuyordu.

Bu soru, tapınakta kaldığı geceler boyunca aklından çıkmadı. Neden tanrılar onun, işaretlenmiş ve gözden düşmüş bir halde kanlı hummadan kurtulmasına izin vermişler, sonra da yaşamına son verme gücünü elinden almışlardı? Ondan ne istiyorlardı? Neden kalması için onu zorluyorlardı?

Tapındaki son gecesinde, yumruğunu düş kırıklığı içinde yere indirdi. Onu şaşırtan bir şekilde, mermer zemin parmak eklemlerinin altında çatladı ve geride, taşlar üzerinde yüzlerce çentikli çizgi bıraktı. Teren donup kalmış halde bakakaldı. Elini ay ışığına doğru kaldırdı, eklemlerinin iyileştiğini ve ardında hiç yara izi kalmamış olduğunu fark etti.

Tanrılar onu bir garabet haline getirmişler, sonra da ona neredeyse yenilmezliği ve gücü bahşetmişlerdi.

Belki de beni cezalandırmalarının bir sebebi vardır, diye düşündü. Gecenin geri kalanı boyunca, sessizce Sapietus'un önünde diz çökerek düşündü. Ertesi sabah tapmaktan ayrıldı.

Teren üçüncü anıda on altı yaşındaydı.

Babasının mirası onu cezadan korumuş olmasına karşın, bir musibet olduğu için Engizisyon Mihveri'nden atılmıştı fakat bu durum onun hükümdara sadık kalmasına, ne kadar değeri kalmışsa hepsini tahta ve tanrılara hizmet ederek vakfetmek istediğini kanıtlamanın sürekli bir yolunu bulmaya çalışmasına engel olmadı.

Böylece Teren kendi kendine iz sürdü ve kendini belli etmeden, Engizisyon'a *malfetto*'ların kökünü kazıması için gizlice yardım etti. Şehirde şüphe ettiği insanları takip ediyor,

onların aileleriyle konuşup gülüşmelerini seyrediyordu. Bir *malfetto* bulduğunda, gece vakti gizlice kapılarına gidiyor ve kapılarını Engizisyon'un sembolüyle işaretliyordu. Engizisyoncular bunu kimin yaptığını bilmiyorlardı fakat bu gizli casusluk için minnet duymuş olmalıydılar.

Sonra, bir gün, bir eczaneye rastladı.

Burası, beyaz saçlı bir ihtiyar ve capcanlı bir gülümsemeye, herkese bulaşabilen bir kahkahaya sahip, güzel bir Tamouralı kız tarafından işletilen sevimli, küçük bir dükkândı. Teren haftada birkaç kez burada durup babayla kızın müşterilerinden siparişler alısını seyredirdi. Kızda tuhaf bir şeyler varmış gibi geliyordu ona. Kızın ismi Daphne'ydi. Teren bazen onu şehirde teslimat yaparken görürdü. Kız öyle dolambaçlı yollardan giderdi ki Teren onu kalabalık sokaklarda kaybederdi. Öğleden sonra eczaneye döndüğünde, Teren onun nereye kaybolduğunu merak ederdi.

Sonunda, Hançer Cemiyeti adında, bu dünyaya ait olmayan korkutucu güçlere sahip, uğursuz *malfetto*'lardan oluşan sözde bir ekip hakkında bir söylenti çalındı kulağına. Anlaşıldığı kadarıyla Daphne, babasının eczanesini, *malfetto* işaretlerini kapayacak birtakım macunlar yapabileceği bir yer olarak kullanıyordu. Hançerler'e ve diğerlerine, işaretlerini saklayabilmeleri için yardım ediyordu. Teren, Hançerler'in kendilerini gizleyebilmelerinin sorumlusunun Daphne olduğunu düşünüyordu.

Bir gece, Daphne babasının eczanesinden ayrılıp Estenzia Üniversitesi'ne doğru yol alırken Teren onun izini sürdürdü. Bu saatte ne yapıyordu? Daphne, üniversitenin içinde uzunca bir süre gözden kayboldu fakat Teren sonunda onu daracak bir

ara sokakta buldu. Kız kukuletalı biriyle bir şeyler konuştu ve ona ufak bir çanta verdi.

Teren hemen onu ihbar etti. Birkaç gün sonra Engizisyon, Daphne'yi almak üzere geldi. Genç kızı, iskelelere çok uzak olmayan Engizisyon Kulesi'ne sürüklediler ve Teren her ne kadar ona neler olduğunu görememiş olsa da, birinden bilgi almak istediklerinde askerlerin ne yaptıklarını biliyordu.

Daphne kazığa bağlanarak yakılacaktı. Fakat zindandan çıkabilecek kadar uzun süre yaşayamadı.

Daha sonra Teren, Kenettra Kralı ve genç Kraliçe Giulietta tarafından çağırıldı. Kral, aralarındaki bir haini tespit ettiği için onun sadakatini överken, Teren hükümdarların tahtları önünde diz çöktü. Kral halka, Teren'in herhangi bir işareti bulunmadığını söyleyerek onu yeniden Engizisyon'daki görevine getirdi. Halka, onun bir *malfetto* olmadığını söyledi.

O anda Teren anladı. Tanrıların neden onu hayatta bırakmayı seçtiğini, neden kendini öldürme şansını elinden aldıklarını anladı.

O buraya, dünyayı garabetlerden kurtarmak için, o iblislerin Kenettra krallığını yozlaştırmalarına engel olmak için gönderilmiş bir garabetti. Saf ve güzel olanı koruyarak günahlarının karşılığını ödeyecekti.

Yaşama nedeni buydu.

Nedeni buydu ve şimdi tanrılar ona bunu kanıtlaması için bir fırsat sunmuşlardı.

Ben rüzgârım; sakın, şiddetli ve derin.
Ben hayatın ruhuyum, fırtınaların uğultusuyum, uykunun
soluğuyum.

-Büyük Imodenna, *Sör Elias Mandara*

Adelina Amouteru

Gemimize bindiğimizde Teren hâlâ zincirliydi. Ona yalnızca, bize eşlik etmeyi kabul ettiği için güveniyorduk fakat bunun onu, bize uykumuzda saldırmaya çalışmaktan alıkoymayacağını biliyorduk. Bu yüzden Teren, etrafı sürekli muhafızlarla çevrili halde, esirimiz olarak kaldı. Estenzia limanından ayrılırken, yatağına bağlı halde palavra altında kalan tek kişi o oldu. Geminin provasında durup Teren'in ayaklarımızın altındaki varlığını düşünmemeye çalıştım. Yanımızda, Raffaele'nin Tamoura gemisi yol alıyor, dalgaların arasında bizimle süzülüyordu. Afsuni ana direğe tırmandı ve her zamanki rahatlığıyla aşağı doğru sallandı. Kıyıda hâlâ bir grup Engizisyoncu'yla iskelede durup gidişimizi seyreden Sergio'yu görebiliyordum.

Sergio tam biz ayrılmadan önce Violetta'yı öpmüştü. Sonunda, onun her zaman kız kardeşimin etrafındayken belli belirsiz ifade ettiği duyguları konusunda eyleme geçtiğini ilk

kez görüyordum. Şimdi Violetta geminin kış tarafındaydı, gözlerini iskele üzerinde ufacık kalmış Sergio'ya dikmişti. Ben yokken, paralı askerlerinin yardımıyla orduya Sergio komuta edecekti. Yine de endişelenmeden edemiyordum. Ya Sergio başarısız olursa? Ya güçlkle elde ettiğim imparatorluğuma dönüp bir başkaldırı çıktığını ya da Sergio'nun bana sırt çevirdiğini görürsem?

Herkes sırt çevirir, diye alay etti fısıltılar neşeyle. Zehir düşüncelerimi kucakladı. *Önce sen sırt çevirsen iyi edersin.*

“Kuzeydoğuya gidiyoruz,” dedi Raffaele, ilk gece yemek masasının etrafında toplandığımızda. Bizimle buluşmak için, bir iskele tahtası vasıtasıyla gemimize geçmişti. Ben aramızda mümkün olduğunca mesafe bırakmaya çalışırken Violetta ona yakın duruyordu. “Kuzeyin deniz kırlangıçlarının göç ederken kullandıkları en kısa rotayı takip edersek yolculuğumuz birkaç hafta sürer.”

“Nereye gideceğimizi nasıl biliyorsun?” diye sordum. “Elitlerin ortaya çıktığı yerden söz etmiştin. Nerede burası?”

Raffaele parmağını masa boyunca gezdirerek Gökdiyar ve denizi birbirinden ayıran sınırı temsil eden görünmez bir çizgi çekti, sonra kıyının kuzey ucundaki bir noktayı işaret etti. “Kuzey Amadera, dağ silsilesinin derinlikleri.” Raffaele sırayla ikimize de baktı. “Gece Karanlığı.”

“Efsanelerdeki gibi mi?” dedi Afsuni, ağız dolusu kuru etle. Ben de daha önce anlatılanları işitmiştim ve tek kaşımı kaldırarak Raffaele'ye baktım.

Raffaele başını onaylarcasına salladı, başı sallanırken ipek gibi saç telleri omuzlarından kayıp geçti. “Ruhların hâlâ dolaştığı dört yer var,” diye cevap verdi eski bir kitaptan alıntı

yaparak. “Karla kaplı Gece Karanlığı, unutulmuş Sobri Elan cenneti, Dumon’un Cam Sütunları ve hayaletlerin sonsuza dek gezinecekleri o ebedi gizemli yer olan insan zihni.”

“Gece Karanlığı’nın, tanrılardan geriye kalanlar olduğunu söylerler,” diye ekledi Lucent. “Orası kutsal bir yerdir. Rahipler oraya hacca giderler.”

“Efsaneleri kronolojik olarak incelerseniz,” diye devam etti Raffaele, “Gece Karanlığı’nın ilk bahsedildiği yerlerin, Laetes’in göklerden düşüşüyle tesadüf ettiğini görürsünüz. Orası kutsal bir yer olarak bilinir, evet.” Lucent’e başını salladı. “Ben oranın, ölümlü ve ölümsüz dünya arasındaki yırtıktan oluştuğuna inanıyorum. Ebedi gecenin hüküm sürdüğü, ölümlülere göre olmayan bir yer. Bahsettiğin rahipler, Lucent, oranın etrafındaki yerleri ziyaret ederler. Fakat gerçek anlamda Gece Karanlığı’na *girmezler*. Bu yerin içinde ne olduğuna ilişkin hiçbir anlatı yok.”

Gideceğimiz yer bir efsane diyarıydı, sadece Raffaele’nin öngörülerine dayanan bir yerd. “Sen buranın, sadece Elitlerin girebileceği bir yer olduğuna inanıyorsun,” dedim.

Raffaele başıyla onayladı. “Orası tanrıların diyarıdır.”

“Peki, Kraliçe Maeve bizimle yolda mı buluşacak?” diye sordu Afsuni. Yanımda oturuyor, eli benimkinin kenarına değiyordu. “Tam biz Gökdiyar’a girerken?”

Raffaele ona baktı. “Onunla, Beldain ve Amadera arasındaki geçitte buluşacağız.”

“En son yüzleşmemizin ardından mı?” Afsuni ağzıyla çık çık sesi çıkardı. “Onun bize katılmak isteyeceğinden emin misin? Tüm donanmasını yerle bir ettikten sonra Beldain Kraliçesi’nin, haftalar boyunca yanımızda at binmek şöyle

dursun, zarar görmeden kendi bölgesinden geçmemize izin vereceğine inanmak güç.”

“Başarılı olduğumuzu görmek, Maeve’in kendi iyiliği için,” diye cevap verdi Raffaele sakin bir ifadeyle.

Afsuni omuz silkerken ben de haritaya baktım. Kenettra bu bakış açısıyla, tıpkı diğer Denizdiyar ülkeleri gibi, küçücük bir ülkeydi. Domacca ve Tamoura’yı da içeren Güneşdiyar sanki sonu gelmeksizin uzanıyormuş gibiydi. Hepsinden daha da uçsuz bucaksız uzanansa, canlılar ve Ölüler Diyarı arasındaki devasa ayırım olan denizdi.

Birden kendi gücümün kapsamı bana önemsiz geldi. Yolculuğumuz başarısız olacaktı ve bunu hayatlarımızla ödeyecektik.

Ertesi şafak vaktinde, karanlık bir sabahın loş ışığında yol aldık. Okyanus, tedirgin edici bir kara amber rengine bürünmüştü. Odamın mazgalları arasından, sanki ortada hiç gökyüzü denen bir şey olmamış gibi görünecek hale gelene kadar birbiri üzerine yığılan bulutları görebiliyor ve uzaklarda bir yerde yankılanan hafif bir gök gürültüsü sesini işitebiliyordum. Sergio gemide olsaydı yaklaşan fırtına hakkında bilgi verebilirdi ve bu konuda bir şeyler yapabilirdi. Fakat bu bizim isteğimizle oluşan bir fırtına değildi. Tanrıların yarattığı bir şeydi.

Gemi dalgalar üzerinde yalpalarken midem bulandı. Omuriliğimde hafif bir korku ürpertisi hissettim ve kafamdaki fısıltılar uyandı. *Ölüler Diyarı seni yuvaya çağırıyor, Adelina.*

Merdivenlerden üst güverteye çıktığım sırada gökyüzü daha da kararmıştı. Ufka baktığımda, gökyüzünün ucunda şimşeklerin çaktığını gördüm. Gök gürlemeye devam etti. Afsuni, tayfadan iki kişiye top namlularını bağlamalarında ve topları güvenceye almalarında yardım ediyordu. Giysileri bugün kaba saba keten kumaştandı, koyu renk tuniği, pantolonu ve botlarının üzerine ağır bir pelerin giymişti ve saç örgüleri tepesinde bir düğüm halinde toplanmıştı. “Hâlâ fırtınadan öndeyiz,” dedi, ona yaklaştığımda. “Fakat kolları ötelere dek uzanıyor. Şansımız yaver giderse, en kötü kısmı bizi vurmadan önce etrafından dolaşabiliriz.”

Bir kara parçası görebilme umuduyla ufku taradım fakat çalkalanan kara bulutlar haricinde hiçbir şey göremedim. Bu şiddetli fırtına, Tamouralılarla savaşırken karşılaştığımız, mücadele halindeyken askerlerin yüreklerine korku salacak imgeleri çağırabildiğim o fırtınadan farklıydı. Fakat karşı karşıya olduğumuz düşman tabiatın ta kendisiyken illüzyonlar ne işe yarardı ki? Okyanustan gelen bir balira feryadı daha işittim. Bizden biraz ötede yüzen, fırtınanın aksi istikametine yönelmiş bir sürü vardı.

“Violetta nerede?” diye sordum. “Onu bu sabah gördün mü?”

“Buraya gelmedi.” Afsuni başıyla arkadaki merdiveni işaret etti. “Sen de palavra altında durmalısın. Bundan sonrasını bana bırak. Şiddetli bir fırtına çıkabilir.”

Belki de ölmüştür, diye kıkırdadı fısıltılar. Çok şükür. Sonunda onun işkencesinden kurtulabileceksin.

İri yağmur damlaları yağmaya başladı. Puslu, kontrol dışı oluşan illüzyonları def etmek için başımı salladım ve mer-

divenlerden inmek üzere arkama döndüm. Hava ağırlaştıkça fısıltıların da sesi yükseliyor, sonunda kulaklarımın içinde bağırır hale gelinceye dek tırmanışa geçiyordu. Mürettebatımın duyduğu korku rüzgârda asılıydı ve göğsüm patlayacak gibi olana dek enerjimi besledi. Babam geminin köşesinde ahşap küpeşteye yaslanıyor ve çılgına dönmüş gözleriyle bana bakıyordu. Yutkundum ve yere baktım. İllüzyonlarım beni şimdi, burada alt edemezdi.

Biraz evvelki yağmur damlaları sağanağa dönüştü. Tayfadan biri geminin çanaklığından, “Kendinizi bir yerlere bağlayın!” diye seslendi.

Aşağıya inen merdivenlere doğru sendeleyerek giderken gözüme dalgalar arasında yalpalayarak ilerleyen, neredeyse serpintiler arasında kaybolmuş Raffaele’nin gemisi takıldı. Merdivenin üzerinde bile güçlkle durabiliyordum. Alt katta, fenerler daracık koridorlarda sallanıyordu ve bir an, alt taraftan gelen çığlıklar olduğunu sandım. Durdum. Kafamdaki fısıltılar tedirgindi... fakat bu ses gerçek gibiydi. Yine de hiçbir şeyden emin olma konusunda kendimi ikna edemiyordum. Odamın kapısına ulaşana dek koridorda ilerledim. Burada, dışarıdaki rüzgârın uğultusu ve ahşaba çarpan dalga sesleri haricindeki tüm sesler boğuk ve çok uzaklardan geliyormuş gibiydi.

Violetta’nın kapısına gittim, kapıyı bir kez çalıp içeri girdim.

Violetta yatağında kıpırdandı fakat bana bakmadı. Ona bir kez bakmam, ateşli olduğunu anlamama yetti, gözkapakları kıpırdıyordu, koyu renk saçları nemliydi ve kafasında keçe gibi olmuştu. Mavi, mor ve siyah işaretleri boynu ve kolları boyunca belirgin bir biçimde göze çarpıyordu. Fısıltıyla bir

şeyler mırıldandı. Bilinçsiz haldeyken bile, dışarıda gök gürlerken endişeyle kıpırdandı.

Durumu daha da kötüye gidiyor, diye düşündüm, kardeşimin başucunda dururken. Raffaele belki de onun yanında olmamın, durumunun kötüye gidişini yavaşlatacağını düşünmüştü... fakat şimdi, onu Tamoura'da gördüğüm zamana göre çok daha güçsüz görünüyordu. Violetta, alnı terden yapış yapış halde yatağında dönerken ona biraz daha baktım, sonra oturup elini parmaklarımla okşadım.

Ya Violetta, yolculuğumuzu tamamlamamıza yardımcı olmak için başlangıç noktasına kadar gelemezse?

Burada vaktimizi harcıyorsun, dedi fısıltılar.

Ağır bir gümbürtü döşeme tahtalarını sarstı. Birden irkil-dim ve dönüp kapıya baktım. Sanki bu ses yukarı güverteden değil de bulunduğumuz koridordan gelmiş gibiydi. Engizisyon askerlerinin çizmelerini, bir grup insan sesini işitmek için bekledim fakat bunun yerine, gemi tekrar sessizliğe gömüldü.

Kaşlarımı çattım. Bir an duymazdan gelmek istedim fakat biraz sonra ayağa kalktım ve Violetta'nın yanından ayrıldım. Tekrar, sallanan fenerlerin aydınlattığı koridora çıktım.

Koridorda benden başka kimse yoktu.

Başımı kavradım ve sırtımı duvara yaslayarak sabit durdum. Sanki etrafımdaki her şey hareket ediyormuş gibiydi ve yoğunlaşmaya çalışmama rağmen duvarlar bulanıklaşıp yerle, yerler de bulanıklaşıp havayla karışıyor, fener ışıkları birbirine geçerek yüzler ve biçimler oluşturunuyordu. Fısıltılar çığlıklara dönüştü. Sanki bu onları susturacakmış gibi, tek elimi kulağıma bastırdım fakat bu, gemiye çarpan dalgala-

rın sesini engelleyip kontrolden çıkan illüzyonlarımı daha da belirginleştirerek, yalnızca durumu kötüleştirdi.

Afsuni'yi düşün. Saraydaki o karanlık koridorda bileğimi tutan elini, hamamda teninden yansıyan ışığı düşündüm. Biraz sonra, soluklarımın sakinleşmesi için kendimi zorladım. Bir, iki, üç. Zihnimdeki uçları kancalı pençeler bir an için de olsa durdu ve zeminle duvar yine keskin bir biçimde görüşüme girdi. Dalgaların sesi ve üst güverteden gelen adamların çığlıkları geri döndü.

Ardından bir gümbürtü sesi daha geldi.

Bu ses, aşağıdan, Teren'i tuttuğumuz yerden geliyordu.

Mideme bir dehşet hissi yayıldı. Bir şeyler olmuştu, bunu hissedebiliyordum. İllüzyonlarımın yine kontrolden çıkıp çıkmayacağını merak ederek bir an tereddüt ettim. Fakat etraf yeterince sakin görünüyordu ve kafamdaki fısıltıların sesi hafif bir gürültüye dönüşmüştü. Aşağı güverteye inen merdivene doğru gittim, aşağı inmeye başladım. Gemi şiddetle sarsıldı, son basamağa takılmama neden oldu. Dışarıda boğuk bir gök gürültüsü işitildi. Fırtına hızla şiddetleniyordu.

Koridorun uç kısmı kapkaraydı ve gemi yalpalarken, sönmüş bir fener döşemenin üzerinde yere yuvarlandı, camı kırılmıştı. Tereddüt içinde gücümle uzandım. Burada korku vardı, acıyla birlikte gelen korku. Uç kısma yaklaştıkça, yerde yatan iki şekil olduğunu fark ettim, biri hareketsizdi, diğeri hafifçe inliyordu. Teren'e göz kulak olmaları için oraya yerleştirilmiş muhafızlardı.

Teren'in kapısı ardına dek açılmıştı.

Dehşet içinde, yüreğim ağzıma geldi. *Serbest kaldı*, diye düşündüm, tam kulakları sağır eden bir gök gürültüsü gemiyi

sarsarken. Arkamı döndüm ve merdivene doğru koştum. Ensem karıncalanıyor, Teren'in gölgeler içinde saklanıp saklanmadığını merak ederken içimde panik dalgası kabarıyordu. Fakat onun artık burada olmadığını biliyordum.

Aceleyle merdivenden çıktım ve diğer odalarımızın bulunduğu koridor boyunca koştum. "Violetta?" diye bağırdım ilerlerken. "Afsuni! Teren gitmiş!"

Kimse cevap vermedi. Gemi sarsılırken ve duvarda asılı fenerlerin şiddetle sallanmalarına neden olurken güverteye giden merdivenlere koşarak basamaklardan çıkmaya başladım. Teren böyle bir fırtınada nereye giderdi? Onu kaybedemezdik. Bu yolculukta ona ihtiyacımız vardı. Biz...

Henüz göremeden, havada uçan bir bıçağın ıslığa benzer sesini işittim. Bir şey –kader, içgüdülerim– beni kurtardı ve son anda yere eğildim. Bir hançer, merdivenin ahşabına derin bir biçimde saplandı. Arkama baktığımda, Engizisyoncularımdan birinin, dişlerini sıkarak bana hücum ettiğini gördüm. *Bir asi.*

Kollarımı kaldırdım ve üzerime bir görünmezlik illüzyonu geçirdim. Gözden kayboldum ve hızla yolundan çekildim. Engizisyoncu bomboş havayı bıçakladı, ardından şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve etrafında döndü. Şimdi o da korkuyordu ve duyduğu dehşet gücümü besliyordu. "Göster kendini, iblis!" diye bağırdı.

Kalbim göğüs kafesinde deli gibi çarpıyordu. Demek bu da bir başka asiydi, tıpkı savaş sırasında bana saldırmış asi gibi. Dişlerimi sıktım ve asinin üzerine bir acı yanılsaması fırlattım. Fakat konsantrasyonum dalgalandı ve çok küçük bir an görüntüm titreşti. Bu, Engizisyoncu'nun beni görmesi için

yeterliydi. Asi, yarattığım yanılısama üzerine acıyla bağırırken bile bana bir kez daha hançerini salladı.

Sürünerek yanından geçip gittim ve merdivenden çıkmaya başladım. Bu asi, Teren'in kapısına yerleştirdiğim muhafızlardan biri miydi? Teren'in beni öldüreceğini düşünerek mi onu serbest bırakmıştı? Baş Engizisyoncu olduğu günlerde Teren'e sadık biri miydi?

Adam tekrar bana saldırdı. Ahşaba saplanmış hançeri kavrayarak körlemesine tepki verdim, ardından hızla dönüp saldırdım. Bıçağım ete saplandı. Adamın gözleri yuvalarından uğradı ve ağzı açık kaldı. Bir an yaralı yüzüme baktı, ardından ayaklarımın dibine yığıldı.

Bir başka suikast girişimi.

Hançeri tek elimle kavradım ve güçlükle üst güverteye çıktım. Buz gibi bir rüzgâr yağmurla birlikte bana çarptı. Soğuktan dondum ve gökyüzüne baktığımda, çanaklığa de-gecekmişçesine alçakta duran bulutları gördüm; o kadar kara ve uğursuz bulutlardı ki sanki Ölüm'ün ta kendisinin açık duran ağzına bakıyor gibiydim.

"Adelina!" Islanmış Afsuni, çaresizce yelkenlerin armasına asılı halde durduğu, pruvanın yakınlarından bağırdı. Raffaele'nin gemisinin olması gereken yeri işaret ediyordu. Cılgına dönmüş halde güvertede etrafıma bakındım. Her şey bulanık görünüyordu... gri renklerden oluşan mürettebat kümesi fırtınayla mücadele ediyordu, her yanı su basmıştı. Sanki muhtemel suikastçım arkamdaymış gibi döndüm.

"Teren!" diye bağırdım ben de Afsuni'ye. "Gitmiş! Teren..."

Sözcükler ağzımdan çıktığı an onu gördüm. Bir şimşegin parıltısı altında, Teren'in Afsuni'ye doğru ilerlediğini gördüm.

Teren'in bilekleri hâlâ zincirlerle bağılıydı ve hareket ettikçe birbirlerine çarparak gürültüyle takırdıyorlardı. Derin bir soluk dudaklarımın arasından kaçtı. *Hayır*. Tekrar bağırdım ve enerjimle darbemi indirmek için hazırlandım fakat dev gibi bir dalga geminin yan tarafına çarptı ve darbenin etkisiyle sendeledim. Bir yerlerden bir halat koptu ve yan tarafından –asla iyileşmeyen işaretinin olduğu taraftan– Afsuni'ye şiddetle çarptı.

Afsuni acıyla iki büklüm oldu ve ayağı kaydı. Elleriyle armayı yakaladı. Tam Teren oraya vardığı anda güverteye atıldım. *Teren onu öldürecek*. Bu düşünce şimşek hızıyla içime yayıldı ve güçlerim enerjimle doldu, Teren'le yüzleşirken küreyerek yüzeye çıktılar.

Fakat Teren halatı tuttu ve tüm gücüyle Afsuni'ye doğru salladı. Onca acısına rağmen Afsuni halatı tutmayı başardı. Tekrar dönerek direğe çıktı ve hafif bir pat sesiyle serene çarptı... gemiden denize düşmesine ramak kalmıştı. Yan tarafını tutarak güverteye düştü.

Gözümün önüne gelen su damlalarını sildim. Az önce Teren, Afsuni'nin hayatını mı kurtarmıştı?

Aynı anda, bir başka dalga güverteye çarparak her yanı suyla doldurdu. Dalga, Engizisyoncularımdan birini denize çekti. Sendeleterek dizlerimin üstüne düştüm. Hemen önümde, Teren'in ayağı kaydı ve yere yuvarlandı. Hemen ileri atıldım. Fırtınanın içinde bir yerlerden Afsuni bana seslendi. "Adelina, yapma!" diye bağırdı.

Sular Teren'i gemiden aşağı doğru sürükledi. *Ona ihtiyacımız var*, oldu o an düşünebildiğim tek şey. *Yaşamak istiyorsak Teren'e ihtiyacımız var*. Küpeşteye ulaştım ve aşağı

baktığımda, Teren'in geminin bordasına yapışmış olduğunu gördüm. Zincirleri rüzgârda takırdıyordu. Yukarı baktı ve birden beni fark etti.

Bırak boğulsun, dedi fısıltılar. Bırak da Ölüler Diyarı onu alsın. Suyun dibine batsın. Bunu hak ediyor.

Bir an tereddüt ettim, sesleri dinlemek için harcadığım çabadan titriyordum. Bunu *gerçekten* hak ediyordu. Bir an bu düşünce tüm zihnimi doldurdu ve fısıltılar, sanki galip gelmişler gibi sevindiler. Teren'in yüzü değişti ve kıpırdadı, kontrolümden çıkan bir illüzyonla dalgalandı, insan yüzünden tanınmaz bir iblisin yüzüne, teninin altındaki canavarın yüzüne dönüştü.

Daha sonra, neden burada olduğumuzu hatırladım. Eğildim, elimi sıkıca Teren'in bileğine sardım ve elimden geldiğince kuvvetle çektim. Teren yavaşça tırmandı, adımlarını birer birer atarak yukarı çıktı. Gözleri şimşekleri ve şiddetle yağın yağmuru yansıtıyordu. *Gemiye geri çıktığında*, diye düşündüm, *kamarasını daha sıkı güvenceye almamız gerekecek.*

“Dikkat et!” diye bağırdı biri. Başımı tam vaktinde kaldırıp Afsuni'nin bulunduğu yöne doğru atıldığını gördüm. Fakat artık çok geçti... bir an sonra bir dalga geminin bordasına bir koçbaşı misali vurdu ve ellerim küpeşteden ayrıldı. Görebildiğim tek şey önümde uzanan kapkara gökyüzü ve okyanustu. Afsuni hâlâ güvertede duruyordu, kolu bana doğru uzanmıştı. Daha sonra, yağmur ve okyanus suyunun serpintileri yanımdan hızla geçip giderken, o da ortadan kayboldu. Aşağı baktığımda, coşkuyla bana doğru gelen kapkara okyanusu gördüm.

Ölüler Diyarı seni almaya geldi, diye çığlıklar attı fısıltılar. Ardından suya düştüm. Ve okyanus beni yuttu.

Adam güneşe dedi ki, "Ne kadar isterdim, ışığın hayatımın her
gününe vursun!"

Güneş de adama dedi ki, "Lâkin yalnızca yağmur ve gece
hatırlatır sana benim ışığımı."

-Domacca şiiri, Çeviren Chevalle

Adelina Amouteru

Gtraf kulakları sağır edici bir sessizlikteydi. Aydınlık ve karanlıktı. Derinlerde Caldora'yı gördüğümü sandım; o upuzun, korkunç yüzgeçleri suyu yarıp geçiyordu. O kapkara dalgaların altında gök gürültüsünün sesi boğuk geliyordu. Nerede olduğumdan ya da canlı olup olmadığımıdan bile emin olamadan, bir süre yüzdüm. Akıntı beni sarstı, dibe çekildim ve kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdedi. Nefes almak için mücadele verdim.

Derin bir soluk alarak yüzeye çıktım. Yağmur ve deniz suyu açık ağzıma doldu. Öksürerek boğulur gibi oldum ve gemiyi aradım. Gemi arkamda belli belirsiz görünüyordu. O tarafa doğru yüzmeye çalıştım ama bir başka dalga daha beni yuttu ve tekrar tekrar sarsıldım. Kendimi yeniden yüzeye çekmeyi başardım, bu kez geminin daha uzağa doğru ilerleyişini gördüm.

“Afsuni!” diye bağırdım. “Violetta!”

Fakat sesim fırtınanın içinde kayboldu. Bir dalga daha üzerime kapandı ve bir kez daha okyanusun derinliklerine battım.

Burada ölmeyeceğim. Bu şekilde değil. Bu düşünce, içimi öfkeyle dolduran bir davul sesine dönüştü ve öfke bana güç verdi. Ellerimi ve kollarımı zorla çırpmaya devam ettim, başımı bir kez daha suyun üstüne çıkardım. Yukarıda, fırtına tüm hiddetiyle gürliyordu... bulutların arasında şimşekler çakıyordu ve sicim gibi yağan yağmur damlaları başımı dövüyordu. Bir başka dalga tarafından yutuldum ve her yüzeye çıktığımda gemi bana daha da uzakmış gibi göründü. Uzuvarım hissizleşmeye başladı. Ölüler Diyarı'nın enerjisi tenimin altına ve boğazımdan içeri sızdı. Denizde sanki canavarlar yüzüyormuş gibiydi, devasa siyah siluetlerini, sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünen koyu mavi renk çevreliyordu.

Beni özleyecek mi? Denize düşüşümü izlerken korkuyla çarpılmış Afsuni'nin yüzünü gözlerimin önüne getirdim. O güvende miydi?

Violetta beni özleyecek mi?

Biraz sonra bir el bana doğru uzandı. Parmaklar kaba sabaydı, tırnaklar tenime gömülmüştü ve elimi o kadar sıkıca kavradı ki kemiklerimin kırılacağını sandım. Bağlamak için ağzımı açtım fakat bu çaba denizde yararsızdı. Karanlığın içinde, çılgınca bakan, bembeyaz, öfkeli gözleri ve sapsarı saçların parıltısını gördüm. *Teren.* Suyun içindeki Teren'di, yanımda yukarı çıkmak için mücadele veriyor, beni kolumdan çekiyordu.

Yüzeye çıkıp fırtınanın tam ortasına girdik. Deniz suyundan boğularak öksürdüm... bulanık bir yağmur perdesinin arasından, metrelerce ötede gemimizin yalpalayarak ilerlediğini gördüm. Gemi direğinin üzerinde Afsuni diğerlerine işaret ederek bizi bulabilmek için okyanusu taramalarını söylüyordu. *Buradayım.* El sallamaya çalıştım fakat deniz kolumu yuttu.

“Velhasıl, yenilmez değilmişsin ha, küçük kurt?” diye bağırdı Teren.

İllüzyonlar etrafımı karanlığa bürüdü. Engizisyon Kulesi'nde nefes almak için çırpınıyordum ve Teren kılıcını boğazıma dayamıştı. *Beni öldürecek; beni kılıcıyla kesecek.* Çılgınca bir dehşet dalgası boğazıma yerleşti ve paniğe kapılarak ondan uzaklaşmak için çırpındım.

Teren homurdandı ve yalnızca kolumu daha da sıkı kavradı. Etrafımızı saran okyanusun hayal meyal farkındaydım. Bir dalga daha bize çarptı ve ağzıma deniz suyu doldu. Suyu tükürdüm. *Seni boğuyor,* diye çılgılık attı fısıltılar. Böylesine azgın bir denizde kim olsa elimi bırakırdı fakat hâlâ gücüyle dopdolu Teren zincir misali elini kolumdan ayırmamayı başardı.

“Bırak beni,” dedim boğulurcasına, önümü görmeden Teren’i tırmalamaya çalışarak. Kanın keskin tadı aniden burun deliklerimi doldurdu ve bu kanın Teren’in bileklerinden geldiğini, etrafımıza kızıl bir tabaka yaydığını fark ettim. İleride bir yerde, gemimizin silueti belirdi. *Yaklaşıyoruz.*

“Keşke bırakabilsem,” dedi Teren tükürürcesine, sözlerinden zehir akıyordu. “Seni Ölüler Diyarı’nda görmekten daha fazla görmeyi isteyeceğim bir şey yoktur, Adelina.”

Sözleri öfkemi alevlendirdi. *Bu yolculuğu asla seninle tamamlamak istemedi.* Teren bileğimi yeniden o kadar sertçe kavradı

ki acıyla bağırdım. İkimizi birden gemiye doğru çekiyordu, yüzünde katı bir kararlılık ifadesi vardı.

Ardından, “Ama bunu yapmayacağım,” diye bağırdığını işittim.

Ama bunu yapmayacağım. Öfkem birden geçti, yerini şaşkınlık aldı.

Artık gemimize çok yaklaşmıştık, o kadar yakındık ki Afsuni bizi gördü. Onun rüzgâr sesini bastıran sesini duyabiliyordum, kolu bulunduğumuz yeri gösteriyordu. Teren de onlara el salladı ve mürettebat güverte boyunca koştururken, altımızdaki suyun bizi aniden kaldırdığını hissettim. Bir hortum suyu itti ve bir an denizde, etrafımızda bir krater oluştu. Rüzgâr ikimizi de yukarı kaldırdı. Şaşkın bir halde, bizimkinin arkasında yalpalayan Raffaele’nin gemisinin bulunduğu tarafa baktım. Lucent gemi direğinin üzerindeydi, kollarını bize doğru kaldırmıştı. Rüzgâr kuvvetlendi ve giderek yukarı, güvertenin küpeştesinin de üzerine doğru kaldırılırken etraf bulanıklaştı, biz giderken huni biçimini almış deniz suyu da yağmur misali geminin üzerine yağıyordu.

Biraz sonra yere düştük. Güverteye, ciğerlerimdeki hava tamamen boşalacak kadar sert bir iniş yaptım. Teren sonunda kolumu bıraktı ve mengene misali eli olmadan birden kendimi hafiflemiş hissettim. Engizisyoncular etrafımızı sardı. Hâlâ yaralı tarafını tutan Afsuni, bize battaniye getirmeleri için bağırdı. Onların arasında Violetta’nın yüzünü gördüm. Sıcacık eller buz gibi boynumu sardı ve şaşkın bir halde, bir kucaklaşmaya doğru çekildim. Kardeşimin saçları omuzuma döküldü.

“Seni kaybettik sandım,” dedi ve ne yaptığının farkına bile varamadan, ben de kollarımı ona doladığımı fark ettim.

Hemen yanımda, Engizisyoncular Teren’in etrafını sardı, kollarını tekrar arkasında bağladılar. Yüzünün yarısı yere kaplanmış halde bana baktı. Dudakları hâlâ çarpık bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Gözleri değişken bir ifadeyle titreşiyordu. Ne yaptığını kavramaya çalışarak ona baktım. *Afsuni’yi denize düşmekten kurtardı. Beni kurtardı.* Bizden her en kadar nefret etse de, bu görevi ciddiye alıyordu.

“Belki bir dahaki sefere,” dedi bana yüzünde o gülümsemeyle, “bu kadar şanslı olmazsın.”

Laetes'in tek kuruşu yoktu fakat önemli değildi.
Etrafına yaydığı öyle bir cazibe vardı, her gelip geçene öyle
büyük bir neşe aşıliyordu ki insanlar onu evlerine davet
ediyorlar, onunla ekmeklerini ve yahnilerini paylaşıyorlar ve
onu hırsızlarla serserilerden koruyorlardı, böylece Amadera ve
Beldain arasındaki sınırı zarar görmeden geçti.
-Laetes'in Yükseliş ve Düşüşü, *Ariatalı Étienne*

Adelina Amouteru

Hain Engizisyoncu'nun, Dumor'dan gelen yeni bir acemi
olduğu ortaya çıktı. Teren'in bir iması ve gemide yaptığı
kısa bir araştırmanın ardından, Afsuni tayfanın, titreyen ve
ayaklarına kapanan her üyesini güvertede karşıma çıkardı.
Afsuni'nin yüzünde nadiren böyle soğuk bir öfke ifadesi olurdu
fakat o an öfkeliydi, gözbebekleri öylesine daralmıştı ki toplu
iğnelere benziyorlardı.

İsteseydim bu tayfayı öldürebilirdim. Akşam vaktine dek
kanlarının, tüm geminin güvertesini kaplamasını sağlayabi-
lirdim.

Fakat böyle bir şey yapma lüksüm yoktu. Hepsini yok
ettiğim takdirde, ne gemiyi yönlendirecek ne de bizi koru-
yacak yeterli insan kalırdı. Bunun yerine onlara muhtemel

suikastçımın cesedini gösterdim. Ardından cesedin gayriresmi bir şekilde denize atılmasını emrettim.

“Bu, hâlâ bana meydan okumak isteyenleriniz için bir hatırlatma olsun,” dedim, başımı dik tutarak. “Var mı başka biri?”

Bu sözlerimi yalnızca sessizlik karşıladı, ardından da kafamdaki fısıltılar başladı. Hallerinden memnun gibiydiler.

Artık seni yakalamaları yalnızca an meselesi, değil mi Adelina?

Bu gece okyanusu bu kadar sakin görmek şaşırtıcıydı, üstelik sadece birkaç saat önce gemilerimiz neredeyse dalgalar tarafından yutulacakken.

Kıvrılarak bir sandalyeye oturdum, mümkün olabildiğince sıcak bir banyo yaptıktan sonra bile etrafıma battaniyeler sarılıydı, elimde acı bir çay dolu fincanımla titriyordum. Aklım, rahatsız edici bir şekilde Violetta'ya takılmıştı. Güvertedeki ani duygusal gösterisinin ardından, ben yanındayken yine her zamanki gergin sessizliğine dönmüştü fakat kamerasına çekilmeden önce bana endişe dolu bir bakış atmıştı. Bundan ne çıkarmam gerektiğini bilmiyordum fakat bu gece üzerinde düşünemeyecek kadar yorgundum. Şimdi, yakınlardaki gemi penceresinin yanında yalnızca Afsuni yayılarak oturmuştu, bu sırada Teren de sandalyesine çökmüş, sessizce akşam yemeğini yiyordu.

Hâlâ bileklerinde zincirler, iki yanında da birer Engizisyoncu vardı fakat zincirler hareketlerini pek kısıtlamıyor, serbestçe yemek yemesine olanak veriyordu. Bilekleri de temiz

bezlerle sarılmıştı ve omuzlarına bir battaniye dolanmıştı. Okyanusta verdiğimiz çetin sınavın ardından büyük ölçüde zarar görmemiş gibiydi. Sanırım güçleri onu henüz terk etmemişti.

“Neden kurtardın beni?” diye sordum Teren’e, sesim kararlılığı yarıp geçti.

“Muhtemelen o Haçer’in ikimizin de hayatlarını kurtarmasıyla aynı sebepten. Rüzgârgezen’di, değil mi?” Teren konuşurken başını tabağından kaldırma zahmetine girmedi. Bu onun uzun zamandır yediği ilk doğru düzgün, sıcak yemekti ve yemeğinin tadını çıkarıyormuş gibiydi.

“Neymiş peki bu sebep?”

“Senin de dediğin gibi, ben sadece tanrıların isteklerini yerine getirmek için buradayım. Ve aptalca eylemlerin bu yolculuğu anlamsız kılmasına izin vermemişim.”

Bırak da seni güvende tutsun. Fısıltılarım, ilginç bir şekilde, bu gece sakindiler, belki de Afsunî’nin çayına karıştırdığı otlar onları uysallaştırmıştı. Başım la Teren’i gösterdim. “Zincirlerini çıkarın,” dedim yanında duran Engizisyonculara.

“Majesteleri?” dedi içlerinden biri, gözlerini kırparak.

“Sözlerimi tekrar etmeme gerek var mı?” diye gürledim. Ses tonum üzerine Engizisyoncu’nun rengi soldu, ardından aceleyle buyruğumu yerine getirdi. Zincirleri çıkıp sert bir çınlama sesiyle yere düşerken Teren bana baktı. Daha sonra küçük bir kahkaha attı. Kahkahasının sesi bana tanıdık geliyordu ve hatırlarıma sürtünüp geçiyordu.

“Bana güvenmek,” diye mırıldandı Teren, “tehlikeli bir oyundur, sevgili Adelinetta’m.”

“Ben bundan fazlasını yapıyorum,” diye cevap verdim. “Yolculuğun kalanı boyunca, şahsi muhafızım *olacaksın*.”

Bu sözler üzerine Teren'in gözleri şaşkınlık ve öfkeyle alevlendi. "Ben uşağın değilim, *Majesteleri*."

"Ben de *Giulietta* değilim," diye karşılık verdim ona öfkeyle. "İlk serbest kaldığında, beni geminin güvertesinde öldürebilirdin. Beni okyanusta boğabilirdin. Ama bunları yapmadın ve bu da seni, kendi mürettebatımdan bile güvenilir kılar. Tüm adamlarıma güvenemeyeceğim açıkça ortada ve ilk defa seninle hedeflerimiz aynı. Bu yüzden yolculuğun kalanı boyunca şahsi muhafızım *olacaksın*. Bu ikimizin de kişisel çıkarlarına uygun düşer."

Giulietta'nın isminin zikredilmesi, her zamanki gibi Teren'i derinden etkilemiş gibiydi. Yüzünü acıyla buruşturdu, ardından yemeğine geri döndü. "Nasıl isterseniz, *Majesteleri*," diye cevap verdi. "Sanırım birlikte ne kadar iyi idare edebileceğimizi göreceğiz."

Derin bir nefes aldım. "Çok geçmeden tüm bunlar sona erecek," dedim. "Ve senin tanrılara olan görevin de tamamlanmış olacak."

Teren tabağını bıraktı. Birbirimizle uzunca baktık.

Sonunda yerinden kalktı ve Engizisyonculardan birinin yüzüne baktı. Teren onun kılıcının kınını kavrayıp silahını belinden çekip alırken, adam güçlkle yutkundu. Önce Afsuni'ye, ardından bana baktı. "Bir silaha ihtiyacım olacak," diye mırıldandı, kamaradan çıkmadan önce kılıcı havaya kaldırarak.

Teren odadan çıkana kadar, onun zincirsiz olmasının beni ne kadar gerdiğini fark edememiştim; dışarı çıkınca omuzlarımdaki gerginlik geçti.

"Gözüm üzerinde olacak," dedi Afsuni, ayağa kalkarken bana doğru gelip destek olmak için elini uzattı. "Kahramanca

bir davranış bir adamı güvenilir kılmaz. Ya kılıcını sana doğrultmaya karar verirse?”

Afsuni'nin arkasından ana kamaradan çıktım ve koridorda dönerek odalarımıza ilerledik. “Sürekli beni gözetemezsin,” dedim bitkin bir halde. “Teren, gemide olabilecek başka asilerin eline kalmamdan daha iyidir.”

Afsuni dudaklarını büzdü fakat benimle tartışmadı. Yüzümü inceledi, kısacık bir an yaramın üzerinde durdu. Saç örgüleri kalın bir yığın halinde toplanmış, yorgunluktan birbirine karışmıştı ve koridorun fenerlerinden gelen ışık, gözlerindeki altın sarısı parıltıyı aydınlatıyordu. “Bu gece iyi değilsin,” dedi usulca.

Ona cevap veremeden, fısıltılar tekrar tıslamaya, bitki çayının etkisiyle mücadele etmeye başladılar ve ben de baş ağrımı dindirebilmek için şakaklarımı ovdum.

Afsuni elimi tuttu ve beni odamdan içeri soktu. “Gel,” dedi. Onun ardından yatağa doğru ilerledim, büyük bir dikkatle oturdum, bu sırada o da çalışma masasına gitti, bir mum yaktı ve bana bir fincan daha çay hazırladı. Pencereimin dışında, okyanusun ötesinden tuhaf bir inilti yankılandı. Bir süre hareketsizce yatakta oturdum ve sesi dinledim. Bu tıpkı rüzgârda bir hayaletin fısıltısı gibi hafif ve dinmek bilmeyen bir sestir ve dinlemeye devam ederken, sesin tam dalgaların altından geldiğini hissettim. Bu çağrı üzerine enerjim titreşti, hatta bu seste bana tanıdık gelen, kulaklarıma sanki beni çağırıyormuş gibi gelen bir şeyler vardı. Bu, Ölüler Diyarı'ndan gelen bir sestir.

Afsuni ancak birkaç adım ötede dururken bile, odamın köşelerindeki gölgeler bükülüp biçim değiştiriyormuş gibi gö-

ründü. Yine halüsinasyon görüyor olmalıydım, illüzyonlarım kontrolden çıkıyordu. Gölgeler, pençeli ve dişli, gözlerinin yerinde içleri boş küçük çukurlar olan biçimlere dönüştü ve ben bakmaya devam ederken, biçimlerin hatları keskinleşerek yüzleri çoktan ölmüş insanlara benzemeye başladı. Yaratıklar, gölgeler arasından sürünüp ilerleyerek zemini boyayan ay ışığına doğru gitmeye çalıştılar. Dışarıdaki sesi duymazdan gelmeye çalışarak yatağa daha da gömüldüm ve battaniyemi çeneme kadar çektim. Enerji ipliklerim üzerindeki kontrolümü yeniden sağlamanın bir yolunu bulmak zorundaydım. Derin soluklar alıp verme alıştırmaları yaptım.

Dışarıdan gelen inilti biraz kesildi, ardından güçlendi, sonra yine kesildi. Bir süre sonra, artık sesi zar zor duyabilir hale geldim. Duvarlara düşen gölgeler tehditkâr biçimlerini kaybederek durgun karanlığın içine yerleştiler.

“Adelina.” Afsuni’nin fısıltısı. Yanıma yaklaştığının ve yatağımın köşesine oturduğunun farkına bile varmamıştım. Bana bir fincan uzatıyordu.

İçim rahatlayarak fincanı aldım. “İniltiyi işittin mi?” diye sordum.

Afsuni eğildi ve eliyle vücudunun işaretli tarafını destekleyerek dikkatle pencereden dışarı baktı. Bu gece aylar yeniay olsaydı okyanus kapkara bir kümeden ibaret olur, yıldızlarla dolu gökyüzünden başka hiçbir şeyi yansıtmazdı. Fakat fırtına bulutları çekilmiş, denizin yüzeyi aydınlanmıştı ve biz bakmaya devam ederken, yanımızdan geçen balira sürüsünün havalandırdığı su dalgalarını görebiliyordum.

“Daha önce hiç böyle inlediklerini duymamıştım,” dedim yanımızdan geçerlerken.

“Ben birkaç gece önce duydum,” diye cevap verdi Afsuni. “Raffaele de gemimize geldiğinde onları duyduğunu söyledi. Bu, okyanus suyunun zehirlediği, ölen bir baliranın sesi.”

Afsuni’nin sözleri yüreğime dokundu. Yüzüp geçen son balıraları görebilmek için pencereden baktım ve sonunda sürünün ardında, üçgenler halinde dalgalardan başka hiçbir şey kalmadı. *Bırak ölsünler*, dedi fısıltılar. *Her şey bittiğinde, onlara sırt çevirebilirsin. Herkese. Güçlerinle birlikte kaç. Onlardan vazgeçemezsin.*

Evet, bunu yapabiliyordum. Amadera ve Beldain sınırına ulaşana dek bekler ve kuzeye doğru yolculuğa başlardım. Daha sonra Afsuni’yle Kenettra’ya dönebiliydik. Kaşlarımı çatarak başımı iki yana salladım ve bitki çayından birkaç yudum daha aldım. Violetta da benimle döner miydi? Onsuz yaşayabilir miydim? Diğerlerini terk edebilir miydim? Kıpırdamadan oturup düşüncelerimi bu planın sonunu getirmeye odakladım. Tekrar ülkeme doğru yol aldığımı ve tahtıma geri döndüğümü hayal ettim. Bu düşünceyle mutlu olmaya zorladım kendimi.

Raffaele ve hayatımı kurtaran Lucent’i, sonra da doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmak için tüm inançlarına sırt çevirmiş Teren’i kafamda canlandırdım.

Afsuni bana baktı. Vücudunun yan tarafı benimkine de-
ği-yordu, teni sıcacık ve hayat doluydu.

“Korkuyorum,” diye fısıldadım sonunda. “Her gün, gerçekliğin içinde yaşadığım son gün olup olmayacağını merak ederek uyanıyorum.” Ona baktım. “Geçen gece kâbusum geri döndü. Her zamankinden daha uzun sürdü. Şimdi bile, sen o kadar yakınımda dururken, köşede pençelerini bana uzatan gölgeleri görebiliyordum. Hatta şu anda bile görebiliyorum.

İllüzyonlarım giderek güçleniyor, tamamen kontrolümden çıkarak gelişiyorlar.” Fısıltılar, onların aleyhine konuştuğum için beni azarlarken bir an durdum.

Bu adam sana ihanet edecek, tıpkı diğerleri gibi. Ona verdiği altın kesesi için burada. Karaya ulaştığınız an ortadan kaybolacak, kendine daha iyi yoldaşlar aramak üzere gidecek.

“O halde bu durumu düzeltmenin bir yolunu bulmamız iyi olacak,” diye cevap verdi Afsuni, gözlerini bana çevirerek. Sözleri sanki alaycı olması gerekiyormuş gibiydi fakat ses tonu vakur, yüz ifadesi ciddi. “Bu sonsuza dek böyle sürmeyecek.”

Dudaklarımdan herhangi bir cevap dökülmedi. Bir süre sonra elimi onunkinin üzerine koydum. “Hâlâ canın acıyor.”

“Sadece eski yaram beni rahatsız ediyor,” diye cevap verdi aceleyle. “Ama senden daha yavaş bir şekilde bozuluyorum, tatlım. Buna dayanabilirim.”

“Bakmama izin ver,” diye mırıldandım usulca. “Belki sarılması gerekiyordur.”

Afsuni önce geri çekildi fakat ona sert bir bakış atınca iç çekerek pes etti. Hafifçe yer değiştirerek arkası bana dönük bir pozisyona geldi, sonra uzandı ve gömleğini başının üzerinden geçirerek gövdesini açtı. Bakışlarım doğruca, yan tarafındaki devasa işarete kaydı. İşaret, sırtının alt kısmından göğsünün üst yan tarafına dek uzanıyordu. Dudağımı ısırdım. Yarası bu gece, direk çarptığı için şişmiş, kızarmış ve iltihaplanmış gibi görünüyordu.

“Raffaele yarın yarana bakabilir,” dedim, kaşlarımı çatıp yaraya bakarak. Düşüncelerim, küçükken tenindeki işareti söküp almaya çalışırken bu yarayı açmış rahiplere yöneldi. Bu düşünce öfkemin alevlenmesine neden oldu.

“İyiyim ben. Merak etme.”

Afsuni’nin bakışlarıyla karşılaştım. Savunmasız ve nazik görünüyordu, gözbebekleri yuvarlak ve koyu renkliydi. “Afsuni, ben...” diye söze başladım, sonra ne söyleyeceğimden emin olamadan sustum. Birbirimizi öpmüş olmamıza, hamamdaki rastlaşmamıza karşın ona duygularımı itiraf etmemiştim. *Yapma, aptal kız. Bunu sana karşı kullanır.* Fakat devam etmeye karar verdim. “Bu yolculuktan dönemeyebiliriz. Hiçbirimiz. Sona ulaştığımızda hepimiz hayatlarımızdan vazgeçebiliriz ve fedakârlığımızın bir şeyleri iyi yönde değiştirip değiştirmediğini asla bilemeyebiliriz.”

“Her şey iyi *olacak*,” diye cevap verdi Afsuni. “Öylece, denemeden ölemeyiz. Mücadele etmeden ölemeyiz.”

“Buna gerçekten inanıyor musun?” diye sordum. “Hem bunu neden yapıyorsun ki? Benim hayatımı ve seninkini korumak için, tamam ama şu dünya, fedakârlığımızı hak edecek ne verdi bize?”

Afsuni’nin kaşları bir an çatıldı, ardından bana doğru eğildi. “Biz, bu dünya var olduğu için varız. İnsanlar hatırlasa da hatırlamasa da, bu bizim sorumluluğumuz.” Başını bana doğru salladı. “Ve hatırlayacaklar. Çünkü geri dönecek ve bundan emin olacağız.”

Şimdi, soluğunu dudaklarımda hissedebileceğim kadar yakınımıydı. “İçin ne kadar aydınlık,” dedim bir süre sonra. “Sen neşeyle uyumlusun, ben korku ve öfkeyle. Benim düşüncelerimi okuyabilseydin kesinlikle benden vazgeçerdin. Öyleyse, Kenettra’ya dönüp hayatlarımıza devam etsek bile, neden benimle kalasın ki?”

“Beni bir aziz gibi gösterdin,” diye mırıldandı. “Ama sadece buna engel olabilmek için, açgözlülükle de uyum gösterdim.”

O halde bile, dudaklarımın bir tebessümle seğirmesini sağlayabiliyordu. “Ben ciddiym, Afsuni.”

“Ben de ciddiym. Hiçbirimiz aziz değiliz. Ben senin içindeki karanlığı gördüm ve mücadeleni biliyorum. Bunu inkâr etmeyeceğim.” Tek eliyle çeneme dokundu. Bu hareketiyle kafamın içindeki fısıltılar da yatışır gibi oldu, onları işitemeyeceğim bir yere çekildiler. “Ama sen aynı zamanda tutkulu, hırslı ve sadıksın. Sen binlerce şeysin, Adelinetta, sadece tek bir şey değilsin. Kendini tek bir şeye indirgeme.”

Nasıl hissedeceğimi bilemeden gözlerimi yere çevirdim.

“Hiçbirimiz aziz değiliz,” diye tekrar etti Afsuni. “Hepimiz daha iyisini yapabiliriz.”

Hepimiz daha iyisini yapabiliriz. Ona doğru eğildim. Vücudumdaki her kemik, bu adamı her zaman güvende tutmak için can atıyordu. “Afsuni...” diye söze başladım. “Bir kez bile seninle olmadan bu dünyadan gitmek istemiyorum.”

Afsuni gözlerini kırpı. Sözlerimin gerçek anlamını kavramak istercesine yüzümü inceledi. “Şu anda seninleyim zaten,” diye fısıldadı.

“Hayır,” dedim sessizce, dudaklarımı onunkilere doğru götürerek. “Henüz değil.”

Afsuni güldü. Hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine öne doğru eğildi ve dudaklarını benimkilere bastırarak aramızdaki boşluğu kapadı. Enerjisindeki ışık içimi doldurdu, gölgeleri uzaklaştırdı ve yerlerine sıcaklığı getirdi. Güçlülükle soluk alabiliyordum. Afsuni sırtıma dokunup beni kendine doğru daha da sıkıca çekerken nefesim kesildi. Hareketi dengemi

kaybetmeme neden oldu ve onu da beraberimde götürerek sırtüstü yatağa düştüm. Afsuni öne doğru devrilerek üstüme çıktı. Öpücükleri, boynumun oyuğu boyunca devam etti. Parmakları korsemın ipliklerini çekiftirdi ve iplikler açıldı. Korsemi başımdan çekerek çıkardı ve yatağın ayak ucuna attı. Onunkine yaslanan bedenim çıplaktı ve titrediğimi fark ettim.

Afsuni bir an bana bakmak üzere durdu, bende duygu belirtisi arıyordu. Karanlıkta yüzünü inceledim. “Benimle kal,” diye fısıldadım. “Bu gece. Lütfen.” Yüksek sesle söylenen bu sözler birden beni korkuttu ve ona kendimi bu şekilde açıp açmamam gerektiğini merak ederek geri çekildim. Fakat etrafım illüzyonlarımla çevrili bir şekilde, yalnız başıma uyuma fikri dayanamayacağım bir şeydi.

Afsuni tek eliyle saçıma dokundu, saç tellerini bir kenara iterek yüzümün sol tarafına baktı. Usulca yarayı öptü. Dudakları alnıma, ardından dudağıma dokundu. Ve sonra, sanki beni bu dünyada herkesten daha iyi anlıyormuş gibi, “Seninle kalmam bu geceyi biraz daha az karanlık kılacak,” dedi.

O gece rüyasında sütunlarla dolu, gümüşî-beyaz, gökyüzüne dek
uzanan bir yer gördü.

Ve o sabah, düşman askerleri iç kısımdaki kapıları kırıp
geçtiler.

-Tanrıların Ağıtı'ndan bir alıntı, *XVII. Cilt, Çeviren Chevalle*

Adelina Amouteru

Daha sonra, zihnimde hiçbir fısıltı pusuya yatmadı. Enerjim
oldukça sakindi. Hiç kâbus görmedim. Şafağın solgun
ışıkları penceremden odama süzüldüğünde uyanırken, önceki
gece yaşananların bir illüzyondan fazlası olamayacağını dü-
şündüm... fakat Afsuni hâlâ oradaydı, açık kahverengi teni
benimkine değişiyordu, uykusunda soluk alıp verişî usulca ve
ritmikti.

Ona doğru hafifçe gerindim, dudaklarımda samimi bir
gülümseme vardı. Hava buz gibiydi ve sonsuza dek o kalın
battaniyelerin altında kıvrılmış halde kalmayı istedim. Önceki
gecenin anıları, Afsuni'nin boynumdaki ılık nefesi, ismimi
söyleyen fısıltıları, keskin soluğu hâlâ aklımdaydı. Merroutas'ta
onunla ilk karşılaştığım ilk gece bana gizemli, yenilmez biri gibi,
karmakarışık saçları ve cıva gibi bir gülüşü olan bir delikanlı
gibi görünmüştü. Şimdiyse sakın görünüyordu. Savunmasız.

Parmakları benimkilere dolanmış haldeydi, uykusunda bile elimi sıkıca tutuyordu. Upuzun kirpiklerini inceledim. Bir an, testi sırasında Raffaele'nin ortaya çıkardığı anılarında ne görmüş olduğunu merak ettim.

Her gün daha da kuzeye gidiyorduk. Her geçen gün, hava daha da soğuyordu. Çok geçmeden, güverteye çıkarken üzerime daha kalın bir pelerin almak ve daha sağlam çizmeler giymem gerekti. Afsuni burada, bu soğuk iklimde rahatsız görünüyordu. Kanı benimkinden daha seyrek ve Güneşdiyar özellikleri çattığı kaşlarında kendini gösteriyordu.

Bu sabah, ufukta kara ilk görüldüğü sırada, Afsuni boynuna sıkıca doladığı iki pelerinle güvertede yanıma geldi. Kolu benimkine değiyordu.

“Neden Elitlerin ortaya çıktığı yer tropik bir cennet değil ki?” diye sızlandı.

Şimdi bile, bu kasvetli, karanlık okyanusa bakarken elimde olmadan onun sözlerine gülümsedim. İlk gecemizden itibaren her gece benimle odamı paylaşmıştı ve bunun sonucu olarak da birkaç hafta boyunca fısıltılar daha da sessizleşmişti. Fakat şimdi Gökdiyar'a yaklaşırken, sesler intikam duygusuyla geri dönmüştü. “Bugün, sonunda Beldain'e ulaşacağız. Tekrar karaya ayak basmak beni memnun edecek.”

Afsuni homurdandı. Üzerindeki ikinci pelerini hangi zavallı askerden çalmış olduğunu merak ettim. “Ufak zaferler bunlar,” dedi.

Teren yanımızda durmuş, tek kelime etmeden yaklaşan karayı seyrediyordu. Zincirsiz geçirdiği birkaç hafta boyunca bize hiç sıkıntı çıkarmamıştı ve vazifesine sadık kalarak eli her zaman kılıcının kabzasında, sürekli yanımda kalmıştı. Fakat bileklerine sarılan yeni bandajlar da kırmızıya dönmüştü. Yaraları inatçıydı.

Arkamdaki sesler birden dikkatimi çekti. Violetta, yük yığınlarının üzerinde oturup karşımızda giderek büyüyen kara parçasını işaret ettiği Raffaele'yle alçak fısıltılarla konuşuyordu. Onları omzumun üzerinden seyrettim. Raffaele, denizde geçirdiğim kazadan kısa bir süre sonra bize katılmıştı ve o zamandan beri bizimleydi. Violetta o geceden bu yana yavaş yavaş yanımda rahatlamaya başlamıştı fakat hâlâ benimle mesafesini koruyor ve Raffaele'ye benden daha sık bir şeyler paylaşıyordu. Violetta tamamen Raffaele'ye yaslanmıştı ve titriyordu, dudakları kupkuruydu ve çatlamıştı. Sesi her zamankinden güçsüzdü ve iştahsızlığının bir sonucu olarak yanakları çökmüştü. Bu hali enerjimin, öfkeden değil de üzüntüden, karanlık bir şekilde dalgalanmasına neden oldu.

Teselli almak üzere bana gelmiş olmasını diledim.

“Beldainlilerin kendi birlikleriyle bizimle burada buluşacaklarını söylemiştin,” diye seslendim Raffaele'ye. “Ufuktaki hiçbir gemide Beldain bayrağı göremiyorum.” Başımla bir kez daha yaklaşan limanı işaret etmek üzere durdum. “Kraliçe Maeve'den haber var mı?”

“Kraliçe burada olacak,” diye cevap verdi Raffaele. Onun da Afsuni gibi mutsuz bir hali vardı ve pelerinine daha sıkı sarındı. Buraya en son kaçtığı zaman, Beldain'de geçirmiş

olduğu haftalar onu pek memnun etmemiş olmalıydı. “Fakat çabucak bu şehirden çıkmamız gerekiyor.”

“Hangi şehir burası?”

“Laida, Amadera’nın en yoğun nüfusa sahip liman şehri.” Raffaele simsiyah saçlarını kalın bir halat misali tek omzunun üzerinde topladı. “Söylentiye göre Saccoristlerin burada bir üssü varmış ve seni bekliyor olabilirlermiş.”

Acı bir ifadeyle ona gülümsedim, daha sonra da yüzüme onun yüzünün yarılsamasını resmettim. Raffaele’nin yüz ifadesi bir an şaşkınlıkla titreşti, ardından o sakin haline geri döndü. “Beni bulmakta zorluk çekebilirler,” diye cevap verdim.

Raffaele karşılık olarak gergin bir şekilde bana gülümsedi. “Düşmanlarınızı hafife almayın, Majesteleri,” dedi.

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. İçimde kabaran öfkeyle fısıltılar da uyandı. *Ah, evet. Sen bunu herkesten daha iyi bilirsin, değil mi?* “Bu bir tehdit miydi, Raffaele?”

Sözlerim aramızda inatçı bir sessizliğin oluşmasına neden oldu. Raffaele başını iki yana salladı, ardından ciddi bir ifadeyle bana baktı. “Çekişmeyi yanlış yerlerde arıyorsunuz, Majesteleri,” diye cevap verdi.

Ona yanıt vermedim. Bunun yerine tekrar denize döndüm ve duygularımı kontrol altına almaya çalıştım. Yanımda duran Afsuni, eliyle kolumu sıktı. *Sakin ol*, der gibiydi. Fakat o bile fısıltıları sonsuza dek uzak tutamazdı.

Belki ben de, tıpkı Violetta gibi kötüye gidiyordum.

Liman, her şehir ve milletten gelen gemilerle kalabalıklaşmıştı ve suya yansıyan bayrakları koyda bir gökkuşağı oluşturuyordu. Bizim bayraklarımız, Amadera armasını

taklit eden bir illüzyonun ardında gizlenmişti ve kimsenin bize dikkat etmemesi beni rahatlatmıştı. İki gemimiz limana yanaşırken derin bir soluk aldım ve kalabalık rıhtıma baktım. Havada yoğun bir deniz tuzuyla kan ve balık kokusu vardı. Martılar tepemizde çemberler çizerek uçuyor, denize dökülen iç organları kapmak için suya dalış yapıyorlardı. Upuzun sakallı erkekler, sırtlarında uçları keskin çekiçlere benzer şeyler ve omuzlarında da halatlar taşıyorlardı. Kalın postlar ve kaba etekler içindeki kadınlar, çeşitli iskelelerde bir araya toplanmış küçücük ateşlerin üzerinde yahniler pişiriyorlardı. Bir ellerinde kâseler, diğer ellerinde de tek bir Amadera gümüşü tutup uzatıyorlar, anlayamadığım tuhaf bir lisanda bir şeyler bağılıyorlardı. Buradaki insanlar iriyarı ve gürbüzdü, o kadar açık tenliyidiler ki çilleri tenlerinde açıkça ortaya çıkıyordu. Yalnızca Lucent tamamen onların arasına karışabiliyordu, Teren de açık renk gözleri ve sarı saçlarıyla idare ediyordu. Engizisyoncularımın ve yol arkadaşlarıımın üzerlerinde Kenettra ipekleri olmasa bile, daha ufak tefek halimiz ve koyu renk tenlerimizle birkaç kişinin bakışını üzerimize çekmiştik.

Düşman bölgesindesin, diye hatırlattı fısıltılar bana. Amadera iç savaşına dair hikâyeleri hatırlıyor musun? Aristanlılar Salanları fethettiğinde, bu insanların her şeylerini almışlardı: mücevherlerini, onurlarını ve çocuklarını, hem de bazen doğruca ana rahminden. Kim olduğunu öğrendiklerinde sana ne yapacaklar?

Raffaele, Maeve'in bizimle burada buluşacağını söylemişti fakat hâlâ Beldain Kraliçesi ve adamları ortada görünmüyordu. Stoklarımızın bir kısmını, orada bekleyen bir ata yüklerken, ben de görünümüme yavaş yavaş bazı farklılıklar ekledim...

tenimin rengini açtım, burnumun kemerini çillerle kapladım, saçlarımı kıvrırcık hale getirdim, yaralarımı sakladım. Raffaele'ye çıkışmam, sözlerini yabana atacağım anlamına gelmiyordu. Saccoristler buradaysa, bizi şehirde aramanın bir yolunu mutlaka bulacaklardı. Kendi işimi bitirdikten sonra Afsuni, Raffaele ve Violetta'nın da görünümlerini değiştirdim.

“Bırak diğerlerini,” dedi Afsuni sessizce, iskeleleri aramızda bırakmaya hazırlanırken. Belli belirsiz bir şekilde, Engizisyoncularımızın ve Tamoura askerlerinin beklediği yeri işaret etti. “Biz Kraliçe Maeve'i bulmak için buradan devam ederiz.”

Elbette Afsuni haklıydı... peşimizde bir asker birliği olması, hareketli bir liman şehirde bile fazla dikkat çekerd. Başımı onaylarcasına salladım. “Yalnız gidiyoruz,” diye cevap verdim.

Fakat Hançerler'le ilerlerken, arkamdaki açık alandan korkarken buldum kendimi. Kafamdaki fısıltılar sadece parano-yamı güçlendirmeye yarıyor, kapkara siluetlerin kalabalıkta bir görünüp bir kaybolmasına yol açıyordu. *Burada kapana kısıldın, küçük kurt. Av olmak nasıl bir hismiş?* Yalnızca Teren'in yanımda yürüdüğünü bilmem bana, en azından onun beni savunmaya hazır olduğunu hatırlatıyordu. Afsuni da yakınımıdaydı.

Dişlerimi sıktım ve Raffaele'yi takip ettim. İsterlerse gelebilirlerdi. Daha önce kafa kestiğim olmuştu ve bunu tekrar yapabiliirdim.

Violetta uzun süre yürüyemeyecek kadar güçsüzdü, bu yüzden ilk molamızı, ona bir at satın almak için verdik. Violetta, atın sırtında gözleri kapalı halde dinlendi. Kardeşimin saçlarını, yanılmasası kızıla çalana dek açtım. O kadar hastaydı

ki teni neredeyse bir Gökdiyarlı kadar solgundu. Biz şehrin içlerine doğru ilerlerken Violetta hiç kımıldamadı.

Kireçtaşından yapılmış, küçük pencereleri perdelerle kapatılmış yüksek binaların yanından geçerken Afsuni havayı kokladı. “Kokuyu siz de alıyor musunuz?” dedi.

Ben alıyordum. Havada, pişen yumurta kokusuyla birlikte, bir keresinde Kenettra’daki Dalia limanlarında yediğim doğranmış bir tür sebze gibi, keskin ve ekşi kokulu bir şey daha vardı. Midem guruldadı. Bir anda, haftalardır gemide yediğim kurutulmuş et ve bayat ekmekten bıkkınlık geldi. “Kahvaltı gibi kokuyor,” dedim, kokuların geldiği tarafa dönerek. “Daha çok faydalanabileceğimiz bir şey.”

Afsuni bana gülümsedi. Gülümserken, yüzü birden daha farklı bir yüze dönüştü... bu babamın kasvetli ve sırtan yüzüydü, kırışıklıklarının sert çizgileri derin ve belirgindi. Güçlkle soluk aldım, ardından başımı çevirip gözümü yumdum. *Şimdi olmaz*, diye azarladım kendimi, enerjim dehşetle alevlenirken. Bu kalabalık sokağın orta yerinde illüzyonlarımın kontrolünü kaybedemezdim.

“İyi misin sen?” diye fısıldadı Afsuni. Tekrar ona bakmak için cesaretimi topladığımda, yüzü tekrar kendininkine dönüşmüştü.

Kalbim göğsümde hafifçe atıyordu. Omuzlarımı dikleştirdim ve gördüğüm imgeleri unutmaya çalıştım. “Endişe etme,” dedim. “Sadece Beldainlileri bulmak için sabırsızlanıyorum.”

Yakınımda olan Violetta kaygıyla kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylemedi. Raffaele bana ayak uydurmak için yavaşladı. Başıyla, şehrin nihayet sona erdiği yeri işaret etti. “İllüzyonların,” dedi. “Bizi gizliyorlar. Bu seni yoruyor, değil mi?”

Şehirde ilerlemeye devam ederken göğsümdeki enerji giderek gerildi. Sokakta bu kadar insan olmamasını diledim; insanların hareketlerimdeki, renk ve biçimlerindeki sürekli değişim, illüzyonu kendimin ve diğerlerinin üzerinde tutmamı güçleştiriyordu. “İyi olacağım,” diye mırıldandım Raffaele’ye.

“Başlangıç noktasına o kadar yaklaştık ki, o hafif çekimini hissedebiliyorum. Unutma, her şey her şeye bağlıdır.” Başını iki yana salladı ve kaşlarını çattı. “Onun enerjisi hepimizinkini rahatsız edecek. Dikkatli ol.”

Raffaele’nin yüzünde, sanki onu yolculuktan fazlası bitkin düşürmüş gibi, mutlak bir gerginlik olduğunu ancak şimdi görebiliyordum. Bu etkileri benden başka kimin hissettiğini merak ederek etrafıma bakındım. Afsuni, huysuz hali dışında idare eder gibiydi fakat Violetta’nın yüzü bitkin görünüyordu ve Lucent hiç de ona özgü olmayan bir şekilde sessizdi.

İlerlerken, gözlerimi kırıştıtararak karşımda beliren ufak tefek illüzyonları da yok etmeye devam ettim. Gökyüzü sanki daha da kararıyordu ve hava ağırlaşmıştı. Geçtiğimiz daracık ara sokaklarda maskeli yüzler belirip kayboluyor, gümüşün parıltısı bana Hançerler’in bir zamanlar sahip olduğu görünümü anımsatıyordu. Fısıltılar, sokak köşelerinde ve giriş gölgelerinde belirerek hareketleniyorlardı.

Neden bu yolculuğu geride bırakmıyorsun, Adelina? diyorlardı. Kenettra’ya geri dön. Geri dön ve imparatorluğunun başına geç.

Bakışlarımı onlardan uzaklaştırdım ve yoluma odaklanmaya çalıştım. *Güzel fikir.* Bu düşüncüyü kafamdan attım. Hepimiz yorgunduk ve ne kadar çabuk iyi bir uyku çekebilirsek, sabah da kendimizi o kadar güçlü hissederdik. Belki de Maeve bizimle o zaman buluşacaktı.

Fakat ya Maeve bizimle hiç buluşmazsa? Ya kendisi yerine üzerimize birliklerini gönderirse? Ya bu yolculukta bize katılmak gibi bir niyeti yoksa? Raffaele onun iyi niyetine inanıyor, Lucent'i sevdiği için geleceğini düşünüyordu fakat hepsi bundan ibaretti. Yana, Lucent'in sessizce yürüdüğü tarafa baktım. Ya bu, donanmasına yaptıklarım için Maeve'in intikam alma yöntemiye; intikamını kendini geri çekip yolculuğumuzu anlamsız kılarak alacaksa?

Onun yerinde olsam bunu yapardım. Öyleyse neden o da bunu yapmayı tercih etmesin?

Anayoldan döndük, basamakları daracık bir yoldan aşağı ilerleyerek bir tepenin kenarından hana doğru gittik. Kesişen bir ara sokaktan geçerken maskeli yüzler bir belirip bir kayboldu. Yanımda ilerleyen Afsuni kaşlarını çattı, kaskatı kesildi ve bir kez daha sokağın aşağısına bakmak üzere boynunu uzattı.

“Bir şey mi gördün?” diye sordum.

Afsuni başıyla onayladı, bakışları hâlâ geçtiğimiz ara sokaktaydı. “Bir gümüş parıltısı,” dedi bir an sonra. “Maske gibi.” Bakışlarımla buluştu. Midem büzüldü.

Bu sadece benim yarattığım bir illüzyon değildi demek.

Birden Raffaele durdu. İleride durup yolumuzu kesen birkaç kişi vardı. İllüzyonlarım hâlâ üzerimizde olmasına karşın, buraya ait olmadığımızı anlamış gibiydiler. Liderleri kalabalığın arasından öne çıktı. Bu adam, Gökdiyarlı gibi değildi... teni açık kahverengiydi ve gözleri derin, koyu renkliydi. Tek elinde bir bıçak vardı. “Bir bakalım,” dedi. “Yabancı bir topluluk bölgemize giriyormuş.”

Fısıltıların sesi kafamın içinde daha da yükseldi. “Sorun çıksın istemiyoruz, efendim,” demeyi başardım, başımı

dik tutup sesimin sakın çıkmasını sağladım, yüzlerimizdeki yanılısamarları sabit tutmaya çalışıyordum.

Adam başıyla beni gösterdi. “Nerelisin sen?”

Öldür onu. Çok uzun zaman olmuştu. Çok kolay olacak. Sesler ikna ediciydi. Hemen şimdi onun vücudunu acıyla sarmalayabilir, kalbini göğsünden çekip aldığıma inandırabilirdim. Fakat böyle bir şeyi burada yapamazdım, bu daracık sokakta daha fazla adam olup olmadığını bilmeden, Violetta da bu kadar hastayken yapamazdım.

Afsuni beni harekete geçmekten, adama inci gibi dişleriyle gülümseyerek kurtardı. “Buradan çok daha dost canlısı bir yerli, sana bu kadarını söyleyebilirim,” dedi. “Gelip geçen bütün yabancıları bıçakla mı karşılırsın sen? Bu iş fena halde vaktini alıyor olmalı.”

Adam bize kuşkuyla bakarken bile, kaşları daha da çatıldı. Raffaele de Afsuni’ye katıldı. “Çok hasta bir arkadaşımız var,” dedi, başıyla Violetta’yı işaret ederek. “En yakın han nerede, söyleyebilir misiniz?”

Adam sessiz kaldı. Şimdi, balık satıcısı ve oradan geçen insanlar olduklarını sandığım daha çok adam arkamıza gelmiş, geldiğimiz yolu kapamak için basamaklarda toplanmışlardı. Havada beni çağıran, keskin ve kasvetli bir korku dalgası vardı ve ben de ona karşılık vermek, etrafımızda uzanan ip-likleri yakalayıp dokumak için can atıyordum. Görünümüm üzerindeki illüzyonum sadece bir anlığına dalgalandı.

Adam gözlerini kısarak bana baktı. “Kılık değiştireceğini söylemişlerdi, Beyaz Kurt. Biz seni Kenettra Kraliçesi Adelina olarak biliriz.”

Sahte bir şaşkınlık ifadesiyle gözlerimi kırptırdım. “Ne?” dedim, sesimde aynı şaşkınlık ifadesini taşıyarak. “Biz Dumor’dan...”

Adam sözümü kahkahasıyla kesti. “Dumor,” diye yanıt verdi. “Kukla devletlerinden biri demek istedin yani.”

Afsuni kendi silahlarından ikisini kınlarından çıkardı. Gözbebekleri keskin yarıklara dönüşmüştü ve bedeni gergindi. Raffaele’nin hemen yanında, Teren de kılıcını yarı yarıya çekmiş, harekete geçmeye hazır bir halde duruyordu. İlk kez, yanımda olduğu için sevindim.

Bu işi uzatmanın bir anlamı yok. Yeter artık. “Geçmemize izin verin,” dedim, ileri çıkarak. Öfkem kabarmaya başlıyordu ve bu enerji savunmam oldu. “Biz de adamlarınızın canını bağışlayalım.”

Grup kıpırdandı. Liderleri, kemerinden ikinci bir bıçak çekti. Cesur dış görünümünün altında, dehşet dalgalarını hissedebiliyordum. Bugün ölmekten korkuyordu. “Denizdiyar için,” diye fısıldadı. “Güneşdiyar için.”

Sonra başını salladı ve adamları iki taraftan hücumla geçti.

Afsuni o kadar çabuk hareket etti ki mücadelenin ortasına atladığını güçlükle görebildim. Hançerleri ışıktaki gümüş renkleriyle parıldıdı. Az ileride Teren, ilk iki adamın üzerine sinirle homurdanarak atıldı, bastırılmış öfkelerini bu adamlar üzerine salıverdi. Adamları kolayca öldürdü.

“İlerleyin!” dedi Raffaele, bizi öne doğru götürerek. Teren bizim için bir boşluk yaratırken hızla ileri atıldık. Fakat daracık sokak insanlarla dolmaya devam etti ve bizi tekrar durmaya zorladı. Burada kaç kişi vardı? Gelişimizi aylardır bekliyor olmalıydılar. Violetta’nın atı karmaşanın orta yerinde şaha

kalktı, bir kez kişnedi ve onu sırtından attı. Lucent yarattığı rüzgâr dalgasıyla –tam vaktinde– onu yakaladı. Violetta basamakların üzerine düştü ve ben de içgüdüsel olarak onu arkama doğru çektim ve duvara doğru ittim. Kız kardeşim şimdi uyanıktı, vücudu yaprak gibi titriyordu.

Adamlardan biri ona doğru atıldı fakat Lucent kılıcını midesine sapladı. İleriden daha fazla adam geldikçe Teren yolumuzu temizliyordu. Kılıçlar ona isabet ediyor, etini doğruyordu fakat o yaralanmalardan bihaber gibiydi, bedeni her darbeye kendini yavaşça, zahmetle iyileştirmeye çalışıyordu. Durumu şimdi daha da açıkça ortadaydı... en son hatırladığım zamana göre fark edilir bir biçimde daha yavaş iyileşiyordu. Afsuni arkamızda, binanın duvarı boyunca sıçradı ve havada döndü, adamlardan birini düzgünce boğazından, diğerini de göğsünden kesip biçti. Kan ve korkunun kokusu tüm duyularımı doldurdu ve seslerin karanlıktan beslendiğini, aradan geçen her saniyeyle gürültülü hale geldiğini, beni kontrol edebileceğimden daha uzak noktalara yönlendirirken bile güçlendirdiğini hissediyordum. Beni alt etmek isteyen illüzyonlarımın istilasını uzaklaştırmaya çalışırken öne doğru sendeledim. Saldırganlarımızın yüzlerindeki gülümsemeler, korkunç biçimli iskeletlerin gülümsemelerine dönüştü. Elleri, ormandaki ölü ağaçlar misali, birer pençe gibi bize doğru uzanıyordu ve birden beni kavrayan ellerin arasında çırpınmaya, nefes almaya çalıştım. *İlerlemeye devam et. Bu gerçek değil.* Kendi kendime sürekli bunları tekrarladım. Teren arbedenin içinde bizi ilerletmeye devam etti ve arkamızda da Afsuni onları geride tuttu. Onlara yoğunlaşmaya çalıştım. Bu sokaktan çıkmanın bir yolunu bulmalıydık.

Biraz sonra, önümüzden giden Raffaele sendeledi. Acıyla yüzünü buruşturdu, ardından dizlerinin üstüne düştü.

Lucent hemen yanma koştu. Ben onlara bakarken, Lucent Raffaele'yi kolundan yakaladı ve ayağa kalkmasına yardım etmeye çalıştı... fakat Raffaele yüzünü buruşturdu, başını kavradı ve tekrar sendeledi. Olduğu yerde diz çökerek acı içinde çömeldi, saçları kapkara bir tabaka halinde omuzlarından aşağı dökülüyordu.

Raffaele'nin korkusu, üzerini kaplayan bir örtü gibiydi ve enerjim hemen buna sarıldı. Etrafımıza baktım. Hepimizi bir görünmezlik perdesinin ardında saklayamayacağım kadar büyük bir karmaşa vardı ve enerjimi saklamak istiyordum... fakat daha şimdiden, saldırganlardan ikisinin o zayıf haliyle Raffaele'ye baktıklarını görebiliyordum. Onu şimdi saklamadığım takdirde, bu mücadeleden sağ çıkamayacaktı.

Enerjimi Raffaele üzerine yoğunlaştırdım. Ardından, etrafına bir görünmezlik ağı dokudum. Raffaele ortadan kayboldu.

Kılıçlar etrafımızda parıldarken, Raffaele ve Lucent'in yanma koştum. Onlara ulaştığımda, Raffaele'nin kollarından birini omzuma doladım ve onu ayağa kaldırmak için Lucent'e yardım ettim. Afsuni, bir saldırganı uzaklaştırdığı yerden bizim bulunduğumuz tarafa baktı.

Birkaç adım ötede, bir grup saldırgan hep birden taarruza geçince Teren bir anda geriye çekildi. İçlerinden biri Teren'i geçmeyi başardı. Şimdi görünmezdik fakat saldırgan bizi göremese bile kılıcıyla bize doğru bir kavis çizdi. Gümüş maskesine şöyle bir bakabilecek zamanı zar zor bulabildim.

Çatıların tepesinden bir ok ıslık çalarak geldi. Ok, doğruca saldırganın boğazına saplandı. Saldırgan öylece, afallamış halde donakaldı ve silahını düşürerek boş yere boğazını tutmak üzere uzandı. Gözlerimin önünde, sırtüstü basamakların üzerine düştü.

Çatıdan daha fazla ok yağmaya başladı. Her ok hedefini buldu. Sonunda bulanık bir halde koşan bir zırhı fark edene dek çatıların tepelerini araştırdım. Afsuni hemen arkamızda bir kahkaha attı... kaşla göz arasında, bir kapının önünde sallanan levhalardan birinin üzerine sıçradı ve ileriye doğru sallanarak hançerini saldırganlara doğru fırlattı.

Çatıların tepesinde hızla koşan bir kişi daha gördüğümde, yarısı siyah yarısı sarı saç örgüleri başının tepesinde toplanmış uzun boylu, genç bir kadın fark ettim; tek dirseği dizinin üzerinde çömelmiş halde duruyordu. Yayını germiştir ve saldırganlarımızdan birinin bulunduğu yöne nişan almıştı. Birden oku fırlattı.

Beldain Kraliçesi sonunda gelmişti.

Çatılarda, Kraliçe'nin daha çok askeri belirmeye başladı. Şimdi Maeve'in adamlarının armasını tanıyan Saccoristler şaşkınlık içinde dağılmaya başladılar. Maeve'in muhafızlarından birkaçı sokağın bitiminde belirdi. Onların ortaya çıkışı da, Saccoristler için işi son noktaya vardırması gibiydi. Biri geri çekilmeleri için bağırarak bir emir verdi ve geriye kalan saldırganlar da silahlarını bırakarak hemen dört bir yana dağıldılar ve kaçtılar. Teren mücadele etmeye devam ediyordu fakat savaş çoktan sona ermişti. Saldırganlar, sokakta yalnızca ölenler kalana dek, ortaya çıktıkları gibi hızla yok olup gitmişlerdi.

Hepimizin üzerindeki görünmezliği kaldırdım. Gücüm beni terk etti ve birden Raffaele karşı konulmaz bir biçimde ağır hissettirmeye başladı. Afsuni hızla yanımıza geldi ve Raffaele'nin gevşek bedenini kollarına aldı. Dikkatim Violetta'ya çevrildi. Kardeşim hâlâ onu bıraktığım duvarın yanında çömelmiş halde, sıkıca tortop olmuştu ve sanki ayık kalmaya yoğunlaşıyormuş gibiydi. Ona doğru ilerledim, ardından elimi uzattım.

Violetta yüzünü bana çevirdi. Birlikte geçirdiğimiz son birkaç haftada yüzünden silinmeyen o korku ve gözlerindeki mesafeli ifade yok olup gitmiş, yerini çok iyi tanıdığım o ışıltı almıştı. Bu, ikimiz birbirimizin, dünyada ihtiyaç duyabileceğimiz tek dostuyken, Merroutas'ta yanımda yürüdüğü zamanlardan hatırladığım bir parıltıydı.

Fısıltılar hâlâ etrafımdaydı fakat onları dinlemeyi reddederek bir yana ittim. Violetta elimi tuttu, ben de kardeşimin ayağa kalkmasına yardım ettim. Violetta bana yaslandı, güçlkle ayakta durabiliyordu. "Teren," dedim, Teren bize yaklaşırken. Tunığının üzerinde yırtıklar ve zırhında kan lekeleri vardı fakat bunların dışında yara almamış gibi görünüyordu. Violetta'ya soğuk bir ifadeyle baktı, ardından onu zahmetsizce kaldırıp tek kelime etmeden sırtına aldı.

"Bir kamp yerimiz var," diye seslendi Maeve, çatıdan. Kapkara bir far gözlerinin etrafını çevreliyordu ve yanaklarında da altın rengi bir şerit halinde savaş boyası vardı. "Hepiniz, biraz dinlenmeye ihtiyacınız varmış gibi görünüyorsunuz."

Maeve'in, bulunduğu yerden beni incelediğini gördüm ve gözlerimiz birbirine kenetlendiğinde, uzunca bir süre birbirimize baktık. Kaskatı kesildim... varlığım karşısında, Maeve'in

etrafında gezinen bir kuşku dalgası vardı. Birbirimize son kez baktığımız, donanmasının kayda değer bir kısmını yok etmek için Enzo'nun gücünü çağırmamı izlediği zamanı düşündüm. Şimdi bile etrafımızda kükreyen alevleri hayal edebiliyordum.

Maeve doğruldu ve başıyla şehrin kenar mahallelerini işaret etti. "Adamlarım bizi oraya götürecek." Bunları söyledikten sonra, çatının kenarında gözden kayboldu.

Trajedi, gerçek kaderlerini kabul edemeyenlerin peşini
bırakmaz.

Tekrar Birleşen Amadera'da Suç ve Ceza, *Fiennes de Marta*

Adelina Amouteru

Braliçe Maeve, hatırladığımdan zayıftı ve yüzü, en son karşılaşmıştığımız zamandan bu yana daha da sertleşmişti. Ölümle uyum gösteren Elit. Bitkin halim, çökmüş avurtlarım ve sert bakışlarımla, onun da bana baktığında aynı şeyleri düşündüğünü tahmin ettim. O ve taburu, uzun zamandır aktif olmayan ve Beldain'i Amadera'dan ayıran çarpık bir yanardağ sırası olan Karra Dağları üzerinden gelmişler ve koyun derisi çadırlarıyla burada, insanlığın sona erdiği ve tepeleri buzullarla kaplı dağların tümüyle çevrelediği bir ufkun başladığı Laidain'in kenar mahallelerinde kamp kurmuşlardı. Kamp çadırları arasında, fenerler kısmen karları aydınlatıyordu. Hava buz gibi ve amansızdı, binici takımımın içine işliyordu. Akşam karanlığı kasvetli araziye mavi ve mor tonlarıyla yıkarken, Beldain Kraliçesi de, yanında askerleriyle, çamur birikintileri arasından kendi çadırından bizimkine doğru geliyordu.

Denizde birbirimizle yüzleştığımız zamandan bu yana Maeve'in neler yaşadığını ve donanmasının durumunu merak

ettim. Bir yanım, gelecekte Beldain'i ele geçirmeye değip değmeyeceğini hesaplıyordu. Onun da aynını Kenettra'ya yapmak istediğine şüphe yoktu... fakat şimdi, Maeve bize yaklaşırken ikimiz de dilimizi tuttuk. Kraliçe kaskatı bir şekilde başıyla beni selamladı.

"Gün ağarırken yola çıkıyoruz," dedi bana. "Kız kardeşin o vakte kadar uyanmazsa, taşı onu."

Kafamdaki fısıltılar tıslamasına rağmen Maeve'in selamına karşılık verdim. Nezaket kurallarına en yakın olduğumuz an bu andı. "Hazır oluruz."

Maeve sözlerimi işittiğini belli eden hiçbir şey yapmadan yanımdan geçip gitti. Dönüp onun çadırımızın içinde gözden kayboluşunu izledim. *Ona neler yapabileceğini göster, ondan sonra sana saygı duyar.* Beldain Kraliçesi ve ben şimdilik zoraki birer müttefik olabilirdik fakat bunun ardından, hepimizin kendi tarafına ve düşman devletlerimize döneceğimiz zaman gelecekti.

Maeve'in askerlerinin arkasından Afsuni ilerliyordu. Beni görünce pelerinini çıkardı ve omuzlarıma sardı. Pelerin rüzgârın acıtan soğuşunu kesince rahatladım; Afsuni'nin pelerinin içinde kalan sıcaklığı bedenimde yatıştırıcı bir etki yaptı. "Onu çadıra gelmesi için ikna edemiyorum," dedi, saç örgülerindeki buz kristalleri pul pul olurken omzunun üzerinden bir yeri işaret etti. Çadırlardan biraz ötede, karanın dağların karanlığı içinde gözden kaybolduğu yerde, rüzgârın içinde diz çökmüş, başı dua edercesine eğilmiş sarışın bir figür olduğunu görebiliyordum. Teren.

Elimle Afsuni'nin kolunu tuttum. "Bırak orada kalsın," diye karşılık verdim. "Kendini rahatlamış hissedene dek tan-

rılarla konuşacaktır.” Fakat bakışlarım bir süre daha Teren’in üzerinde kaldı. Acaba o da şimdi, tıpkı Raffaele gibi, dağların derinliklerinde bir yerden gelen, Elitlerin kökeninin çekimini mi hissediyordu? Ben de zihnimin gerilerinde nabız gibi atan bir şeyler, görebildiğimin ötesinde bir yerde duran güç ve enerji düğümünü hissedebiliyordum.

Afsuni bıkkınlıkla iç çekti. “Maeve’in adamlarına, gözlerini onun üzerinden ayırmamalarını söylemiştim,” dedi. “Onca yolu, bu adam soğuktan dunsun diye gelmemiş olalım.” Sonra döndü ve çadırımıza doğru giderken yanımdan yürüdü.

İçerisi sıcaktı. Lucent bir köşede oturuyor, kolunu sıcak bir bezle sararken yüzünü buruşturuyordu. Mücadele esnasında yine bileğini incitmişti fakat ona baktığımı fark edince aceleyle gözlerini benden kaçırdı. Yakınlarda oturan Raffaele sandalyesinden kalktı ve Maeve’in bulunduğu tarafa doğru başını eğdi. Maeve çadırın girişinde duruyordu, bedeni farkında olmadan Lucent’e doğru dönmüştü, bakışları Violetta’nın yatağındaydı.

Fener ışığı altında bile Violetta ölümcül bir şekilde bembeyaz görünüyordu. Gözkapakları arada sırada, sanki bir kâbusun içinde kaybolmuş gibi kıpırdıyordu ve alnını ter tabakası kaplamıştı. Koyu renk saç bukleleri, katlanıp başı altına konmuş örtünün üzerine yayılmıştı.

“Kuzeyden kar geliyor,” dedi Maeve, sessizliği bozarak. “Burada ne kadar kalırsak, yollarımızın açık olması da o kadar riske girer. Kar kırıcılar çoktan sıradağlara doğru yola çıktılar.”

“Kar kırıcılar mı?” diye sordu Afsuni.

“Kar yığınlarına gönderilen adamlar. Kar kırıcılar, daha büyüklerini önlemek amacıyla kar kütlelerini küçük, kontrol

edilen ılar şeklinde parçalarlar. Muhtemelen onları buz kıraklarıyla şehirde görmüşsünüzdür.” Maeve başıyla Raffaele’yi işaret etti. “Elçi.” Bu isim söylenince, Maeve’in kaskatı yüzü bir nebze yumuşıadı. Raffaele’nin diğerk insanları kendine bu kadar kolay ekebildiğini görünce, hissettiğim hafif kıskançlık sızısı üzerine şaşırdım. “Şimdi iyi misin?”

“Daha iyiyim,” diye cevap verdi Raffaele.

“Ne oldu?” diye sordum. “ylece donup kaldığını gördük... dizlerinin üstüne ktn.”

Raffaele’nin mücevher tonundaki gözleri ışığı yakalayarak yeşilin ve altın renginin bir düzine farklı tonunda parıldıadı. “Etrafımdaki enerji dayanamayacağım kadar fazlaydı,” diye açıkladı. “Dünyam bulanık bir hal aldı. Hiçbir şey düşüne-medim ve nefes alamadım.”

Bu hisse dayanamamış. Raffaele’nin gücü, dünyadaki her enerji ipliğini, diğerk her şeyle bağılantısı bulunan her şeyi hissetmekti. Tıpkı benim ani, kontrolüm dışında gelişen illüzyonlarım, Violetta’nın korkunç işaretleri ve Lucent’in kırılğan kemikleri gibi Raffaele de bu şekilde kötüye gidiyor olmalıydı. Görevde başarılı olamadığımız takdirde, onun gücü de bizimki gibi onun sonu olacaktı.

Raffaele’nin yüzündeki ifadeden, onun da benim düşündüklerimi düşündüğünü anlayabiliyordum fakat sadece Maeve’e yorgun bir şekilde gülümsemekle yetindi. “Merak etme. Ben iyiyim.”

“Görünüşe göre bizim gezgin ekiple tam zamanında karşılaşmışsın,” dedi Afsuni, Maeve’e.

Bu sözleri takip eden sessizlikte, Lucent ayağı kalktı ve yüzünü buruşturarak çadırın çıkışına doğru ilerledi. “O

halde hepimiz biraz dinlenmeliyiz,” diye mırıldandı. Maeve’in yanından geçerken bir an durdu. Anlık bir ifade –yapayalnız, özlem dolu bir ifade– yüzünde belirip kayboldu fakat fazlası olmadı ve Maeve herhangi bir tepki veremeden, Lucent eğilip çadırdan çıkarak gözden kayboldu.

Maeve onun gidişini izledi, sonra peşinden gitti. Askerler de onun ardından çadırdan ayrıldılar.

Raffaele bakışlarımla karşılaştı ve tekrar sandalyesine oturdu. “Kardeşin giderek güçsüzleşiyor,” dedi. “Laetes’in düştüğü noktaya yakınlığımızı tanrılarla bağlantımızı güçlendirdi ve bu etki bedenlerimizi mahvediyor. Violetta fazla dayanmaz.”

Violetta’nın yüzüne baktım. Kardeşim, sanki yakınındaki varlığımın farkındaymış gibi kaşlarını çatıyordu ve ben de kendimi, kanlı hummanın vurduğu hallerimizle, bir zamanlar birbirinin aynı yataklarda yan yana yattığımız günleri düşünürken buldum. Humma bizi asla terk etmemişti.

Afsuni ve Raffaele’ye baktım. “Beni onunla bir süre yalnız bırakın,” dedim.

Sessiz kalışı için Afsuni’ye minnettardım. Afsuni elimi bir kez sıktı, ardından arkasını dönüp çadırdan çıktı.

Raffaele yüzünde kuşku dolu bir ifadeyle bana baktı. *Seni onunla yalnız bırakacak kadar güvenmiyor. İşte insanlarda uyandırdığın duygu bu, küçük kurt, bir şüphe bulutu.* Belki yüzündeki ifade buydu... belki de suçluluk, aramızda olup biten, her biri önlenilecek şeyler için duyduğu bir pişmanlık ifadesiydi. Her ne anlama geliyorsa, bir soluk aldıktan sonra yüzünden silinip gitti. Pelerininin tokasını daha da sıktı ve kollarını yenlerinin içine soktu, ardından çadırın kapısına doğru ilerledi. Dışarı çıkmadan önce bana döndü.

“Biraz dinlen,” dedi. “Buna ihtiyacın olacak, sevgili Adelinetta.”

Sevgili Adelinetta.

Soluğum kesildi; fısıltılar sustu. Uzun zaman önce Raffaeleyle bir Estenzia kanalının kenarında oturup onu şarkı söylerken dinlediğim öğleden sonrasının anısı kristal berraklığında zihnime hücum etti. Bu anıyla birlikte özlem dolu bir neşe, ardından da dayanılmaz bir hüznün geldi. O günü ne kadar özlediğimin farkına varmamıştım. Ona durup beklemesini söylemek istedim ama çoktan yanımdan ayrılmıştı. Fakat sesi sanki odada asılı kalmış gibiydi, senelerdir ondan duymadığım sözler... ve göğsümün derinliklerinde bir yerde, uzun zaman önce gömdüğüm genç kız uyanıverdi.

Violetta yatakta hafifçe inleyip kıpırdanarak düşüncelerimin karmaşasını yarıda kesti. Ona doğru eğildim. Violetta derin, hırıltılı bir nefes aldı, ardından gözleri titreyerek açıldı.

Parmaklarımı onunkilere dolayarak Violetta'nın elini tuttum. Dokunduğum eli yanıyordu, teni birbirinin üzerinden geçen işaretlerle kapkara olmuştu ve tüm bunların arasından, Elit güçlerimizin kuvvetlendirdiği kan bağımızı hissedebiliyordum. Kardeşimin gözleri şaşkın bir halde odayı taradı, ardından benim yüzüme çıktı. “Adelina,” diye fısıldadı.

“Buradayım...” diye söze başladım ama Violetta sözümü kesti ve gözlerini kapadı.

“Hata yapıyorsun, Adelina,” dedi, başı şimdi yana dönmüştü. Ne demek istediğini anlamaya çalışarak gözlerimi kırpıştırdım... sonunda ateşi çıkmış bir halde sayıkladığını ve belki de nerede olduğunun bile farkında olmadığını fark ettim.

“Geri dönmek istiyorum,” diye fısıldadı. “Ama Engizisyoncuların... her yerde beni arıyorlar. Kılıçları çekilmiş. Bence sen onlara, beni bulduklarında öldürmeleri emrini vermişsin.” Sesi boğaz kuruluşundan çatlıyordu, boğuk ve güçsüz çıkıyordu. “Sana yardım etmek istiyorum. Hata yapıyorsun, Adelina.” İç geçirdi. “Ben de bir hata yaptım.”

Şimdi anlıyordum. Violetta bana, saraydan kaçtıktan, il-lüzyonlarım beni alt ettikten ve bana sırt çevirdikten... *ben* de *ona* sırt çevirdikten sonra neler olduğunu anlatıyordu. Boğazımda bir yumru oluştu. Raffaele’nin sandalyesine oturdum, ardından yine ona doğru eğildim.

“Askerlerime, seni geri getirmelerini söylemiştim,” diye mırıldandım. “Zarar görmemiş bir şekilde. Haftalar boyunca seni aradım ama sen çoktan beni ardında bırakıp gitmiştin.”

Violetta’nın soluk alıp verişleri sık ve düzensizdi. “Sabahın ilk ışıklarında, Tamoura’ya giden bir gemiye bindim,” diye fısıldadı. Eli benimkini sıktı.

“Neden Hançerler’e gittin?” Sesim sert çıkmıştı ve il-lüzyonlarım harekete geçerek Violetta yanımdan ayrıldıktan sonraki günlere ait manzarayı çizmeye başladı. Tahtımda oturup başımı tutarak hizmetkârların getirdiği tepsilerdeki yemekleri reddedişim. Kenettra göğüne karanlığı çağırıp günlerce güneşin önünü kapatışım. Engizisyon devriyelerim bana birbiri ardına, onu bulamadıklarını söyleyen notlar yazdıktan sonra parşömenleri yakışım. “Bunu nasıl yapabildin?”

“Denizin ötesinden, diğer Elitlerin enerjilerini takip ettim,” diye mırıldandı Violetta trans halinde. Huzursuz bir halde kıpırdanırken yüzünün yanından terler damladı. “Raffaele’yi takip ettim ve onu buldum. O beni buldu. Ah, Adelina...”

Bir an duraladı. “Onun sana yardım edebileceğini düşündüm. Yüzüm yerde, diz çöküp ona yalvardım.” Şimdi Violetta’nın kirpikleri ıslaktı, gözyaşlarına güçlkle hâkim olabiliyordu. Gözkapaklarının altında, gözleri huzursuzca hareket ediyordu. “Ona her gün, senin yeni donanmanı Merroutas’ı istila etmek için gönderdiğini duyduğumuzda bile yalvardım.”

Elim, Violetta’nın elini daha sıkı tuttu. *Merroutas*, diye emretmişim adamlarıma. *Domacca. Tamoura. Dumor. Denizleri aşın, işaretsizleri yataklarından sürükleyerek alın, onları sokaklarda karşıma getirin.* Öfkem her geçen gün daha da kabarmıştı. “Seni bulamadım,” diye çıkıştım, yaşlar gözlerime dolarken rahatsız oluyordum. “Neden bana bir güvercin yollamadın? Neden bana haber vermedin?”

Violetta uzunca bir süre sessiz kaldı, kendi hummalı dünyasında kaybolmuştu. Bomboş ve gri gözleri yeniden açıldı ve beni buldu. “Raffaele senin sonsuza dek yitip gittiğini söylüyor. Yardım edilemeyecek durumda olduğunu. Bence yanılıyor ama senin için gözyaşı döküyor ve başını sallıyor. Onu ikna etmeye çalışıyorum.” Fısıltıları ısrarlı bir hal aldı. “Sanırım yarın yine deneyeceğim.”

Uzandım ve öfkeyle gözyaşlarımı sildim. “Seni anlamıyorum,” diye fısıldadım. “Neden uğraşmaya devam ediyorsun?”

Violetta’nın dudakları harcadığı çabayla titredi. “Sırf geçmişin yüzünden yüreğini geleceğe karşı katılaştıramazsın. Diğerlerine yapılan zulmü meşru göstermek için onu kendine karşı kullanamazsın.” Gri gözleri aşağı kayarak yüzümden uzaklaştı, sonunda bakışları çadırın kanatlarının yakınında hafifçe yanan fener üzerinde sabitleşti. “Bu zor bir şey. Uğraştığını biliyorum.”

Tüm hayatım boyunca, seni korumaya çalıştım.

Bulunduğum oda, gözyaşlarımdan oluşan perdenin ardında bulanıklaştı. “Üzgünüm,” diye fısıldadım. Sessiz ve ağır ağır ilerleyen sözlerim havada süzülüyordu. Violetta karşımda iç geçirdi ve gözkapakları yine yavaşça kapandı. Başka bir şeyler daha mırıldandı ama sesi işitemeyeceğim kadar alçaktı. Neden beklediğimden pek emin olamadan, onun uyanıp beni hummalı bir rüyada ya da bir kâbusta değil de yanı başında göreceğini umarak elini sıktım. Violetta’nın nefes alıp verişini düzenli bir hale geldikten sonra da uzun süre yanında kaldım. Sonunda fenerin ışığı, çadır karanlığa gömülecek kadar az yanmaya başlayınca başımı onun yatağına koydum ve uyku nihayet bana acıyarak beni sahiplenene kadar rüzgârın uğultusunu dinledim.

Maeve Jacqueline Kelly Corrigan

Maeve, Lucent'in kendisine seslendiğini işitti fakat kendisi çadırının girişine ulaştığında Lucent sonunda ona yetişebildi. Maeve arkasını dönüp eski arkadaşına baktı. Çadırının önünde, Kraliçe'nin kişisel muhafızları ellerini kılıçlarının kabzalarına götürdüler, gözleri Lucent'in hareketlerini takip ediyordu.

Maeve, Lucent'in kasvetli bakan gözlerini görünce bir an tereddüt etti. İlişkilerini bir sene önce, Kenettra'nın bembeyaz uçurumlarının üzerinde bitirmişlerdi. Maeve durumu olurluna bırakmalıydı; neticede Lucent ona, isteklerine razı gelmeyeceğini söylemişti. *Metresin olamam*, demişti. Öyleyse neden Lucent şimdi çaresizce onunla konuşmak istiyordu?

"Evet?" dedi Maeve soğukkanlı bir ifadeyle. Genç kız hasta görünüyordu ve solgun teniyle ağrıyan kemikleri Maeve'in yüreğini sızlatıyordu.

Lucent birden ne söyleyeceğinden emin olamadan tereddüt etti. Elini kızıl-sarı saçlarında gezdirdi, ardından Maeve'i

aceleci bir şekilde başıyla selamladı. “İyi misin?” diye sordu sonunda, sesi titreyerek.

“Ya *sen?*” diye sordu Maeve karşılığında. “Çok kötü görünüyorsun, Lucent. Raffaele son mektubunda senin... acı çektiğinden bahsetmişti.”

Lucent sanki kendi sağlığı önemli değilmiş gibi başını iki yana salladı. “Neler olduğunu duydum,” diye cevap verdi. “Tristan. Kardeşin.” Başını tekrar eğdi ve aralarındaki sessizlik uzadı.

Tristan. Lucent’in burada olma sebebi oydu. Lucent’in güçsüz çıkan sesi Maeve’in kararlılığını baltaladı ve kendini, elinde olmadan Lucent’e karşı yumuşak bir tavır sergilerken buldu. Lucent’in varlığını nasıl da özlemişti, Adelina’yla son savaşının ardından yeniden ne kadar da çabuk ayrı düşmüşlerdi. Maeve başını çevirdi ve muhafızlarına bir baş işareti yaptı. Askerler, zırhları takırdayarak uzaklaştılar ve ikisini yalnız bıraktılar.

“Burada bu kadar uzun kalmaması gerekiyordu,” diye cevap verdi Maeve bir süre sonra. Kardeşinin ölü gözlerinin, ona saldırısının o anlamsız tabiatının anısını zihninden attı. Elbette o, kardeşi değildi. “Zaten Ölüler Diyarı’ndaydı.”

Lucent yüzünü buruşturdu ve bakışlarını ondan kaçırdı.

“Hâlâ kendini suçluyorsun,” diye devam etti Maeve, şimdi daha nazikti. “Aradan onca zaman geçtikten sonra bile.”

Lucent hiçbir şey söylemedi fakat Maeve onun aklından geçenleri biliyordu. Aklından geçen, üçünün birlikte kış ormanlarında ava gitmeye karar verdikleri, Tristan’ın öldüğü günün anısıydı.

Tristan gölden uzaklaşmıştı. Sudan her zaman korkardı.

Maeve gözlerini kapadı ve bir an o anı tekrar yaşadı... upuzun bacaklı ve incecik Lucent gülüyor, onlar için izini sürdüğü geyiği göstermek için Tristan'ı çalılarının arasından sürüklüyordu; Tristan, üzeri donmuş gölün yarısına dek gelmiş geyiğe bakıyordu; Maeve sessizce çömelmiş, yayını kendi görüş hattında kaldırmıştı. Hayvanın çok uzağındaydılar. *İçimizden birinin ona yaklaşması gerekecek*, diye bir öneride bulunmuştu Maeve. Ve Lucent de Tristan'ı kışkırtıp cesaretlendirmişti.

Sen gitmelisin.

Birlikte sıkça buzun üstünde oynarlardı, herhangi bir aksilik de yaşanmamıştı. Bu yüzden, sonunda Tristan okuyla yayını kaptı ve donmuş göle doğru dirsekleri ve karnı üzerinde sürünerek gitti. Daha önce binlerce kez ölümle dans etmişlerdi ama o günün farklı bir akıbeti olacaktı. Kaderlerini belirleyen o gün, buzun üzerinde kılcal boyutlarda bir çatlak oluşmuştu. Belki buna geyiğin toynakları sebep olmuştu, belki hayvanın ağırlığı buzun dengesini bozmuştu belki de o kış yeterince soğuk değildi, göl tamamıyla donmamıştı. Belki de asıl sebep, ölümü binlerce kez aldatmış olmaları, şimdiyse bunların onlara geri dönmesiydi.

Maeve ve Lucent, Tristan suya düşmeden bir an önce buzun çatladığını duymuşlardı. Tristan ayaklarının altındaki suya düşerken, bir an başını çevirip onlara bakacak vakti olmuştu.

"Benim suçumdu," dedi Maeve. Tam Lucent'in çenesini hafifçe kaldırmak üzere uzanacakken kendini durdurdu. Bunun yerine Lucent'e hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Onu geri getirdim." Bakışlarını yere çevirdi. "Artık Ölüler Diyarı'na erişemiyorum. O diyar ölümlü dünyaya sızdı, acı veren varlığını kalbimin üzerinde buz gibi hissediyorum. Bir daha kullanmayı

seçersem, gücüm beni öldürecek. Belki de,” diye ekledi alçak bir sesle, “tüm bu olanların bir kısmı, ölüm tanrıçasına karşı geldiğim için benim cezam.”

Lucent onu uzunca bir süre izledi. Çocukluk yıllarından bu yana gerçekten de bu kadar zaman mı geçmişti? Maeve bunun, birlikte yapacakları son yolculuk olup olmadığını, Raffaele’nin tahminlerinin tümünün gerçek olup olmayacağını, dağ geçitlerine girip bir daha geri dönüp dönmeyeceklerini merak etti.

Sonunda Lucent onu başıyla selamladı. “Hepimiz gitmek zorundaysak,” dedi, gözlerini yere indirerek, “o zaman sizinle birlikte gitmekten onur duyarım, Majesteleri.” Ardından oradan çıkmak üzere döndü.

Maeve uzandı ve Lucent’in kolunu yakaladı. “Gitme,” dedi.

Lucent donup kaldı. Gözlerini iri iri açarak Kraliçe’ye baktı. Maeve yanaklarına sıcak bastığını hissedebiliyordu fakat bakışlarını ondan ayırmadı. “Lütfen,” diye ekledi, daha alçak sesle. “Sadece bu seferlik. Sadece bir defaya mahsus.”

Bir an, Lucent dönüp gidecekmiş gibi oldu. İkisi de oldukları yere adeta çakılıp kaldılar, ikisi de ilk önce davranıp harekete geçmek istemiyordu.

Ardından Lucent, Kraliçe’ye doğru bir adım attı. “Sadece bir defaya mahsus,” diye tekrarladı.

Tüm varlığım, kudretim, hükmettiğim topraklar, askeri gücüm...
artık hiçbirinin anlamı yok.
O gitti ve onunla birlikte ben de gideceğim.
-Kral 'Delamore'un generaline son mektubu

Adelina Amouteru

Ertesi sabah, karın erken habercisi olan, ufuk boyunca uzanan gri bulutlar tüm gökyüzünü kapladı. Maeve yolunu kontrol etmeleri için iki süvariye önden yollarken ben de Afsuni'yle oturup kuru et şeritleriyle taş gibi olmuş ekmekleri çiğnedim. Yakınlarda yanan ateşin etrafında Raffaele, pelerinine sıkıca sarınmış oturuyor, sessizce Lucent'le konuşuyordu. Teren yalnız başına oturuyor, hiçbirimizle ilgilenmiyordu.

Afsuni, soğuk ve kasvetli havanın neden olduğuna kuşku duymadığım kötü bir ruh hali içindeydi. Onun neşesi olmadan kendimi, kafamın içindeki fısıltıları her zamankinden daha çok savuşturmaya, akıl sağlığımı korumak için mücadele vermeye çalışırken buldum. *Kendinizi kar ve fırtınanın içinde kaybedeceksiniz*, diyordu fısıltılar. *Asla geri dönemeyeceksiniz*. Violetta yanımda bilinçsiz yatıyor, kürk ve battaniyelerden oluşan bir yığının altında kontrolsüzce titriyordu. Onu böyle görmek zor olsa da, titredigine seviniyordum. Bu bana onun

hâlâ hayatta olduğunu gösteriyordu. Uzandım ve elimi kürklerin üzerine koydum.

“Bu gidişle,” diye mırıldandı Afsuni, beni düşüncelerimin derinliklerinden çekip alarak, “buradan ayrılana kadar bir daha masmavi gökyüzünü göremeyeceğiz.” Gözlerini gökyüzüne çevirdi ve yüksek sesle, hüzün dolu bir şekilde iç geçirdi. “Bir parça Merroutas sığağı ve eğlencesi için neler vermezdim.”

Biz kahvaltımızı bitirirken, Maeve ve süvarileri geri döndü. “Yollar buzla kaplı,” dedi, biz çantalarımızı atlarımıza yüklerken. Bir an Lucent’in gözlerine baktı ve aralarında sözcüklere dökülmeyen bir şeyler geçti. “Fakat bunun haricinde yollar açık. Kar kırıcılar çoktan yolu açmış.” Kraliçe’nin, kendi atına yönelmeden önce kısacık bir an Lucent’in botuna değdiğini fark ettim. Bu, aralarındaki yepyeni bir yakınlığın ifadesiydi.

Onlara yakın bir yerde, Afsuni ve Raffaele, Violetta’yı Maeve’in iki atının arkasında, bir sedye üzerinde güvenceye almama yardım etti. Biz ilerlerken Violetta huzursuzca kıpırdanıyor, anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyordu. Teninin üzerindeki işaretler şimdi daha da koyulaşmış, neredeyse kap-kara olmuşlardı, sanki Moritas onun bedenini yavaşça Ölümler Diyarı’na alıyor gibiydi. Bu manzara üzerine dişlerimi sıktım.

Violetta’nın sedyesinin yanında dururken Afsuni beni izledi. “Dayanacak,” dedi, elini kolumun üzerine koyarak fakat sesindeki kuşkuyu işitebiliyordum.

İlk sıradağlara giden yola yaklaşırken, vadilerin darlığı rüzgârı içeri doldurmaya başladı, bu yüzden soğuk yanaklarımıza battı

ve giysilerimizdeki her bir açıklıktan içeri girdi. Başlığımı başıma daha da sıkıca geçirdim ve yüzümün altta kalan yarısını da kapayabilmek için pelerinimi yukarı çekmeye çalıştım. O zaman da nefesim pelerinin kumaşına çarpıp dondu, kumaşın üzerinde beyaz bir buz tabakası oluşturdu. Rüzgârla birlikte fısıltılar da geri geldi, soğukla birlikte kulağımda uğuldadılar. Sözleri öyle karmaşıktı ki ne söylediklerini anlayamıyordum fakat sonunda bitkinlikten omuzlarım çökene dek kalbimin deli gibi çarpmasına neden oldular. Arada sırada, dağların yarıklarında dikilerek görmeyen gözleriyle bizi izleyen karanlık siluetler gördüğümü sanıyordum. Bu yaratıkları yalnızca görüş alanımın kenarlarında görebiliyordum... başımı çevirdiğimde ortadan kayboluyorlardı.

Afsuni kaşlarını çatarak gökyüzüne bakmaya devam ediyordu. “Yalnızca ben mi öyle düşünüyorum, yoksa gökyüzü daha da mı kararıyor?” Başıyla bulutları işaret etti. “Bulutlar yoğunlaşmıyor... sadece sanki gün olması gerektiğinden daha çabuk geçiyor gibi.”

Ben de yukarı baktım. Afsuni haklıydı. Bulutların ardından gelen öğlen güneşi sanki çoktan batmaya başlamış gibi görünüyordu. Biz ilerlerken vadideki gölgeler daha da derinleşti, etrafımızdaki sıradağlar dikleşirken sessiz şekiller halinde çevremizde uzandılar. Atlarımızın toynakları altındaki yol, buz ve kırağıdan çatırdıyordu.

Bu tuhaf alacakaranlıkta kaç saat ilerlediğimizi takip edemedim. Hepimiz sessizdik. Ben Violeta'nın sedyesinin ardından ilerliyor, böylece onu görebiliyordum. Arada sırada gri ve tedirgin gözleri açılıyordu fakat hiçbir şeye ya da hiç

kimseye odaklanamıyormuş gibi görünüyorlardı. Sanki çoktan başka bir yere gitmiş gibiydi.

O hâlâ burada, dedim kendi kendime. Fakat şimdi kamfamdaki fısıltıların sesi rüzgâr gibi çıkıyor, düşüncelerimin sesini bastırıyor, bitkinliğim ve endişem kalbimin çılgınca atışlarına yerleşiyordu. Başlangıç noktası beni bu şekilde etkiliyor olmalıydı.

Vaktinden önce gelen o gece, bizi kısmen hava koşullarından koruyan bir oyugun içinde durduk. Bu daracık geçidin içinde rüzgâr şiddetle esiyor, doğru düzgün bir kamp kurmamızı imkânsız kılıyordu. Atlarımız da yorgundu, yaktığımız ateşin yakınlarında, ısınabilmek için birbirlerine sokulmuşlardı.

“Önümüzdeki günlerde bu erken alacakaranlık daha sık çökecek,” dedi Raffaele, hepimiz onun etrafında toplanırken. Yerdeki toprağın üzerine çubukla eğimli bir çizgi çekti, ardından çizgi boyunca, bizim bulunduğumuz yer de dahil olmak üzere, birkaç noktayı işaret etti. “Yaklaşıyoruz.” Yolun tepesinde, iki dağın arasına yerleşmiş bir noktayı işaret etti. “Gece Karanlığı.”

Raffaele her zamanki gibi sakın ve zarif bir biçimde konuşuyordu fakat onun sesinde bile hafif bir kuşku dalgası vardı sanki. Elim, hummalı uykusunda huzursuzca kıpırdanan Violetta’nın üstünü örten kürklerin üzerinde durdu. Yalnızca efsanelerde ve halk masallarında bilinen bir diyara doğru ilerliyorduk. Oraya vardığımızda neler olacaktı?

“Bizim dünyamızın yasaları orada bükülüp gevşeyebilir,” dedi Raffaele bir süre sonra. “Nesneler göründükleri gibi olmayabilirler. Dikkatli olmamız gerekecek.” Bu sözler üzerine,

benim bulunduğum tarafa doğru baktı. “Bu yerin çekimini hissediyorum. Ya sen?”

Başımınla onayladım. Etrafımda, diğerleri de aynısını yaptı. Bakışlarım, Teren’in biraz ötede pelerini çözülmüş, soğuğu umursamadan oturduğu yere döndü. Düzenli çalışarak kılıçlarını ve bıçaklarını biliyordu. Afsuni’nin etrafında bir karanlık dalgası gezinirken benim kafamdaki fısıltıların sesi de giderek yükseliyordu. Violetta daha da solgunlaşıyordu ve Raffaele’nin sezgileri her yönden gelen enerji iplikleriyle alt ediliyordu. Teren burada, başlangıç noktasına bu kadar yakın bir yerde ne hissediyordu? Bu yolculuk onu deliliğe daha çok mu yaklaştıracaktı?

Gece boyunca dinlenmek üzere yerleşirken Maeve’dan, Teren’in etrafına fazladan nöbetçi yerleştirmesini istedim. Ondan sonra bile kendimi, gece yarısı tuhaf saatlerde uyanıp Teren’in bulunduğu tarafa bakarken, onun ne zaman delireceğini merak ederken buldum.

Ertesi sabah şafak sökmedi. Bunun yerine etraf yalnızca, bir gün önceki o loş alacakaranlık içinde aydınlandı ve manzara karanlıklar içinde tüyler ürpertici halde kaldı. Hafif bir kar yağmaya başlamış, dört bir yanımıza bembeyaz bir tabaka serpiştirmişti. Afsuni yanımda, bana bitişik uyuyordu, tek kolunu omuzlarıma atmıştı. Kafamdaki fısıltılar bu sabah gürültücüydüler, huzursuzdular, uğulduyordular ve sesleri kesilmek bilmiyordu. Arkamıza baktığımda, ıssız dağlara doğru giden kendi ayak izlerimizden başka bir şey göremedim. İleride de aynı manzarayı gördüm. Bakış açımın kenarlarında, karanlık silüetlerin illüzyonları, beni yalnız bırakmayan kendi hayaletlerim gezinmeye devam ediyordu.

Saçlarıma yeni yağmış karları silkeledim, ardından Af-suni'yi uyandırmamak için dikkatle ayağa kalktım. Ağrıyan kol ve bacaklarımı gerdim. Benden başka bir tek, Maeve'in nöbet tuttuğu muhafızlar uyanıktı, dikkatleri etrafımızı saran kasvetli araziye dikilmiş halde, biraz ötede duruyorlardı. Etrafıma bakınarak, istediğim takdirde hepsini bu aciz anlarında yok edebileceğimi fark ettim.

Yap şunu.

Fısıltıların sesi bu sabah o kadar yüksekti ki neredeyse emirlerine itaat edecektim. Kaşlarımı çattım, başımı iki yana salladım ve ellerimi şakaklarıma bastırdım. Neden sesler bir anda bu kadar ısrarcı bir hale gelmişlerdi? Gece Karanlığı'na çok yaklaşmış olmalıydık.

Sesleri duymazdan gelmeye çalışarak ellerimi ovuşturdum ve kampın etrafında bir daire çizerek yürümeye karar verdim. Teren, uyuduğu yerde değildi... bu tam içimde bir panik dalgası oluşmasına neden oluyordu ki onun, nöbetçilerden birkaç adım ötede, yüzünü dua edercesine gökyüzüne kaldırmış durduğunu gördüm. Kısa süre onu seyrettim, ardından Violetta'nın uyuduğu yere gittim.

Yattığı yere ulaştığımda, yanında diz çöktüm. Koyu renk saçları öbek öbek donmuştu ve solgun benzi neredeyse donmuş gibi görünüyordu. Burası, onun başa çıkamayacağı kadar soğuktu; daha fazla kürk bulmamız gerekiyordu. Tekrar mola vermemiz gerekene kadar benimkini alabilirdi ama o zaman bile bunun yeterli olup olmayacağından emin değildim.

"Violetta," diye fısıldadım, usulca omzuna dokunarak.

Violetta kıpırdamadı.

Bir an tereddüt ettim, ardından eldivenlerimden birini çıkararak elimin tersiyle kardeşimin yanağına dokundum. Violetta'nın teni buz gibiydi. Solukları sıcak değildi.

Fısıltılar etrafımı sardı fakat onları şiddetle savuşturdum. Elbette kardeşim nefes alıyordu... bu bir yanılsama olmalıydı. Kendime yine bir kâbus yaratıyordum. Afsuni beni bu rüyadan uyandırana kadar defalarca uyanacaktım. Kardeşimi bir kez daha, bu kez daha sertçe sarstım. "Violetta," dedim, daha yüksek sesle. Sesim, yakınlardaki Raffaele'nin dikkatini çekti. Doğrulup oturdu ve bulunduğum tarafa baktı. Ardından gözleri Violetta'ya çevrildi. Yüzünde anında beliren ifade en kötü korkularımı doğruladı.

Hayır. Bu imkânsızdı... önceki gece, kardeşimin göğsünün ritmik inip kalkışlarını görerek uykuya dalmıştım. Anlamadığım bir şeyler mırıldanıyordu. Alnında boncuk boncuk terler vardı ve teni alev alevdi. Bu gerçek değildi. Ellerimle omuzlarını sıkıca kavrayarak onu tekrar sarstım. "Violetta!" diye bağırdım. Bu kez diğerleri de irkilerek uyandılar ve nöbetçiler bana baktı ama umursamadım. Birinin beni durmam için zorlayan ellerini üzerimde hissedene dek onu sarsmaya devam ettim. Bu Raffaele'ydi. Gözleri Violetta'nın kıpırtısız bedeninin üzerinde, yanımda diz çöktü. Raffaele'nin yüzündeki hüznün kalbimi bir kez daha paramparça etti.

"Onu canlandırabilir misin?" diye sordum.

"Denerim," diye mırıldandı Raffaele fakat bunu söyleme şekli bana, umutsuzca işitmek istemediğim şeyi söylüyordu.

Her şey yoluna girecek. Bundan uyanacağım, gerçekliğe döneceğim dek kaç kez uyanmam gerekirse o kadar uyanacağım. İllüzyon her

zamanki gibi ortadan kaybolacak ve ben Violetta'yla bir sabah daha geçireceğim.

Şimdi Maeve de, Lucent ve Afsuni gibi uyanıyor ve bana doğru geliyordu. “Majesteleri,” dedim ona. İlk kez doğru düzgün bir biçimde hitap ediyordum. “Siz Moritas’la uyum gösteriyorsunuz. Gerektiği takdirde onu geri çağırabilirsiniz.” Raffaele’ye baktım. “Ayılt onu,” dedim öfkeyle, sesim şimdi emir verir gibi çıkıyordu.

“Adelina,” diye fısıldadı Afsuni.

Raffaele’nin eli Violetta’nın buz gibi omzunu sıktı. Uzandı ve yanağını avucunun içine aldı. Raffaele’nin sihirini kullanıp kullanmadığını merak ettim, enerjisinin o usulcacık çekişi Violetta’nın kalbinin üzerindeydi, belki de sakinleştirici dokunuşuyla onu uyandırıyor. Raffaele orada dururken ben de çömeldim, bakışlarım Violetta’nın yüzünde sabitlenmişti, gri gözlerinin titreşerek açılmasını bekliyordum.

“Adelina,” dedi Afsuni yine. Eli benimkine dokundu ve elimi sıktı.

Maeve başını iki yana salladı. “O öldü,” dedi sessizce, başını eğerek.

“O halde geri getir onu,” dedim öfkeyle. İçimdeki karanlık, göğsümün derinliklerinde kabardı. “Daha önce bunu yaptığını *gördüm*.”

Maeve buz gibi gözlerle bana baktı. “Yapamam.”

“Yalan,” diye tısladım. “Ona ihtiyacımız var. Gece Karanlığı’na o olmadan giremeyiz.”

Yanıma, Teren’in hâlâ yüzü gökyüzüne dönük halde durduğu yere baktım. İçimizde, oluşturduğumuz çemberin içinde durmayan tek kişi oydu. Çoktan kafamın içinde kaotik bir

gürültü oluşturmuş fısıltılar şimdi etrafımda bir kasırgaya dönüşmüştü. O, dedi, sesleri benimkiyle karışan fısıltılar. *Onu Teren öldürdü. Tek açıklama o... ona güvenilmeyeceğini biliyordun.*

“Sen,” dedim. Bu sözcük, kalbimdeki tüm öfke ve karanlıkla birlikte, titreyerek çıktı. Teren başını gökyüzünden indirdi ve bana bakmak üzere döndü. “Bu *senin* işin.” O anda karşımda, eski bir mahkûmumu görmedim. Beni çetin denizlerden kurtaran adamı görmedim. Tek gördüğüm, bir zamanlar zehir saçan bembeyaz gözleriyle bana gülmüş, Violetta’yı benden çalıp onu bana karşı kullanmış adamdı. Fısıltılar, Teren’in eski tehditlerini, bir zamanlar boğazıma dayadığı bıçağıyla bana tükürürcesine söylediği sözleri tekrarladılar. *Üç günün var.* Teren’in alaycı sesi, zamanın ötesinde yankılandı. *Bir daha sözünde durmazsan, okumu kız kardeşinin boynuna saplar, kafatasının arkasından çıkarırım.*

Hepimiz uyurken onu öldürmüştü. Raffaele bizi, burada farklı şekillerde davranabileceğimiz, güçlerimizin değişken olabileceği konusunda uyarmıştı. Teren her zaman Violetta’nın ölmesini istemişti, böylece bana zarar verebilecekti. Şimdi, tüm dünya öfkemle kıpkırmızı olmuştu. *Kardeşimi öldüren oydu.*

Teren bomboş bir ifadeyle bana baktı.

“Adelina.” Afsunî’nin sesi tekrar yankılandı fakat çok uzaklardan geliyormuş gibiydi.

İçimdeki karanlık enerji birden özgür kaldı.

Teren’e bir acı illüzyonu fırlattım. *Etlerin lime lime olmuş, kalbin göğsünden sökölüp alınmış, gözlerin kanlar içinde yuvalarından çıkmış. Seni yok edeceğim.* Diğerleri sanki o anda gözümün önünden kaybolup gittiler... tek görebildiğim, saldıırımın etkisiyle dizlerinin üzerine çökmüş olan Teren’di.

Ona doğru atıldım. Üzerinde bulunduğumuz patika siyah ve kıızıla büründü; karların üzerinden, sivri dişlerini gösteren şeytani silüetler yükseldi. İllüzyonu, öfkeyle Teren'in etrafında sıkıştırdım ve kemerimden bir hançer çıkardım. Ardından ona saldırdım.

Teren dişlerini gösterdi... ben gözümü açıp kapayana dek kılıcını eline almıştı. Kılıcı parıltılı bir yay çizerek bana doğru salladı. Dönerek yana çekildim ve yumruğumu sıktım. İllüzyonum etrafını ağ gibi sararken acı dolu bir çığlık attı. Ona hançerimle saldırdım fakat bileğimi tutmak için elini hızla kaldırdı. Acı içinde bile gücüyle neredeyse kemiklerimi kırıyordu. Yüzümü buruşturdum ve kıvranarak elinden kurtuldum... hançerim yere düştü. Artık illüzyonlarımla arasından etrafımı güçlükle görebiliyordum. Her yanımda silüetler ve gecenin karanlığıyla, beyaz pelerinler ve ateşle çevrilmişti.

Ardından, altın sarısı gözleri ve kapkara saç örgüleri olan bir genç karşıma dikildi. Tam ortamıza. Gözbebekleri simsiyah yarıklar halini almıştı ve çenesi kararlı bir ifadeyle kenetlenmişti. Korkusuzca bana doğru yürüdü.

"Adelina, dur!" dedi.

"Çekil... yolumdan." İllüzyonlarımla ona saldırdım... fakat o gözlerini kıstı, kolunu kaldırdı ve illüzyonlarımla bir kenara attı. İllüzyonlar etrafında bir duman bulutu halinde dağıldı. Genç adam bana doğru gelmeye devam etti.

"Adelina, dur."

Bu Afsuni. Afsuni. Dur. Bu isim küçücük bir ışıktı ama oradaydı ve etrafımı saran büyük girdabın içinde buna tutundum. Bana uzanarak sertçe çekip sarılırken bir an duraksadım.

“Onu o öldürmedi,” diye fısıldıyordu Afsuni. “Dur. Dur.” Eliyle başımın arka tarafından tuttu.

Gücüm hızla beni terk etti. Etraf aydınlandı, iblislerin siluetleri ortadan kayboldu. Teren tek dizi üzerinde önümde çömeldi, güçlkle soluk alıp vererek sertçe kılıcına yaslandı. Soluk renkli gözleri benimkilere sabitlenmişti. Bakışlarımı ondan kaçırdım ve beni sıkıca tutan Afsuni’ye odaklandım. *Onu Teren öldürmedi.*

Ama o öldü. Artık çok geç.

Ağlamaya başladım. Gözyaşlarım yüzümde dondu. Bitkinlik içinde Afsuni’den uzaklaştım ve Violetta’nın bedeninin yattığı buz gibi yere doğru sendeledim. Ben dizlerimin üzerine çökerken diğerleri sessizce beni seyretti. Kardeşimi kollarıma aldım, kaskatı saçlarını yüzünden çektim, kafamda sürekli bir döngü halini alana dek ismini tekrarladım. Hıçkırıklarım arasında dudaklarımdan ıstırap dolu bir ses çıktı. Evimizden ilk kaçtığım, Violetta’yla alınlarımızı birbirimize değdirdiğimiz geceye ait bir hayal gördüm. Şimdi aynısını yapıp alnımı onunkine dayadım ve kardeşimi öne arkaya sallayarak bir kez daha, nafile bir çabayla beni bırakmaması için yalvardım.

Burası, yıldızların kayalıklara karşı parıldadığı ve
alacakaranlığın asla sona ermediği, en kutsal yerdir.
Temkinli olun çünkü buranın gücü hacıları öylesine çeker ki
kendilerini tamamen kaybedebilirler.
-Karra Dağları'nın Kayıtlara Geçirilen Yolları,
muhtelif yazarlar

Adelina Amouteru

Pioletta Kenettra'da ölmüş olsaydı, küllerini şehrin altında
uzanan labirentimsi yeraltı mezarlığına gömerdik. Fakat
burada, Karra Dağları'nın buz gibi yollarında, etrafımızda la
onu yakabilecek kadar odunumuz yokken ve toprak, kazama-
yacağımız kadar donmuşken, üzerini sadece, anavatanımıza
doğru çevrilmiş bir şekilde, bir taş yığınıyla örtebildik. Bunu
yapmadan önce, pelerinini üzerine örttüm ve saçlarına dokun-
mak için eğildim –saç bukleleri bir zamanlar ne kadar güzel
ve koyu renkliydi, küçükken onları ne kadar kıskanırdım–,
şimdi, sanki kardeşimle beraber ışık da bu dünyayı terk et-
mişcesine, saçlarının rengi solmuş gibiydi.

Daha hızlı hareket etmemiz gerekirdi. Tamoura'da konu-
şurken Raffaele'yle daha az tartışmam gerekirdi. *Daha nazik*

olmam gerekirdi. Fısıltılar bu sözlerle zihnime doluştular ve bu kez onları susturmadım.

Diğerleri, ellerini yenlerinin içine kıvrımış halde yanımda durdular. Teren bile, ifadesiz yüzüyle onların arasındaydı. Kız kardeşime üzülmendiğinden şüphem yoktu fakat beni şaşırtan bir şekilde bunu yüksek sesle ifade etmiyordu. Kendi dünyasında kaybolmuş, tanrılara sessizce dualar ediyormuş gibi görünüyordu. Raffaele acı içinde başını eğmişti ve gözleri yaşlarla ıslanmıştı.

“Ne yapacağız şimdi, Elçi?” diye mırıldandı Maeve, eli kılıç kabzasının üzerindeydi. Bu, hepimizin aklındaki soruydu. “Onu kaybettik. Her şey boşuna mı yani?”

Raffaele hemen cevap vermedi. Belki de ilk kez o da cevabı *bilmiyordu*. Bunun yerine taş yığınının bakmaya devam etti, rüzgâr saç tellerini yüzüne doğru uçuruyordu. Bu soru benim zihnimde donup kalmıştı. Fısıltıların etrafımda çemberler çizerek dönmelerine izin verdim, varlıkları şimdi bana çok tanıdık geliyordu.

Bu senin suçun. Hep senin suçundu.

“Yolumuza devam ediyoruz,” diye cevap verdi sonunda Raffaele. Ve hiçbirimiz farklı bir şey söylemedik. Artık gideceğimiz yere girmemiz mümkün olmasa da, bunca yolu geldikten sonra geri dönmek için çok geçti.

Aylar önce Violetta’yı dinlemem gerekirdi. Güçlerimi benden almaya çalıştığında ona izin vermem gerekirdi. Belki de bunu yapsaydım kardeşim hâlâ hayatta olurdu. Belki bir şekilde daha erken harekete geçmiş olurduk. Belki birlikte daha çok vakit geçirmiş olurduk. Suçluluk hissi tüm ağırlığıyla göğsüme çöktüverdi.

Onu dinlemem gerekirdi fakat artık önemi yoktu. Artık bunların hiçbirisi önemli gelmiyordu.

Askerler kardeşimin ayakucuna daha çok taş yığarken, kemerime sokulmuş bir bıçağı aldım, uzandım ve Violetta'nın saçından bir bukle kestim. Elimin sıcaklığı, saç tellerindeki buzları eritti. Bu saç buklesini kendi gümüşü saçıma sardım, bir müddet aradaki renk farkını inceleyerek Violetta'nın saçlarımı ördüğü, tembelce geçirdiğimiz öğleden sonralarını düşündüm. *Seni seviyorum, Adelina*, derdi bana. Hareket ettiğimde, yüzümdeki donmuş gözyaşları çatırdadı.

Orada kalabildiğimiz kadar uzun süre kaldık, sonunda Maeve ilerlememiz için emir verdi. Arkama baktım ve bir dönemeçte gözden kaybolana dek Violetta'nın mezar taşını görüş alanımda tutmaya çalıştım.

Bir sabah diğerine karışıyordu. Şafak her geçen gün daha da karanlık oluyordu ve kar yağışı istikrarlı bir hal almaya başlıyordu. Yolumuza kimse çıkmadı. Sanki dünyanın ucunda yolculuk ediyormuş gibiydik. Yolculuğumuzda, kimsenin kendini konuşacak halde hissetmediği, uzun sessizlikler yaşıyordu. Afsuni bile, kasvetli bir yüz ifadesiyle, sessizce yanımda ilerliyordu. Bölgenin enerjisi bizi ileri çekiyor, bize sesleniyordu. Geceler ve alacakaranlık içinde geçen gündüzler boyunca illüzyonlar görüyor, yalnızca ateşlerimizin ışığıyla yok olduklarını fark ediyordum. Bazen Violetta'nın hayaleti atımın yanında ilerliyordu. Koyu renk saçları rüzgârda dalgalanmıyor ve botları karda iz bırakmıyordu. Asla benden tarafa bakmıyordu. Yolumuz daralıyor, birkaç saatte bir, birkaç farklı yola ayrılıyor, patikalardan her biri yine birkaç dağ dizisine

doğru gidiyordu. Raffaele'nin rehberliği olmasaydı, o soğukta yolumuzu kaybedeceğimizden hiçbir şüphem yoktu.

Derken bir gün, derin ve geniş bir mağaranın önünde durduk.

Burası uğursuz görünümlü bir girişti, mağaranın ağzı sivri kayalarla çevrelenmişti ve tümüyle karanlık bir yere açılıyordu. Yine de, enerjisinin çekimi olmaksızın burayı asla bulamazdık. Bizi çağıran gücün somut varlığını hissedebiliyordum, sanki bedenimdeki her kası çeken binlerce iplik gücündeymiş gibi hissettiriyordu.

“Yalnız gitmek zorundayız,” dedi Maeve, yanımızda hızla ilerlerken. “Adamlarım bizi bu yolda takip edemezler.” Başıyla, bazılarının burun deliklerinden incecik kan damlaları sızan atlarımızı işaret etti. Acıları, girişe yaklaştıkça kötüleşiyordu. Benim atım, bir adım daha atmayı reddetti. Geriye, Maeve'in birliklerine baktım. Onlar da gönülsüzdüler. Genç Elitleri etkileyecek kadar güçlü bir enerjinin sıradan insanları nasıl etkileyebileceğini hiç düşünmemiştim fakat şimdi bunu yüzlerinde görebiliyordum. Bazılarının tenleri soğuk terlerle kaplıydı, diğerleriye solgun ve güçsüz görünüyordu. Gelebildikleri kadar uzağa gelmişlerdi. Bizimle mağaraya girdikleri takdirde ölürlendi.

Maeve atından indi ve askerlerinden birine başıyla işaret etti. “Onları beraberinizde götürün,” dedi.

Asker bir an tereddüt etti. Askerin arkasındaki diğerleri de kımıldandılar. “Donmuş boş bir arazide kalacaksınız, Majesteleri,” diye cevap verdi asker, bize bakarak. “Siz... siz Beldain kraliçesisiniz. Nasıl geri geleceksiniz?”

Maeve ona sert bir bakış attı. “Yolumuzu bulacağız,” dedi. “Bize katılırsanız, hayatta kalamazsınız. Bu bir rica değil. Bir emir.”

Bu sözlerin ardından bile asker bir süre oyalandı. Kendimi özlem ve kıskançlıkla, öfke ve kederle onlara bakarken buldum. Kenettra’daki askerlerimden herhangi biri bana bu kadar sadık kalır mıydı? Onları korkutmasam, sırf beni sevdiğikleri için peşimden gelir miydiler?

Sonunda asker onu onayladı ve başıyla selamladı. “Peki, Majesteleri.” Tek elini göğsünün üzerine koydu, ardından karların üzerinde kraliçesinin önünde diz çöktü. “Sizi geçidin aşağısında bekleyeceğiz. Geri dönüşünüzü görene kadar oradan ayrılmayacağız. Sizi tamamen bırakıp gitmemizi istemeyin bizden, Majesteleri.”

Maeve başını salladı. Sert duruşu bozuldu, bu ifadesini bozduğunu ilk kez görüyordum. Birden çok genç göründü. “Pekâlâ,” diye cevap verdi onlara.

Asker doğruldu ve adamlarına bağırarak bir emir verdi. Askerler atlarını döndürüp geldiğimiz yoldan geri dönmeden önce kraliçelerini selamladılar. Sessizce durarak gidişlerini seyrettim. Benim askerlerim beni böyle onurlu bir şekilde selamlar mıydı?

Toynak sesleri hafif bir gürültüye dönüşünce Maeve mağaranın girişinde bize katılmak üzere döndü. Her ne kadar içeriye dikkatlice baksam da, karanlık haricinde hiçbir şey göremiyordum... sanki diğer tarafta hiçlik varmış gibiydi ve içeri girdiğimiz takdirde bu hiçliğin içine düşecektik. Raffaele girişin kenarında durdu ve gözlerini kapadı. Derin bir nefes aldı, ardından ürperdi. Ne söyleyeceğini anlamam için

konusmasına gerek yoktu. Çekimi hissedebiliyordum. *Hepimiz hissedebiliyorduk.*

Gece Karanlığı bu mağaranın sonundaydı.

Teren kılıcını ve upuzun bıçağını çekti, Lucent ve Afsuni de aynısını yaptı. İçeri girmeye başlarken Afsuni'nin yakınında durdum. Violetta'nın yokluğu yanımda kocaman bir boşluktu. Burada olsaydı, bana yakın olmasını söyledim. O da beni sessizce onayladı. Fakat kardeşim burada değildi.

Bu yüzden ben de karanlıkla onsuz yüzleşmek üzere döndüm ve içeri girdim. Mağaradan çıkıp çıkamayacağımızı düşünemeyecek kadar korkuyordum.

İlk başta hiçbir şey göremedik ve bu da her adımımı tereddütle atmama neden oldu. Adımlarımız karanlıkta yankılanıyordu, bunlara arada sırada taşa sürtünen metal sesi de karışıyordu. Diğerleri, kılıçlarını rehber olarak kullanıyor olmalıydılar. Burada keskin bir soğuk ve eski zamanlara ait bir koku, ayrıca, tuz, taş ve rüzgâr kokusu vardı. Kendimi, duvarların üstümüze doğru geldiğini düşünmekten alıkoymaya çalışarak tekrar tekrar yutkundum. Keşke görebilseydim... *ah, bir görebilseydim.* O eski körlük korkum tekrar canlanarak karanlığın içinde kendi şeklini aldı ve bir an buradaki canavarların bana dikilmiş gözlerini görebildiğimi düşündüm.

Buradan asla çıkamayacaksın, dedi fısıltılar monoton bir sesle, artan dehşetim onları memnun etmişti. *Hak ettiğin gibi, sonsuza dek karanlıkta yaşayacaksın.*

Sıcak ve nasır tutmuş bir el benimkine değince yerimde sıçradım. "Bir şey yok." Afsuni'nin sesi bir işaret ışığı gibi karanlığın ötesinden geldi ve ona doğru döndüm. *Bir şey yok. Bir şey yok.* Kafamdaki fısıltıları bunları tekrar etmeleri için

zorladım ve bu mantra, birbiri ardına adımlar atabilmem için yavaşça güç verdi.

Sonsuz gibi gelen bir süre sonra, nihayet karanlığa alışmaya başladım. Mağaranın tavanındaki taşların üzerinde bulunan, birkaç metre tepedeki incecik olukları görebiliyordum ve bu olukların iç kısmından hafif, buz mavisi bir parıltı geliyordu. Yavaşça, mağaranın daha büyük bir kısmı görünmeye başlar-ken, tavandaki neredeyse her yarıktan etrafa yayılan parıltıları görmeye başladım. Bunları daha iyi görebilmeye çalışırken adımlarımı yavaşlattım.

Işık, tavana asılı milyonlarca minik, boncuk boncuk buz tanesinden geliyordu. Buz taneleri parlıyor ve göz kırptıyor, belli bir düzende titreşiyorlardı ve geçtiğimiz yerlerde en güçlü şekilde parlıyormuş gibi görünüyorlardı. Bir an korkumu unuttum ve gözümü buz tanelerinin güzelliğinden ayıramadan orada öylece durdum.

“Buz perileri,” dedi Raffaele, sesi önlerden bir yerden bize doğru gelerek yankılanıyordu. “Kuzeyin minik yaratıkları. Havada yarattığımız dalgalanma onları uyandırmış olmalı. Bu yaratıkların, rahiplerin buraya yaptıkları hac yolculuğu hikâyelerinde anlatıldığını görmüştüm. Seyyahların Gece Karanlığı olarak taptıkları yer burası, ancak daha uzağa gidemediler.”

Işıltı yolumuzu aydınlattı.

Aradan dakikalar geçti. Saatler. Belli bir noktada, yüzümde buz gibi bir rüzgârın hafif sızısını duydum. Mağaranın çıkışına yaklaşıyor olmalıydık. Diğer tarafta ne olduğunu merak ederek gerildim. Yanımda, Violetta’nın rengi solgun, gri hayaleti gölgelerin arasına girip çıkarak yürüyordu. Rüzgârın hızı

şakinleşti, sonunda mağaranın içindeki bir dönemeci döndük ve kendimizi çıkışa bakarken bulduk.

Çıkışın ötesinde uzanan parıltılı karlar diyarına bakarken soluğumu içime çektim.

Buraya, Gece Karanlığı'na dair efsaneleri işitmiştim. Fakat şimdi tam önünde duruyor, el değmemiş, büyülü bir dünyaya bakıyordum. Burası, bizim dünyamızı tanrıların diyarıyla birleştiren girişti. Ve Violetta'nın uyumu, empatiyle bağlantısı olmadan içeri giremezdik.

Raffaele girişte durdu ve tereddütle elini uzattı. Bir an ürperdi, ben de ürperdim... bu girişin ötesindeki enerji çok kuvvetliydi, ölümlü dünyadaki herkese uzanan milyonlarca enerji ipliğinden oluşuyordu, o kadar yoğundu ki adım atmaya cesaret ettiğim takdirde beni ezeceğinden korkuyordum. Rahipler burayı aramak üzere geldiklerinde durdukları yer burası mıydı? Buz perilerinin ışığı altında oturup mağarada asılı duran buz tanelerini hayranlıkla mı seyretmişlerdi? Belki de ölümlü insanlar, girişin burada olduğunu bile anlayamazlardı. Belki de buradaki enerji o kadar güçlüydü ki insanlar onu fark edemiyorlardı.

Raffaele uzunca bir süre orada durup bir açıklıkla diğeri arasında gezindi. Ardından bize baktı. *Oraya girecek.* "Zaten çoktan hayalettik," diye fısıldadı. Onu durdurmak istercesine ağzımı açtım, sonra kapadım. Raffaele her zaman olduğu gibi yine haklıydı. Sonumuzun bu şekilde gelmesi gerekiyorsa, öyle olacaktı. Raffaele derin bir nefes aldı ve bu loş mavi ışıkta, bu büyülü diyarda etrafı bir haleyle çevrili silüetini son bir kez inceledim. Yanımda duran Afsuni başını salladı

ve elimi tuttu. Maeve ve Lucent birlikte duruyorlardı. Teren korkusuzca ileri bakıyordu.

Yanımda, Violetta'nın duracağı bir boşluk vardı. O olmadan, ölmekten daha az korkuyordum. O olmadan, dünyam karanlıktı.

Raffaele adım attı. Biz de onu takip ettik.

Gece Karanlığı'na sadece, gerçek bir kayıp yaşayanların ve bunun acısını çekenlerin girebileceği söylenir... yani bir ölümlü ancak böylesi bir acıyı atlatarak tanrıların diyarına girmenin ne demek olduğunu anlayabilir.

-Gece Karanlığı'na Gidenlerin Öyküleri, *derleyen Ye Tsun Qe*

Adelina Amouteru

G izmelerim, kilometrelerce ayak basılmamış gibi görünen taze karlara batıp çıktı. Etrafımızda, kale gibi yükselen donmuş ağaçlardan oluşan bir orman vardı, ağaç dalları çıplaktı ve üzerlerinde kat kat kar vardı. Fakat yolumuz üzerinde donup kalmamıza neden olan şey, gece göğündeki üç ayın görünümü oldu. Aylar dev gibiydiler, müthiş görünüyorlardı, altın rengi ve buz gibiydiler, gökyüzünün yarısını kaplıyorlardı, o kadar büyüklerdi ki sanki elimi uzatıp mermer gibi yüzeylerine parmaklarımı değdirebilirmişim gibi hissediyordum. Yıldızlar çarşaf gibi gökyüzüne yayılmıştı, takımyıldızların inanılmaz bir parlaklığı vardı. *Burada gökkubbeye çok yakınız.* Ben gökyüzüne bakarken soluk yeşil bir örtü, katıksız sessizliğin içinde bir görünüp bir kaybolarak yıldızların arasında dans etti. Geceyi daha önce hiç böyle görmemiştim. Sanki tanrıların diyarı bizi

selamlamak için yere uzanıyormuş ve ölümlü dünyamız da karşılık olarak onları arzuluyormuş gibiydi.

“Tanrılar aşkına,” dedi yanımdaki Afsuni soluk soluğa.

Nihayet, içeri girdik.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Girmememiz gerekirdi. Buranın bizi öldürmesi gerekirdi. Raffaele yanımda şaşkınlıkla bakakaldı.

Omzumun üzerinden baktığımda Teren’i fark ettim. O da bizim gibi, manzara karşısında kalakalmıştı. Soluk renkli gözleri irileşmiş ve ağzı açık kalmıştı. Gözlerinde yaşlar ve yüzünde donmuş şeritler vardı. Gökyüzüne bakarken bir dua fısıldadığını işittim, tanrıların kapısının güzelliği onu çok etkilemişti.

El değmemiş topraklarda ilerledik. Başlangıç noktasının titreşimi şimdi sabit bir nabız atışı gibiydi, her birimize yol gösteriyordu. Karlar çizmelerimizin altında yumuşacık bir şekilde çatırdıyordu. Soğukta titredim. Attığım her adımda kafamdaki fısıltılar kaotik seslere dönüştü, başlangıç noktasına yaklaştıkça güçlendiler. Bir kez daha onları uzakta tutmayı denedim fakat sesler yavaş yavaş etrafımdaki sessizliği bastırmaya başladılar, sonunda ayak seslerimizi ya da soluk alıp verişlerimizi bile işitemez oldum. Fısıltılar şimdi, anlayamayacağım kadar eski bir lisanda, anlamsız şeyler konuşuyorlardı. Gözümü her açıp kapadığımda ormandaki ağaçlar bulanıklaşıp yer değiştiriyormuş gibiydi ve ben de odaklanmaya çalışarak gözümü ovuşturdum.

Arada sırada, bir şey görüş alanımda parlayıp sönüyordu. Bir şekil ya da bir figürdü bu, emin değildim. Bazen de kar ve kırık camlarla kaplı terk edilmiş evler görüyordum. Her

seferinde başımı iki yana sallayıp görüntüleri kafamdan atmaya çalışıyor, kendime odaklanmam gerektiğini söylüyordum. İllüzyonlarımı kontrol altına alabilirdim. Tanrıların diyarında olsak da, bu *benim* gücümdü.

Ağaçların arasından bir şekil daha fırladı ve ortadan kayboldu. Ona bakmak için durdum. Bunun bir yararı olmadı, çoktan gitmişti. Dönüp Afsuni'ye baktım. "Ormanda bir şey var," diye fısıldadım.

Afsuni kaşlarını çattı, ardından ağaçların arasındaki boşluklara baktı.

Ve o anda durdum. Bakışım ağaçlara kaydı. Yolda kalamadım. Yanımda ilerleyen Afsuni döndü ve telaşlı bir şekilde bana baktı. "Ne oldu?" diye sordu.

Fakat ona yanıt veremedim. Tek yapabildiğim şey, ağaçlara asılı cesetlere bakmak oldu.

Cesetler etrafımızdaki dallardan sarkıyor, boyunlarına bağlanmış halatların ucunda sallanıyordu. Bedenleri gri, yüzleri külrengiydi ve dehşetle onlara bakarken her birini hatırlamaya başladım. En yakınımındaki babamdı. Göğsünün her zamanki gibi iskeleti çıkmış, içe göçmüştü ve kan damlaları altında uzanan bembeyaz karları lekeliyordu. Yakınlarda Enzo vardı; saçları koyu, siyaha çalan bir kızıldı, boynu kırılmıştı, sallanan bedeninin altında aynı kan damlaları vardı. Onun arkasında Gemma vardı, o tanıdık yüzü mor işaretiyle yarı yarıya kaplanmıştı. Bir zamanlar kılıcımla deştığım Merrou-tas'ın Gece Kralı da oradaydı. Yüzü acıyla çarpılmış Dante oradaydı. Öldürmüş olduğum Engizisyon muhafızları, fethettiğim yabancı diyarlardan askerler ve hükümdarlığıma karşı

koyma cüretini gösterdikleri için infaz ettiğim asiler vardı. Ve en son kurbanım, kız kardeşim de oradaydı.

Hepsi oradaydı, gözleri açıktı ve bana dikilmişti, dudakları çatlamıştı, yüzlerinde ciddi bir ifade vardı. Kafamdaki fısıltılar uğultuya dönüştü ve bu seslerin hep *onların*, öldürdüğüm insanların sesleri olduğunu, daha çok insan öldürdükçe seneler içinde daha da yüksek sesli bir hale geldiklerini fark ettim.

Ne kurdu? Sen küçük bir kuzusun. Bu fısıltı Dante'nin sesiydi.

Çok kolay bir şekilde umudunu kaybettin. Enzo.

Ölüler bu dünyada kendi başlarına var olamazlar. Gemma.

Ben söyleyene kadar buradan ayrılamazsın. Merroutas'ın Gece Kralı.

Hadi. Bitir işi. Babam.

Bunca zamandır, kafamdaki sesler ölülerin fısıltıları olmuş, sayıları giderek artmıştı; benimle alay ediyor, bana musallat oluyorlar, ellerimi kirleten kanları için beni deliliğe sürüklüyorlardı.

Boğulurcasına bir soluk alarak geriye doğru sendeledim. Karların üzerine düşmeden önce Afsuni beni tutmak üzere koştu. "Adelina!" diye bağırırdı. Diğerleri de bana bakmak için durdular. "Neler oluyor? Ne görüyorsun?"

"Herkesi görüyorum," dedim ağlayarak. "Enzo. Gemma. Babam. Kardeşim. Hepsi burada, Afsuni. Ah, tanrılar aşkına, bunu yapamam. Devam edemem." Dizlerim çözüldü ve gözlerimi manzaradan ayıramadan yere çöktüm. *Bu gerçek değil*, demeye çalıştı mantıklı yanım. *Hepsi bir yanılsama. Sadece bir yanılsama. Sadece bir kâbus. Bu gerçek değil.*

Fakat gerçektir. Bu insanların hepsi ölmüştü. Ve hepsi benim yüzümden ölmüştü.

“Beni oraya götürmeyin,” diye fısıldadım, bana doğru eğilirken Afsuni’nin kollarına yapışarak.

Raffaele yaklaştı ve yanımda, karların üzerinde diz çöktü, bu sırada biraz ötede Maeve, Lucent ve Teren bana bakıyorlardı. Raffaele elimi tuttu. Gücüm üzerinde kontrolü yeniden ele geçirmek için uğraşırken o da kendi gücünü kullanmaya başladı. Enerji ipliklerinin kalbimi sardığını, içimdeki panik ve korkuyu arayıp bu duyguları usulca çekip aldığını hissedebiliyordum. Umutsuz bakışım sallanan cesetlerden Raffaele’nin güzel yüzüne, yanık tenine ve karlarla çevrelenmiş siyah saçlarına, upuzun kirpiklerini sarmış buzlara, gözlerinin yeşil ve altın sarısına çevrildi.

“Nefes al, sevgili Adelinetta,” diye fısıldadı. “Nefes al.”

Söylediğini yapmaya çalıştım. Raffaele, Violetta değildi... beni kendi gücümünden kurtaramazdı. Fakat huzur veren enerjisi yavaşça, aşama aşama, göğsümde beni delirtmek üzere kuduran enerji dalgalarını yumuşatmaya başladı. Enerjinin yatıştığını, cesetlerin solup gitmeye başladığını hissettim. Bedenler hayaletler gibi yarı saydam bir halde havada süzülüyorlardı. Daha sonra o kadar soluk bir hale geldiler ki, onları göremedim. Soluklarım havada buharlaşıyordu. Kollarım ve bacaklarım, sanki saatlerdir yüzmüşüm gibi güçsüzdü. Tüm ağırlığımı Afsuni’ye vererek yaslandım.

Sonunda Raffaele durdu. Sanki burada kendi sihrini benimkine karşı kullanmak daha zormuş gibi, o da bitkin görünüyordu. Derin bir soluk aldım, ardından başımı salladım ve Afsuni’den uzaklaştım. “Ben iyiyim,” dedim, kendimi buna inandırmaya çalışarak. “Buradaki enerji beni etkiledi.”

Raffaele başını bir kez salladı. “Beni de çekiyor,” dedi nazikçe. “Milyonlarca farklı yöne. Burası, bizimle tanrıların arasındaki bu diyar, bulunması kolay bir yer değil.”

Lucent bana doğru geldi ve elini uzattı. Şaşkınlıkla ona baktım. Elini tutunca, ayağa kalkmama yardım etti. Yanında duran Maeve bana bakarak başını salladı. Yüzünü aydınlatan bir şey, bir şeyi hatırladığını belirten ani bir ifade vardı. “Kardeşin,” dedi. “Onu orada, bir yanılsama olarak gördüğünü söyledin. Hayaleti şeklinde.”

“Evet,” diye fısıldadım.

“Demek bu yüzdenmiş,” diye mırıldandı Maeve. “Tabii ya.” Raffaele’ye baktı. “Buraya gelebilmemiz için, tanrılarla tüm uyumların ölümsüz diyarda olması gerektiğini söylemiştin.” Maeve dönüp bana baktı. “Violetta’nın uyumu olmadan buraya girebildik.”

Raffaele onu anlayarak, “Çünkü onun ruhu zaten ölümsüz diyarda,” diye tamamladı sözlerini. Bana bakan gözleri yumuşadı. “Ölüler Diyarı’nda.”

O zaten burada, diye düşündüm. Ve her nedense bu düşünce içime çılgınca bir umut dalgası gönderdi. *O zaten burada. Belki onu tekrar görebilirim.*

“Fazla uzakta olamayız,” dedi Maeve, bana arkasını dönüp ormandan geçen yolda yürümeye devam ederek. “Titreşim giderek güçleniyor.”

Diğerleri de bunu hissedebiliyordu; yalnız değildim. *Fazla uzakta değiliz. Neredeyse geldik.* Bunları kendi kendime tekrarlayarak beni rahatlatmasına ve enerjimi sakinleştirmesine izin verdim. Bizi Moritas’ın diyarında beklediği yerde, Violetta’dan fazla uzakta değildik.

Diğerleri döndüler ve ben de onların arkasından yürümeye başladım. Afsuni yanımda kaldı, şimdi elimi tutuyordu. Teninden gelen sıcaklığa odaklanmaya çalıştım. İplerin ucunda sallanan o cesetleri görmekten çekindiğim için, ağaçların tepelerine bakamayacak kadar korkuyordum. Bu kez hâlâ hayatta olanların, her an ölebilecek olanların cesetlerini görmekten korkuyordum.

Biz ilerlerken, aylar da sanki gökyüzünde hareket ediyormuş, her an üzerimize hızla fırlayacakmış gibi birbirine yaklaşıyor ve daha da büyüyormuş gibi görünüyordular. Başlangıç noktasının girişine ulaştığımızda, her birinin birbiriyle üst üste gelerek aynı hizada olacaklarını fark ettim. Görüş alanımın kenarında hâlâ karanlık şekiller ormanın içinden titreşerek geçiyor, onlara doğrudan bakmaya çalıştığımda da gözden kayboluyorlardı. Göğsümdeki enerji ipliklerini sıkıca kavradım ve bilinçsiz halde dokumaya engel olmak için elimden geldiğince sıkı bir şekilde sarıldım. Figürler bir an titreşip gözden kayboldular. Fakat tamamen yok olmadılar.

Sonunda, az ileride, Maeve ve Teren yavaşladı. Ormanın ve gecenin ortasında bir açıklıkta incecik bir ışık parıldadı. Bunu önce ben gördüm. Işık ağaç kabuklarının üzerinde parıldadı ve biz bir köşeyi dönerken şiddetlenerek tüm alanı semavi bir mavi-beyaz ışığa boyadı. Gözlerimi kısıtım. Ağaçlar seyrekleşti, ardından tümünden yok oldu. Ayak basılmamış bir kar örtüsünden oluşan devasa bir açıklığa vardık. Buradan, her iki tarafında yoğun ormanların büyüdüğü, keskin, sarp sıradağların orta yerine sokulmuş vadiyi görebiliyorduk.

Mavi-beyaz ışığın, başka bir diyardan geliyormuş gibi gözükken incecik ışının kaynağı bu vadinin ortasıydı.

Tam o anda, son birkaç gündür hissettiğim enerji titreşimi birden içimde birkaç misli güçlenerek göğsüme, bana Enzo'nun bağının çekimini hatırlatan keskin bir acı gönderdi. Soluğum kesildi. Diğerleri de soluksuz kaldı... onlar da benzer şekillerde etkilenmiş olmalıydılar. Afsuni inledi ve başını tuttu, bu sırada Raffaele de eğilip yüzünü acıyla buruşturdu. Önümüzde, Maeve dizlerinin üzerine çöktü, Teren de kılıcını kara saplayıp kılıca yaslandı. İllüzyonlarım birden alevlendi, karların üzerinde etrafımıza karanlık silüetlerin kıvılcımlarını gönderdi.

Burası başlangıç noktasıydı, bir zamanlar Laetes'in bir ölümlü olmak üzere gökyüzünden yere indiği, ölümsüz dünyanın enerjisinin ilk olarak parçalanıp bizim dünyamıza sızdığı, etrafında Gece Karanlığı'nın oluştuğu, kutsal enerjiyle sarmalandığı yerd. Elitlerin hikâyesinin başladığı yerd. Raffaele olmadan bile buradan etrafa yayılan, her bir tanrının –Savaş ve Bilgelik, Korku ve Öfke, Hırs ve Tutku– meydana getirdiği ipliklerle oluşan enerjiyi hissedebiliyordum.

Afsuni'nin yakınında durdum, koluna dokundum ve Raffaele'ye doğru ilerledim. Ben ilerlerken, vadinin ormanlarının içinde bir şeyler titreşti. İlk başta, bunların yine illüzyonlarım olduğunu düşündüm. Canavarlara benzeyen karanlık biçimler ve silüetler.

Her şey bir yana, Teren de onlara bakmak üzere döndü. Kılıcını, Maeve'le aynı anda kaldırdı. “Nedir o?” diye sordu.

Bu sözler dudaklarından dökülür dökülmez, gölgelerden biri ormandan çıktı ve açıklığa girdi. Dişleriyle keskin, takırdayan bir ses çıkardı. Dehşetle irkildim. Bu yaratığın gözleri yoktu, sadece bir zamanlar gözlerin bulunabileceği yerlerde iki

tane yumuşak, içi bomboş göz çukuru ve bir de sivri dişlerle dolu koca bir ağız vardı. Yaratık dört ayak üzerinde sıçrayarak, el değmemiş karların üzerinde izler bıraktı. Ardında bir öfke tabakası bırakıyordu, öylesine karanlık ve korkunç bir enerjiydi ki, beni hasta ediyordu. Bu yaratığın ardından bir başkası geldi. Ardından bir üçüncüsü. Yaratıklar dudaklarını yalayarak ormanın her bir köşesinden ortaya çıkıyorlardı.

“Enerjimize geliyorlar,” diye fısıldadı Rafaele, gözlerini iri iri açarak.

Canavarlar, dedi ölülerin fısıltıları bana. *Ölüler Diyarı’ndan gelen canavarlar*.

Dönüp geldiğimiz yöne baktım. Ardımızda kalan ormanda daha fazla gölge hareket etmeye başladı. Bir anda her yerde belirdiler. Dişlerinin takırtısı ağaçların arasında yankılanıyordu.

Koş.

Hepimiz ışına doğru hızla koşmaya başladık. Bu ani hareketimiz, birkaç yaratığın başlarını bizim bulunduğumuz tarafa çevirmelerine neden oldu... yaratıklar havayı kokladılar, ardından sivri dişlerini göstermek için ağızlarını açtılar. Hepsi birden koşmaya başladılar.

Buz gibi hava ciğerlerimi kavururken soluklarım düzensizdi. Önümde Lucent karların üzerinde sendeledi... uzandım ve yere düşmeden onu yakaladım. Maeve bizden uzaklaştı, Teren’le arasında biraz mesafe bıraktı, ardından bıçağını döndürdü. Gözleri birer yarığa dönüştü. Dişlerini gösterdi, yaratıklardan biri yaklaşırken silahını kaldırdı ve ona doğru salladı.

Yaratık tısladı ve ona atıldı. Maeve’in kılıcı yaratığın açık çenesini ikiye böldü, ağzının her iki tarafında derin bir yarık açtı. Yaratık çığlık attı... kulakları sağır edici bir sesi

vardı. Bu saldırı sırasında içimde bir öfke ve korku dalgası kabardı. Sanki Maeve beni de yaratıkla birlikte yaralamış gibiydi. Maeve'in kendisi de acıyla yüzünü buruşturdu.

İkimiz de Ölümler Diyarıyla uyum içindeyiz. Yaratıklar ölümsüz diyarın canavarlarıydı; bizim de bir parçamız olan, bizimle bağlantılı yaratıklar.

Maeve yine kılıcıyla yaratığa saldırdı. Bu kez kılıcı yaratığın yan tarafına isabet etti ve onu karların üzerine yuvarladı. Maeve koşmaya devam ederken yaratık seğirmeye başladı. "Acele edin!" diye bağırdı. Hemen arkasında, yaratık tekrar ayaklandı.

Teren hızla diğer tarafımıza geçti. Ağaçların arasında son sürat mavi ışığa doğru koşarken, sağ taraftan bize doğru gelen iki yaratığa saldırdı. Kılıç darbesi öylesine güçlüydü ki, ilk yaratığın boynuna vurarak kafasını kopardı, ardından ikinci yaratığın göğsünde derin bir yarık açtı. İlk yaratık kıvranarak karların üzerine düştü, her yana kapkara kanı saçıldı, bu sırada ikinci yaratık çılgınlık atarak kıvranmaya başladı. Yaratığın ölümüyle ortaya çıkan acı dalgası soluğumu kesti ve hızla boynumu kavradım. Lucent de aynını yaptı. Maeve sendeleyerek bize doğru geldi, bizi zorla ayağa kaldırdı ve ilerlememiz için işaret etti. Daha hızlı koştuk.

Afsuni fırlayarak yanımdan ayrıldı. Arkamızda homurdanan bir yaratıkla yüzleşmek için döndü, bir çift hançer çıkardı ve hançerlerini yaratığın yüzüne sapladı. İçimi yeni bir acı darbesi kapladı. Hançerleri çekip aldı. Yaratık çılgınlık atarak yere düşerken biz koşmaya devam ettik.

Vadiye ilk önce ben ulaştım. Burada ağaçlar birbirine o kadar yakındı ki, sanki başlangıç noktasına doğru giden bir

labirent oluşturuyorlardı. Koşarken ağağ gövdelerinin arasına baktım ve karların arasındaki küçük buz oyuklarında, hızla koşan, şekli birbirine karışıp bozulan yansımamı gördüm. Yüzüm solgundu, saçlarım gümüşi bir akarsu gibiydi. Paniğe kapılmış bir grnmm vardı.

Yaratıklardan biri ağaçlardan oluşan labirentin içinden hızla bize doğru atılırken, “Dikkat et!” diye bağırdım Raffaele’ye. Raffaele tam vaktinde geriye çekildi ve yaratık suratını yarılmış bir ağaç gövdesinin arasına sapladı. Daracık boşlukta, dişleriyle havayı ısırarak bize doğru tısladı ve pençe attı. Raffaele geriye doğru sendeledi ve karların üzerine düştü. Birden ortada bir kılıç belirdi ve yaratığı neredeyse ikiye böldü. Bu Teren’di, iki eli birden kılıcın kabzasını sıkıca kavramıştı ve Raffaele’nin başucunda tuhaf bir muhafız gibi duruyordu. Daha çok yaratık ona doğru atıldı. Teren kılıcını yaratıklara doğru sallayarak onları geri gitmeye zorladı. Kılıcıyla bir başka yaratığı daha öldürdü.

“*Git,*” diye bağırdı Teren, omzunun üzerinden Raffaele’ye. “Bir kez daha seni kurtarmayayım.”

Raffaele ikinci bir uyarıya ihtiyaç duymadı. Ayağa fırladı ve ışına doğru koşmaya devam etti. Ben de aynısını yaptım. Arkamızda kalan Teren upuzun bir bıçak çekti ve bir yaratığa daha sapladı.

Biraz sonra, bir başka yaratık önümüze atlayarak toz gibi karların içine gömüldü. Görmeyen göz çukurlarını bize çevirdi ve sivri dişli ağzıyla gülümsedi. Arkamda Lucent meldiği yerden acıyla kalktı ve dişlerini sıktı, ardından kendi kılıcını savurarak yaratığa doğru salladı. Fısıltılar kafamın içinde

birden uyandılar ve ne istediğini neredeyse anladım. Yaratık bana odaklanmıştı.

Öldür onları, diyordu.

Bedenimden bir ürperti geçti. Yaratık öne doğru bir adım attı. *Hayır,* diye düşündüm karşılık olarak.

Sen bizden birisin. Onların Ölüler Diyarı'na gelmelerine gerek yok. Sen oraya aitsin. Orası senin yuvan.

Fısıltıların zehri zihnimin derinliklerine sızdı. Raffaele'ye bakmak üzere döndüm ve düşüncelerim ani bir nefret akınıyla doldu. Raffaele ifademdeki değişimi görmüş olmalıydı ki bir anda benden uzaklaştı. Lucent'in gözleri irileşti. "Hayır, Adelina!" diye bağırdı. Yumruklarımı sıktım.

Hayır, diye düşündüm, Lucent'in çılgınlığına tutunarak. *Hayır.*

Yaratık tısladı. Üzerime atıldı... fakat Lucent'in kılıcına geçiverdi. Lucent o kadar hızlı önüme geçmişti ki farkına bile varamamıştım. Son nefesinde duyduğu büyük sancılar içime acı dolu kasılmalar gönderirken yaratık çığlıklar attı. Lucent zorlandığını belirten bir homurtuyla kılıcını yaratığın göğsünden çekip çıkardı ve Raffaele'yle birlikte yaratığın sarsılan vücudunun etrafından koşarak uzaklaştık.

Artık başlangıç noktasına çok yakındık. Fakat her taraftan daha çok yaratık çıkıyordu, iri gövdeleri ışının yakınlarında ve arkamızda toplanıyordu. Koşmaya devam ettik. İleride, bir canavar grubu ışığın etrafını sardı ve çirkin suratlarını bizim bulunduğumuz tarafa çevirdiler. Maeve dişlerini göstererek ortaya çıktı ve kendini onların üzerine attı... onun ve diğerlerinin etrafına illüzyon bulutları örebilmek, onları elimden geldiğince görünmez yapabilmek için uzandım. İçimizde ha-

reket halinde çok fazla kişi vardı. İllüzyonu sabit tutamadım fakat bu onları biraz saklamaya yetecek kadardı.

Biraz sonra, Teren bir yerden çıkageldi. Ağır ağır soluk alıp veriyordu, gözleri öfkeyle kızarmıştı, dudakları çılgınca bir gülümsemeyle bükülmüştü. Kılıçları siyah kanla kaplanmış, giysileriye kırmızı renkle lekelenmişti. Teren bakışlarımla buluştu, ardından yaratıklarla yüzleşmek üzere döndü. Bağırarak yaratıklara doğru atıldı.

Yaratıklar Teren'in üzerine akın ettiler... fakat bu durumda bile onu alt edemiyormuş gibi görünüyordardı. Biz başlangıç noktasının yanında toplanırken Teren hâlâ canavar gibi onlarla dövüşüyordu. Işık burada o kadar aydınlıktı ki elimi gözüme siper etmek zorunda kaldım. Tekrar dönüp Teren'e baktım. Yaratıklardan biri dişlerini derin bir şekilde omzuna batırdı... Teren acı dolu bir çığlık attı. Aynı anda döndü ve bıçağını canavarın boynuna geçirdi. İrkildim. Yaratık çığlık atarak sivri dişlerini Teren'in omzundan çıkardı. Teren'in acıyı hissetmesine engel olmaya çalışarak enerjimi onun bulunduğu tarafa fırlattım.

Afsuni, Maeve'le birlikte hızla yanımdan geçti. "Bizi sakla!" diye bağırdı bana. Diğerlerine baktı. "Devam et!"

Afsuni, ben ona durmasını söyleyemeden, Teren'in, canavarları uzaklaştırmaya çalıştığı yere doğru gitmişti. Hançerlerini çekti ve birini, pençesini Teren'in sırtına geçirmiş bir canavara savurdu. Aynı anda Maeve de kılıfından bir ok çıkardı ve Teren'e saldırmaya hazırlanan ikinci canavara nişan aldı. Oku fırlattı. Her iki darbe de hedefini buldu. Yaratıklar çığlık atarak yere düştüler... fakat daha fazlası gelmeye devam ediyordu. Tüm bunların arasında, Teren de bir iblis gibi

savaşıyordu. Bir süre sonra Teren'in güldüğünü fark ettim. Gözlerini kapadı.

"Tanrılar konuşuyor!" diye bağırdı canavarlar onu parçalarlarken. Ve bir an sonra, canavarlardan biri jilet gibi pençelerini Teren'in sırtına batırdı, simsiyah tırnaklar göğsünden çıktı.

Afallamış bir halde irkildim. Maeve'in soluğu kesildi, Afsuni de olduğu yerde donakaldı. Biraz sonra tekrar harekete geçerek Teren'e doğru koştular... fakat Teren'in gözleri irileşmiş, ağzı açılmıştı. Dudaklarının köşelerinden kan damlıyordu. Vücudu, yaratığın pençelerinin etrafında iyileşmeye çalışıyordu fakat tırnaklar Teren'in kalbine saplanmış halde duruyordu. Teren titredi. Aklımda bir an Enzo'nun ölmeden önceki hali, ardından da Giulietta'nın son nefeslerinin anısı belirdi.

Afsuni, hâlâ Teren'i tırnaklarına geçirmiş halde duran yaratığın üzerine atıldı. Yaratığı sırtüstü yere devirecek kadar güçlüydü... Teren'in gücünü kullanıyordu. Yaratıklara bir acı illüzyonu gönderebilmek için enerji ipliklerini sertçe çektim. Canavarlar bana doğru çılgınlıklar attılar fakat illüzyonum onları alt edemezdi. Maeve kılıcını, Afsuni'nin biraz önce saldırdığı, hâlâ ilerleyen yaratığa doğru salladı... iblisin kolunu tamamen kesip attı. Yaratık kıvranırken Teren de yere yığıldı. Bedeni karların üzerine düşmeden, onun devam edemeyeceğini anladım. Bir çınlama, kulaklarımdaki sesi bastırdı. Buna inanamıyordum fakat Teren hâlâ gülümsüyordu. Gözleri bana doğru çevrilmişti.

Bir anlık sessizlik yaşandı. Bu manzara karşısında şaşkın vaziyette kalakaldık.

Maeve ve Afsuni dikkatle Teren'i sırtüstü çevirdiler, bu sırada ben de hızla birkaç basamağı aşip onu görmeye gittim.

Bedeni gevşek bir halde duruyordu, soluk alıp verişleri yavaş ve sığdı. Gözleri yarı kapalıydı. Göğsündeki yara iyileşiyordu fakat yeterince hızlı iyileşmiyordu. “Teren,” dedim ona doğru eğilerek.

Bir an gözleri titreşerek açıldı. İçimizden herhangi birine odaklanmada sıkıntı yaşıyordu ve bunun yerine bakışları gece göğünün üzerinde bir yerlerde sabitleniyordu. “Şimdi affedildim,” diye mırıldandı ve bunu o kadar sessizce söyledi ki onu yanlış anladığımı sandım.

Göğsünün bir kez daha kalkacağını sandım ama kalkmadı.

Birden kendimi yerdeki karlara bakarken ve onunla ilk karşılaşmamı hatırlamaya çalışırken buldum... Teren’in beni kazığa bağlayıp yakmak isteyişini, kız kardeşimi tehdit edip Enzo’yu öldürüşünü, bunlardan sonra bile *malfetto*’lara ve Elitlere aynı şekilde işkence etmeye devam edişini, sevdiği kadının canını alarak onu delirttiğimi hatırladım. Hiç şüphesiz, onun ölmeyi hak ettiğini biliyordum.

Öyleyse neden üzgündüm? Elimi uzattım ve yüzümdeki gözyaşlarını hissettim. Ona ne olduğunu neden umursuyordum? Teren’i tutsak olarak saklamış, ondan nefret etmiş ve ona işkence etmiştim. Böyle bir anda, kanının karların arasında aktığını, gözlerinin bomboş, cansız bakan akını görmek bana büyük bir heyecan vermeliydi.

Teren ölmüştü ve ben neden onun için ağladığımı bilmiyordum.

Ben de insanları öldürdüm ve zarar verdim. İnsanların canını yaktım. Belki de tıpkı bana söylediği gibi, biz her zaman birdik ve aynıydık. Ve şimdi Teren öldüğü için, ani bir bitkinlik,

içimde serbest kalan bir acı duydum. Onun ölümü, hayatımdaki upuzun bir bölümün bitişini simgeliyordu.

Teren Ölümler Diyarı'nda olacak. Orada bizi bekleyecek.

Ormandaki canavarlar hâlâ bize yaklaşıyorlardı. Maeve ve Afsuni ışığa doğru koştu. Şaşkın bir halde onların peşinden gittim, etraf sessizdi, kar görüntüsü bulanıklaşıyordu. Bize hızla yetişen yaratıklar arkamızda, göz kamaştıran mavi-beyaz ı ışık önümüzdeyken bakışlarımı ondan ayırdım, derin bir nefes aldım... ve diğerleriyle aynı anda içeriye adımımı attım.

MEDINA. Geldim mi? Burası, gerçekten de, Ölümler Diyarı'mın
okyanusu mu?

FORMIDIT. Konuş, çocuğum çünkü ölümün kapılarında
duruyorsun.

MEDINA. Ey, tanrıçam! Ey, korku meleği! Sana bakmaya
dayanamıyorum.

-Sekiz Prens, *Tristan Chirsley*

Adelina Amouteru

Enerji içime akın etti. Her bir tanrıdan –Korku, Öfke, Refah ve Ölüm, Empati ve Güzellik, Aşk, Bilgelik ve Zaman, Zevk, Savaş ve Açgözlülük– gelen güç iplikleri zihnimdeki ve bedenimdeki her yarığı doldurdu. Her şeyi bir anda hissettim. Katıksız gücüyle içimi yaktı ve bir an buna dayanamayacağımı düşündüm. *Diğerleri nerede?* Artık Afsunî'nin sesini ya da Raffaele'nin haykırıışlarını işitemiyordum. Işık ve enerji haricinde hiçbir şey hissedemiyordum.

Gözümü açmaya çalıştım ve o anda, gökyüzünün ötesindeki cennetin ve ölümlü okyanusların derinliklerindeki suların bir görüntüsünü görebildiğimi sandım.

Işık yavaş yavaş soluklaşmaya başladı. Hava yine soğudu fakat bu, Gece Karanlığı'nın rüzgârlarından farklı bir soğuktu.

Bu iliklerime dek işleyen bir soğuktu, kalbimin yanma sokulan ve onu buzdan oluşan bir kozaya saran bir uyuşukluktu. Çekinerek gözümü açtım. Etrafım bulanık ve griydi. Bu griliği tanıdım. Ölüler Diyarı'nın rengiydi.

Ayaklarımın altında buz gibi suyu hissettim. Bir yanımda Afsuni vardı. Diğer yanımda Raffaele, onun yanında da Maeve ve Lucent.

Tanrıların dünyasına geçmiştik.

Ölüer Diyarı'nın okyanusu ayaklarımızın altında belirmesine rağmen suya batmadık. Bunun yerine, sanki ağırlıksız-mışız gibi suyun yüzeyinde durduk. Eğilip suya baktığımda, yüzeyde tek bir dalgalanma olmadığını fark ettim. Gök-kubbe ile yeryüzünün arasındaki diyarın, ne orada ne de bu diyarda olamadığınız o boşluğun etrafı sonsuz gri gökyüzünün yansımasıyla çevriliydi; suyun rengi koyuydu, neredeyse siyahtı fakat tamamen saydamdı. Uzaklarda, devasa yaratıkların, Ölüler Diyarı'na dair kâbuslarımda sayısız kez görmüş olduğum aynı yaratıkların siluetleri süzülüyordu. Fakat şu anda buradaydık.

Adelina.

Fısıltı dört bir yanımda yankılandı, kalbimin derinliklerinde aksetti. Bu çok iyi tanıdığım bir sestti. Ben de herkesle aynı anda başımı kaldırıp baktım. Orada, biraz ötede, uzun, siyah saçlı solgun bir figür okyanusun yüzeyinde bize doğru yürüyordu. Kız bize yaklaştıkça hareket edemedim. Diğerleri de oldukları yerde donakaldılar. Göğsüme buz gibi bir şey yerleşti.

Adelina. Ardından diğer isimleri de fısıldadı. *Buraya ait değilsiniz. Siz canlılar dünyasındasınız.*

Formidit. Korku meleği. Bizi almak için gelmişti.

Saçları okyanus boyunca sürükleniyor, ufkun ötesine uzanıyordu, öyle ki arkasında kalan deniz koyu renk saç tellerinden oluşan bir alan haline geliyordu. Bir çocuğun bedenine sahipti ama bedeni iskelet gibiydi. Yüz hatları yoktu, sanki derisi sıkıca yüzüne gerilmiş gibiydi ve mermerden daha soluktu. Birden aklıma, Raffaele beni Hançer Cemiyeti için test ettiği gece, onu kâbuslarımda ilk kez gördüğüm zaman geldi.

Formidit bize yaklaşırken başımı eğdim ve diğerleri de aynı şeyi yaptı. Gözleri suya dikilmiş halde, ona ilk hitap eden Raffaele oldu.

“Kutsal Formidit,” dedi. “Ölümler Diyarı’nın Eşik Bekçisi.” Hepimiz mırıldanarak onu selamladık.

Formidit, derisinin katmanları arasında ona gülümsüyor-muş gibi göründü. *Ölümlü dünyaya geri dön.*

“Bizim gibileri kurtarmak amacıyla buradayız,” diye cevap verdi Raffaele. O da hepimiz gibi ondan korkuyor olmalıydı fakat sesi sakın ve nazık, katı bir biçimde çıkmaya devam etti. “Ölümlü dünyayı *kurtarmak* üzere buradayız.”

Formidit’in gülümsemesi silindi. Bize doğru eğildi. İçimde biriken korku kabardı ve gücüm de onunla birlikte artarak çözülmek için beni tehdit etmeye başladı. Formidit önce Raffaele’ye baktı, ardından Maeve’e döndü. Maeve’de bir şeyler onun ilgisini çekmişti. Beldain Kraliçesi’ne doğru ilerledi, ardından başını, ancak merak olarak tarif edilebilecek bir ifadeyle eğdi. *Senin bir gücün var, küçüğüm. Annemin krallığında yaşayan ruhları çekip alarak onları canlıların diyarına katmıştın.*

Maeve başını daha da eğdi. Kılıcının kabzasında duran elinin fark edilir biçimde titrediğini görebiliyordum. “Affet beni, Kutsal Formidit,” dedi. “Yalnızca tanrılardan geldiğini söyleyebileceğim bir güç verildi bana.”

Seni içeri alan bendim, diye yanıt verdi Formidit. O zamandan beri bir şeyler öğrendiğini, tanrıların güçlerine kanallık etmenin neticeleri olduğunu öğrendiğini biliyorum.

“Lütfen girmemize izin ver,” dedi Maeve. “Yaptığımızı düzeltmeliyiz.”

Formidit hâlâ bekliyordu. Önce Lucent’e, ardından Raffaele’ye baktı. *Tanrıların çocukları,* dedi ilerlerken. Sonra bana baktı.

Göğsümdeki korku aniden yükseldi. Formidit, bedeni tepemde belirene ve okyanusun üzerinde yumuşacık bir gölge bırakana dek, ileri doğru bir adım daha attı. Kemikli elini uzatarak eğildi ve usulca yanağıma dokundu.

Gücümü durduramıyordum... dört bir yandan bir karanlık illüzyonu, hayalet gibi kolların ve gözlerin silueti, yağmurlu gecelerin ve bir atın çılgınca bakan gözlerinin, yanan bir savaş gemisinin ve upuzun saray koridorlarının hayali fişkırı. Sendeleyip geriye doğru giderek kendimi onun dokunuşundan kurtardım.

Çocuğum, dedi Formidit. Tuhaf, ifadesiz gülümsemesi yüzüne geri döndü. *Sen benim çocuğumsun.*

Yüzü beni hipnotize etmişti. İçimde kaynayan korku beni çılgına çevirmişti.

Formidit bir süre sessiz kaldı. Derinlerdeki yaratıkların hayaletimsi çağrılarını yankılanarak bize kadar geldi, sanki varlığımız onları hayata geçirmiş gibiydi. Sonunda başını bir

kez bize doğru salladı. Tekrar aşağı baktığımda, yaratıkların şekilleri yüzeye daha yakındı ve hepsi bir aradaydı. Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Bunun ne anlama geldiğini ve yüzeyin altında bizi kimin beklediğini biliyordum. Formidit'in ikizi olan melek.

Ayaklarımızın altında su dibe doğru çöktü. Derinlere doğru düştüm ve kafam suya battı. Dünyam, suyun altına özgü seslerle doldu. Bir an karanlıkta hiçbir şey göremedim ve içgüdüsel olarak Afsuni'ye uzandım. Raffaele'ye. Maeve ve Lucent'e. Hiçbir şey bulamadım. Devasa yaratıkların silüetleri etrafımda çemberler çizerek yüzüyordu. Ben batmaya devam ederken, yaratıklardan birinin yüzünü bir an görebildim.

Gözsüz, yüzgeçli, canavar gibi, sivri dişli. Çılgınlık atmak için ağzımı açtım fakat yalnızca baloncuklar ortaya çıktı. *Nefes alamıyorum.* Ölümler Diyarı'nın enerjisi beni aşağı çekiyor, göğsümü sertçe çekiştiriyordu ve takip etmekten başka seçeneğim kalmıyordu.

Yaratıklardan biri yüzüme doğru süzüldü. Bu Caldora'nın ta kendisiydi, öfke meleği. Ağzını bana doğru açtı ve suyun içinde alçak, rahatsız edici bir ses yankılandı. Diğerlerini göremememe rağmen onların varlığını hissedebiliyordum. Burada yalnız degildim.

Beni takip et, dedi Caldora'nın zihnime nüfuz eden düşünceleri. Birden döndü ve uzun, pullu kuyruğu suyun içinde bir spiral oluşturdu. Onuna birlikte daha derinlere doğru yüzdüm.

Beni takip et, beni takip et. Caldora'nın tıslaması suyun içinde bir ritim haline geldi. Sesi fısıltılarımla karışıp ürkütücü bir armoni oluşturdu. Suyun rengi giderek daha da

karardı, sonunda basınç iyice arttı ve hiçbir şey görememeye başladım, önümde yüzen Caldora'yı, suya musallat olmuş diğer yaratıkların siluetlerini bile göremiyordum. Burası derinlerde, kapkara, her bir yöne doğru, sonsuzluğa dek uzanan uçsuz bucaksız bir boşluktu.

Ölüm'ün diyarına doğru battım.

Sessiz ruhlara sonsuza dek muhafızlık etmenin,
bir hayatı yargılayıp bu hayatı alma kararı vermenin acısı
Moritas için ne kadar asil bir acı olmalı.
-Yaşam, Ölüm ve Yeniden Doğum, *Elm Garun*

Adelina Amouteru

Neler olduğunu ya da oraya nasıl vardığımı hatırlamıyordum. Tek bildiğim orada olduğum, etrafı Ölüler Diyarı okyanusunun kıpırtısız yüzeyiyle çevrelenmiş dümdüz, gri bir kara parçasının kenarında durduğumdu. Okyanus bir havuz gibi hareketsizdi.

Başımı kaldırıp baktım. Gökyüzünün olması gereken yerde okyanus vardı, sanki gökyüzünün üzerinde tersine duruyor ve aşağıdaki okyanusa bakıyormuş gibiydim.

Denizden uzaktaki iç kısımlara bakmak üzere döndüm. Her şey aynı kapalı gri tonuna bürünmüştü. Ölümün nabızı dört bir yanımda atıyor, sessizlik ritmik olarak kulaklarımda cınlıyordu. Kendimi, binlerce, milyonlarca, *sonsuz sayıda* kocaman cam sütunla kaplı dümdüz bir manzaraya bakarken buldum.

Sütunların her biri kuvars taşı biçiminde ve aytaşı rengindeydi, birbirlerine eş mesafelerde dizilmişlerdi, dışarıya,

ufkun dış kısmına uzanan, sonra da unutuluşa doğru yükselen mükemmel sıralar oluşturunlardı. Her bir sütun uçuk gümüşü-beyaz bir ışıkla, bu yapıları geri kalan kısımlara hâkim tekdüze gri renkten keskin bir şekilde ayıran bir tonda parlıyormuş gibiydi. İlk sütuna yaklaşırken içinde, taşın iç kısmındaki boşlukta asılı duran bir şey gördüm. Şekli ayırt etmek gücü fakat uzun ve bulanık görünüyordu. Sütuna doğru ilerledim ve tek elimi ona bastırdım.

İçeride bir adam vardı.

Elim birden, sanki sütun buz gibi soğukmuşçasına geri çekildi... ben de geri sıçradım. Adamın gözleri kapalıydı ve yüzünde huzur dolu bir ifade vardı. Yüzündeki bir şeyler sanki zamansız, hayatının baharında sonsuza dek donup kalmış gibiydi. Onu bir süre daha inceledim.

Bu onun ruhu, diye fark ettim birden.

Onu incelemeyi bıraktım ve etrafımızda, göz alabilmesine uzanan diğer sütunlara baktım. Bu sütunların her biri, ölümlü dünyadan gelen ruhların ebedi istirahatgâhı, eti ve kemiği toprak tarafından çürütüldükten çok sonra bile geriye kalanların bulunduğu yerdi. Burası Moritas'ın kütüphanesi, şimdiye dek var olan herkesin bulunduğu yerdi.

Ellerim titremeye başladı. Burası bütün ölümlerin ruhlarının olduğu yerse, kız kardeşimi bulacağım yer de burasıydı.

Diğerlerini arayarak etrafıma bakındım. Bedenimi aydınlatan, sanki beni bu ölümler diyarında bir yaşam saniyesi yapan ışığı fark etmem uzunca bir zaman aldı. Diğer dört ışık da, parıldayan bu sütunlardan oluşan labirentin ortasına saçılmıştı, parıltıları gümüşü ve gri arka fon üzerinde belirgindi.

Parlaklıkları çok uzaktaymış gibi görünüyordu, her birimiz bir diğ erinden sanki sonsuz aralıklarla ayrılmış gibiydik.

Herkes Ölüler Diyarı'na yalnız başına giriyordu.

Bu ürkütücü manzaranın ötesinden bir fısıltı geldi. Etrafımdaki tüm boşluğa yayılıyor, gökyüzündeki okyanusa doğru aksediyordu. İleri doğru sürünerek ilerleyen bir karanlık, şimdiye dek gördüğüm her şeyden daha yüce bir şey, semadan denize dek uzanan kapkara bir bulut vardı. İleriye doğru gittikçe bulanıyordu.

Adelina.

Bu Moritas'tı, ölüm tanrıçası. Bu fısıltının onun sesi olduğunu biliyordum.

Benimle pazarlık etmeye geldin, Adelina.

"Evet," diye cevap verdim fısıltıyla. "Sizin dünyanızla bizimki arasındaki yırtığı onarmaya geldim... geldik."

Evet, diğerleri. Bulut karşımda kule gibi yükseldi. *Ölüm-süzlük enerjin bizim diyarımızda uzun zamandır eksik.*

Güçlerim, diyecektim ki sözcükler dilime dolandı. Şimdi bile... onca yolu geldikten sonra bile. Kafamdaki fısıltılar, onlardan vazgeçmeyi düşünmeme kızarak birbirine karıştılar.

İleri çık, Adelina, diye emretti Moritas.

Tereddüt ettim. Önümdeki bulut, kapkara çürüklerden ve kıvrımlardan, bir araya gelmiş canavarların şekillerinden oluşan korkunç bir kördüğündü. Duyduğum dehşetten, olduğum yerde donakaldım. Gece yarısı ormanlarda yürümüştüm. Mağaraların karanlığında yolculuk etmiştim. Fakat Ölüm'ün ta kendisinin içine girmek...

Korku senin kılıcıdır.

Kılıcım, gücüm. Peş peşe adımlar attım. Bulut daha da yakınımıdaydı şimdi. Bir adım daha attım ve tamamen bulutun içine girdim.

Simsiyah bir sis ve gümüşü-beyaz sütunlardan oluşan bir yerde ilerliyordum. Her bir sedef rengi yapının içinde, ebedi uykusunu uyuyan bir insan vardı ve bu insanların tepelerinde, içeri dikkatle bakan, onların ölümlü hayatlarının nasıl hayatlar olduğunu merak eden kendi soluk yansımamı görebiliyordum. Kalbim göğsümde ritmik bir biçimde çarpıyordu. Bunu hissedebiliyor olmak, burada ölü olmadığımı bilmek beni memnun etti. Arada sırada sisin içinde bir fısıltı, Moritas'ın beni çağıran sesi süzülüyordu. Beni nereye götürdüğünü bilmesem de sesi takip ettim. Sütun sıralarını birbirini ardına geçiyordum. Işık saçan parıltıları tenime yansıyor. Kaç tane sütun sırasının yanından geçtiğimin hesabını karıştırana dek yürüdüm ve omzumun üzerinden ilk geldiğim yöne baktığımda, her yanda bu sütun dizilerinden başka bir şey göremedim.

Diğerleri de sütunlardan oluşan kendi kâbuslarının içinde gezinip beni arıyor muydu? Arada sırada, aytaşlarının arasındaki yollarda yürüyen, asla doğrudan bakamadığım hayalet gibi figürleri görüyordum. Belki de bunlar ruhlar, hayaletlerdi. Belki de Moritas diğerleriyle de sırasıyla konuşuyordu.

Adelina.

Moritas'ın sesi şimdi daha yakından geliyordu. Tekrar önümde uzanan yola döndüm ve aniden durdum. En yakınımdaya bulunan sütun, kapalı gözleri ve huzur dolu yüz ifadesiyle duran, eski Kenettra kraliçesine aitti. Giulietta'ya. Koyu renk saçları aytaşından yapılmış kolonun içinde yüzüyordu sanki ve

çıplak kolları göğsünün üzerinde kavuşturulmuştu. Tereddütle ona doğru bir adım attım.

Vücudunda herhangi bir yara izi, göğsünü delip geçen Teren'in kılıcından herhangi bir iz yoktu. Julietta'nın bedeni bozulmamış haliyle, ebediyen Ölümler Diyarı'nda muhafaza edilmiş durumdaydı. Yüzünü, hayatta olduğu zaman hiç yapmadığım bir şekilde inceledim. Julietta güzeldi. *Enzo ona çok benziyordu.*

Yürümeye devam ettim. Biraz sonra, en yakınımda bulunan sütunların hepsinde, bir zamanlar tanıdığım insanlar olduğunu fark ettim.

Sütunlarda Engizisyon askerleri vardı. Merroutas'ın Gece Kralı da buradaydı, kaşları artık öfkeyle çatılmış değildi. Dante de yakınlardaki bir sütunun içinde süzülüyordu. Az ileride Gemma vardı, mor işareti huzur dolu yüzü boyunca uzanıyordu. Gemma'nın yanından geçerken fısıltıyla bir dua okudum, onun affını diledim ve sonra, gördüğüm yüzleri birbiri ardına anımsayarak, ilerlemek için kendimi zorladım. Şimdi kolları göğsünde kavuşturulmuş, ebedi ışığın içinde kaybolmuş, kendi sütununun içinde duran Teren'e gelince bir an durdum. Bu onu en sakın gördüğüm haliydi ve kendimi, onun sonunda bir parça huzur bulmuş olmasını umarken buldum.

Ve işte Enzo. Onun sütununun önünde durdum. Enzo sadece uyuyormuş gibi duruyordu, yüzünde sakın ve kusursuz bir ifade vardı. Kollarında hâlâ, her zaman taşıdığı o yanık izleri vardı, o bölgedeki derisi hasar görmüş ve yaralanmıştı. Uzunca bir süre, sanki yeterince baktığımı takdirde uyanacakmış gibi orada durdum. Fakat uyanmadı.

Sonunda yoluma devam ettim. Etrafımdaki yüzler birbirine karışıyor gibiydi.

Babamın yanına defnedilmiş annemin yanına varınca yine durdum. Onu görelî o kadar uzun zaman olmuştu ki neredeyse annemi tanıyamayacaktım... fakat Violetta annemin gençliğine tıpatıp benziyordu. Dudaklarım hafifçe aralandı ve göğsüm kederle sıkıştı. Elimi, sütunun soğuk yüzeyine koydum. Yeterince yoğunlaştığım takdirde annemin sesini, onun şarkı söyleyen o yumuşacık, tatlı sesini, çok küçük olduğum zamanlardan hatırladığım bir melodiyi işitebilirmişim gibi hissettim. Annemin, şişkin karnının üzerinde duran ellerini anımsıyor, karnından kimin çıkacağını merak edişimi hatırlayabiliyordum. Sonunda tekrar yoluma devam etmeden önce ona uzun süre, belki de sonsuzluk kadar uzun süre baktım.

Babama bakma zahmetine girmedim. Ondan çok daha önemli birini arıyordum.

Sonra *onu* buldum. Violetta'yı.

Kardeşim çok güzeldi. Büyüleyiciydi. Gözleri kapalıydı fakat açık olsalardı, hayatının son anlarına doğru sahip olduğu hayat ışığı sönmüş gri gözlere değil, bana tanıdık gelen o kahverengi gözlere bakacağımı biliyordum. Ona doğru uzandım fakat ay taşı bana engel oldu ve ben de elimi taşın yüzeyine dayayıp kardeşimin yüzüne bakmaya razı olmak durumunda kaldım. Yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Kardeşim burada, Ölüler Diyarı'ndaydı. Onu yine görebiliyordum.

Adelina.

Bakışlarımı ondan ayırdım. Ve işte oradaydı, görebiliyordum. Buraya geliş amacımızın bu olduğunu hemen anlamıştım.

Parıldayan sütunlardan oluşan manzaranın tam ortasında koyu bir levha, aytaşlarının arasında simsiyah bir sütun vardı. Havayı deliyor ve gökyüzüne, göz alabildiğince yükseğe uzanıyordu ve etrafında karanlık bir sis girdabı, Ölüler Diyarı'ndan ölümlü dünyaya, oradan da daha yükseğe, semaya doğru uzanan bir yara vardı. Aniden Raffaele'nin sözleri aklıma geldi. Zevk insan suretinde dünyaya inip sonrasında tekrar Ölüler Diyarı'na gittiğinde, ölümsüz diyarı ölümlü dünyaya açan yarık işte buydu. Semaya dönmeden önce, Zevk'in kendi bedeninin ölümlü diyardaki ölümünün ardından kapatıldığı yer bu siyah sütundu. Kanlı humma ilk olarak burada ortaya çıkmıştı. Bulunduğum yerden bile bu noktanın karanlık gücünü, hatasını hissedebiliyordum.

Bedenimin altındaki ahşap masayı, doktorun hastalığımı için tavsiye ettiği konyağın dudaklarımdaki tadını, ben henüz dört yaşındayken odama geldiğinde işittiğim sesini, yapmaması için ağlayıp çığlık çığlığa ona yalvarırken bile iltihaplı gözümün üzerinde tuttuğu kızgın bıçağı anımsayabiliyordum.

Her birimizin hayatına dokunan hummanın başladığı nokta burasıydı. Oraya yaklaştıkça, sütunun ardındaki alan daha da kararıyordu, sonunda doğruca, gecenin hüküm sürdüğü bir dünyaya doğru ilerliyormuş, sis beni yutuyormuş gibi hissettim.

Sütuna ulaştım. Ben ilerlerken, girdap halinde dönen karanlık değişti, dev gibi yükselen, kasvetli ve zarif bir figüre dönüştü, bedeni sis ve dumandan oluşan bir kaftanla kaplıydı, başının tepesinde bükülerek uzanan iki boynuz vardı. Kapkara gözlerle bana baktı. Bir şey söylemek için ağzımı açtım fakat sözcükler dudaklarımdan dökülmedi.

Ölüm tanrıçası Moritas.

Çocuğum, dedi. Kapkara bakışları üzerime odaklandı. Sesi derinden geliyordu ve çok güçlüydü, tüm alanda ve göğsümün içinde yankılanan bir sestti, o kadar kadim bir titreşimdi ki kemiklerimi sızlattı. *Tanrıların çocukları*. Moritas'ın iki yanında, upuzun ve sessiz başka figürler de ortaya çıkıyordu. Uzun, siyah saçları ve hatları olmayan yüzüyle Formidit'i tanıdım. Dev gibi, korkunç yüzgeçleriyle Caldora'yı tanıdım.

Ardından, altın ve mücevherlerden oluşan bir pelerin içinde bir adam belirdi. Hırs meleği Denarius. Refah tanrıçası Fortuna, ısıltılar ve elmaslardan oluşan bir örtüye bürünmüştü. Aşk tanrısı Amare, akıl almaz bir biçimde nefes kesiciydi. Savaş meleği Tristius'un elinde kılıcı ve kalkanı vardı. Bilgelik tanrısı Sapientus. Biraz ileride zaman tanrısı Aevietes ve güzellik meleği Pulchritas vardı. Anlayış meleği Compasia.

Laetes, zevk meleği.

Tanrılar ve tanrıçaların hepsi, çocuklarını almak için buradaydılar.

"Moritas," diye fısıldadım, bu sözcük dudaklarım arasından güçlükle bir ses olarak çıktı. Onun varlığında gücüm içimde kudurdu, ölmek üzere olan, ölümlü bedenimi yok etmek için beni tehdit etti.

Bizim güçlerimizi asla kullanmamanız gerekiyordu, dedi. *Varlığınız ölümlü dünyayı değiştirirken, bizler ölümsüz diyardan sizi izledik.*

Moritas başını eğdi ve gözlerini kapadı. Benim yanımda, diğerleri de simsiyah sisin içinde beliriyorlardı. Raffaele, Lucent, Maeve. Afsuni. İleri çıkmak, onlara, *ona* doğru gitmek

için can atıyordum... fakat tek yapabildiğim öylece bakmaktı. Diğerleri de trans halindeymiş gibiydiler.

"Bunu düzeltmek için ne istiyorsun?" diye fısıldadım. Cevabı biliyordum ama her nedense kendimi söylemeye ikna edemiyordum.

Moritas tekrar gözlerini açtı. Sesi, kardeşleriyle aynı anda yankılandı. *Güçlerinizi. Onları bırakın ve canlıların dünyasına geri dönün. Güçlerinizi bize verin, dünya iyileşsin.*

Dünyayı tekrar düzeltmek için güçlerimizi geri vermek zorundaydık. Genç Elitler'in sonuncuları biz olacaktık.

Fısıltılar kafamın içinde yükseldiler, pençelerini derinlemesine etime geçiriyorlardı. *Hayır. Acıdan haykırdım. Bu ne cüret,* diye kükrediler. *Senin için yaptığımız onca şeyden sonra. Bizsiz bir hayatı düşünmeye nasıl cüret edersin? Bizim yardımımız olmadan hayatta kalamazsın. Senden alındığımız zaman nasıl hissettiğini unuttun mu? Bunu hatırlamıyor musun?*

Hatırlıyordum. Violetta'nın güçlerimi zorla içimden çekip alışının anısı beni öylesine derinden sarstı ki geriye doğru sarsak bir adım attım. Bu bana kendimi hatırladığımdan daha kötü hissettirdi, hatta sanki biri göğüs boşluğumu yırtmış, yumruğunu çarpan kalbimin etrafına sarmış ve kalbimi göğsümden çıkarmaya çalışmış gibiydi. Bu acı üzerine titredim. Dayanılmaz bir acıydı.

Peki ne için? Dünyanın geri kalanını korumak için mi? Sen onlara hiçbir şey borçlu değilsin; sen onlara hükmediyorsun. Sarayına geri dön ve saltanatını devam ettir.

Bu çok çekici bir teklifti.

"Yapamam," dedim Moritas'a, sesim titrerken. "Size gücümü veremem."

Öyleyse burada öleceksin. Moritas kollarını kaldırdı. Gücünü kendi isteğiyle bize sunarsan krallığımızdan çıkıp ölümlü dünyana, canlı halde dönebilirsin. Güçlerin seninle dönemez. Her biriniz bunu yapmak zorundasınız.

Her birimiz. Her birimiz güçlerimizden vazgeçtiğimiz takdirde, canlıların dünyasına geri dönebilecektik.

Etrafımızdaki manzara karanlık tarafından yutulmuştu. Derin bir nefes aldım, içimi soluğumla doldurdum ve bu hisle ürperdim. İçimdeki güç, şimdiye dek hissettiğim ve çağırabildiğim tüm karanlıklar, ölüm tanrıçasından gelen karanlığın gücü yanında solgun kalıyordu.

Moritas milyonlarca, milyarlarca enerji ipliğini aynı anda yönlendirdi ve gücünün korkunç etkisi altında, tek bir bakışta zamanın başlangıcından bu yana çekilmiş tüm acıları gördüm. Görüntüler beni tümüyle içlerine aldılar.

Dünyayı yaratan alevleri, tanrılar kararı yaratmadan önce var olan büyük okyanusu gördüm. Zevk'in ölümlü dünyaya inişini ve kanlı hummanın ilk yayıldığı zamanı gördüm. Humma köyler, şehirler ve krallıklar arasında hızla yayıldı, ölümsüzlük dokunuşlarıyla canlılara bulaştı, birçok insanı öldürdü, bazı lanetlileri yaraladı... daha da az bir kesimi de ölümsüz güçlerle mükâfatlandırdı. Kenettra'dan yükselen çığlıkları ve dehşet iniltilerini gördüm. Kazığa bağlanarak yakılan *malfetto*'ları ve karşı koyan Elitleri gördüm. *Kendimi* gördüm.

Dünyanın bize yaşattığı ve bizim onlara yaşattığımız karanlığı gördüm.

Zavallı çocuk, dedi Moritas. Onun hemen yanında, Caldora ve Formidit'in şekilleri beni sessizce izliyordu. *Ellerinle kavradığın karanlıkla mı öleceksin?*

Hayır. Kollarımı kendime sardım ve sanki biri gelip beni kurtarabilirmiş gibi, çaresizce arkama baktım. *Violetta.* Bir zamanlar beni kurtarmak için yanımda olurdu. Bir zamanlar birbirimizi severdik.

Moritas başını merakla benim bulunduğum tarafa doğru eğdi. *Sen kardeşine bağlısın.*

Sonra aklıma bir şey geldi. Ölülerin diyarına tüm uyum güçlerimizle, hep birlikte, hatta yolda ölenlerle girmiştik. Teren. *Violetta.* Güçlerimizi tanrılara geri verirsek, karşılığında hayatlarımız da bize verilecekti ve bu ölümsüz diyardan ayrılıp canlıların dünyasına geri dönebilecektik. Bunun anlamı... güçlerimizden vazgeçersek, *ben* gücümünden vazgeçersem, güçlerini sunmaya gelmiş *herkes* ölümlü dünyaya geri dönebilecek miydi? Teren bile yeniden yaşayabilecek miydi?

Violetta geri gelebilecek miydi? *Bu kız kardeşimi geri getirecek mi?*

Sahne tekrar değişti. Bu kez ben çocuktum, *Violetta*'yla el ele yürüyordum. Yatakta yatıyor, kanlı hummayla savaşı yitiriyordum. Saçlarımın koyu renginin açıldığını, gümüşü renge dönüştüğünü seyrettim. Yaralı yüzümü gördüm, aynamı tuzla buz edişimi seyrettim. Ardından geleceğimi gördüm. Kenettra kraliçesiydim; denizin, güneşin ve gökyüzünün hükümdarıydım. Tahtımda tek başıma oturuyor, imparatorluğuma tepeden bakıyordum. Bu görüntü tutkumu harekete geçirdi ve kafamdaki fısıltılar mırıldanmaya başladı. *Evet, istediğin şey bu. Başından beri istediğin şey bu.*

Fakat sonra kendimi, taht odasında mermer zeminin üzerinde iki büklüm yatarken, etrafım zihnimden silemediğim illüzyonlarla dolu hıçkırarak ağlarken buldum. Kendi

kardeşimi odadan dışarı kovalayışımı, boğazına bıçak dayayıp onu öldürmek için tehdit edişimi dehşet içinde seyrettim. Kendimi Afsunî'ye saldırırken, kendime zarar vermekten beni alıkoymaya çalıştıktan sonra infazını emrederken gördüm. Kendimi ağlarken, yaptıklarımı geri alabilmeyi dilerken gördüm. Kendimi odama kilitlerken, upuzun, siyah pençelerini bana batıran illüzyonlara bağırarak beni yalnız bırakmalarını söylerken seyrettim. Sonsuza dek orada, delirmiş ve korkmuş halde kilitli kaldım, ta ki sonunda bir gece kâbusumu tekrar görünceye dek.

Kâbusun dehşetiyle tekrar tekrar uyanıyor ama sadece rüyanın başka bir katmanında kayboluyordum. Karanlığı boş yere dışarıda tutmaya çalışmak için kapıya koşuyordum. Uyanıyor ve aynı şeyi bir daha yapıyordum. Yardım çağırıyordum. Uyanıyordum. Boşu boşuna, geriye doğru açılan kapıya abanıyordum. Uyanıyordum. Bu döngü tekrar tekrar işliyordu... tek farkla, bu kez kendimi kâbusun içinden çekip çıkaramıyordum. Gerçeklikte uyanamıyordum. Bunun yerine, sonunda kapıyı kapalı tutamayana dek aynı döngüyü yineliyordum ve kapı açılıyordu. Kapının diğer tarafında, bitimsiz bir karanlık, Ölüler Diyarı'nın açılan ağzı, beni almaya gelen Ölüm vardı. Bir kez daha kapıyı kapamayı denedim ama karanlık zorla içeri girdi. Bana dişlerini gösterdi. Ardından üzerime saldırdı ve ben kendimi korumaya çalışırken beni parçalara ayırdı ve ruhumu yutuverdi.

Hayatım işte bu olacaktı.

Dağların ardında bırakmak zorunda kaldığımız taş yığınının düşündüm. Kollarımda sakladığım kız kardeşimin bana hissettirdiklerini, onun donmuş saçlarına gömülüp ağlayışımı,

tekrar tekrar ona üzgün olduğumu söyleyişimi ve beni bırakmaması için yalvarışımı anımsadım.

Güçlerimi ölüm tanrıçasına verirsem, hepimiz güçlerimizi verirsek, o zaman belki, bir ihtimal o da kız kardeşimi bana geri verir. Violetta tekrar yaşayabilirdi; belki de hepimiz buradan gidebilirdik. Bu ihtimal içimde bir an belirdi fakat yine de oradaydı ve tüm benliğime çılgınca bir umut ürpertisi gönderiyordu. Kardeşim yaşayabilir. En azından bu hatayı düzeltebilirim. Aramızda kopan şeyleri onarabilirim.

Ve kendimi kurtarabilirim.

Yavaşça ayağa kalktım. Hâlâ korkuyordum ama başımı dimdik tuttum. Kafamdaki sesler birden ulumaya başladı. Bana sesleniyorlar, onları bırakmamam için yalvarıyorlar, ihanetimin yüzünden öfkeyle tıslıyorlardı. *Ne yapıyorsun sen!* diye bağırıyorlardı. *Unuttun mu yoksa? Babanın seni döven ellerini, sana gülen düşmanlarını? Yakıldığın kazığı? Güçlerin olmadan hayat bu işte.*

Seslerin saldırıları karşısında kaskatı durdum. Hayır, güçlerim olmadan hayat bu değildi. Güçlerim olmadan hayat, karanlık kalbimi çekiştirmeden bir kalabalığın içinde yürüyebilmek olacaktı. Violetta'yı canlıların dünyasında görebilmek, tekrar gülümseyebilmek olacaktı. Bir dağın tepesine çıkarken Afsuni'yle at sırtında olmak, maceraya atılmak olacaktı. Kafamdaki fısıltılar olmadan bir hayat sürmek olacaktı. Babamın hayaleti olmadan bir hayat sürmek olacaktı.

Bir *hayat* olacaktı.

Moritas'a baktım. Ardından kendi içimin derinliklerine uzandım, çocukluğumdan bu yana kendilerini kalbimin et-

rafına dolamış enerji ipliklerini kavradım. Bunları kalbimden çekip ayırdım. Ve hepsinden vazgeçtim.

Fısıltılar çığlıklar attılar.

Aynı anda diğerlerinin de aynı şeyi yaptıklarını *gördüm*. Afsunî'nin, taklitçilik gücünü ölümsüz diyara sunduğunu gördüm; Raffaele'nin kendi bağlantısını feda ettiğini gördüm; Lucent'in rüzgâr üzerindeki egemenliğini geri verdiğini gördüm; Maeve'in Ölümler Diyarı'ndaki hakkından vazgeçtiğini gördüm.

Etrafımdaki dünya infilak etti. Enerjinin gücü beni yere serdi. Nefesimi içime çektim ve gücüm benden çekilip alınırken duyduğum acıyla çığlık attım. Karanlık bir girdap haline geldi ve fısıltılar bir anda kulakları sağır edici bir hale geldiler. Kulaklarımın içinde çığlıklar attılar, acıları benim acım haline geldi. Kendimi savunmak için büzüldüm.

Ardından bir anda hepsi gitti. Onca zamandır bana muallet olan fısıltılar gitti. Her bir kelime, her bir tıslama, her bir pençe. Kendilerini göğsümün köşelerine sarmış her bir karanlık filizi.

Hepsi gitti.

Bir anda kalbimi öfke, keder ve neşeden oluşan delici bir his sardı ve o boşluğu doldurdu. Uzandım ama diğer uçta hiçbir şey yoktu. Kavratabileceğim iplikler yoktu. Artık bir Elit değildim.

Git, dedi Moritas, diğer tanrıların sesi de onunkiyle yankılanıyordu. Diğerleriyle ölümlü dünyaya geri dön. Henüz buraya ait değilsin.

Kalbimdeki boşlukla şaşkına dönmüş bir halde göğsümü kavradım. Eve dönüyorduk.

Daha sonra, koyu renkli sütunun parçalanmış kalıntıları'nın ötesinde, kardeşimin suretini gördüm. Violetta. Kardeşim hâlâ yanardöner mezarının içinde duruyordu, yüzünde ölümün huzurlu ifadesi vardı, kolları göğsünde kavuşturulmuştu. Orada, karşımda havada süzülüyordu. Ona uzandım. Hayata dönmesini bekledim.

Fakat Violetta uyanmadı. Sabırsızlıkla bocaladım. Bu bunaltıcı sessizlik içinde, çaresizce kardeşimin gözlerini açmasını bekledim.

Moritas tekrar bana baktı. Simsiyah, dalgalanan sisin arasından onu güçlkle görebiliyordum.

Senin Ölüler Diyarı'ndaki zamanın henüz gelmedi, Adelina, dedi. Gücünden vazgeçmenin karşılığı olarak, sana hayatını geri verdim. Violetta'ya döndü. Fakat onun ölümlü dünyadaki zamanı geçti.

Sevincim bir anda sönüp gitti. Violetta çoktan ölmüştü. Moritas onun ruhunu bırakmayacaktı. Kardeşim bizimle yüze çıkamayacaktı.

“Lütfen,” diye fısıldadım, tekrar tanrıçaya dönerek. “Yapabileceğim bir şeyler olmalı.”

Moritas sessiz, simsiyah gözleriyle bana baktı. *Bir ruh, bir başka ruhla yer değiştirmek zorundadır.*

Violetta'nın yaşaması için, bana bir fayda sağlamayacak bir şeyi feda etmem gerekiyordu.

Violetta'nın yaşaması için Moritas'a kendi hayatımı vermem gerekiyordu.

Hayır. Geriye doğru sendeleyerek uzaklaştım. Geleceğimde gördüğüm, sahip olabileceğim onca şey. Afsuni'yi, onunla kahkahalar attığımı, onun bana gülümseyip beni kendine doğru

çektğini düşündüm. Ruhumu verdiğim takdirde bunu bir daha yapamayacaktım. Bir daha asla elimi onun koluna dolayarak sokakta yürüyemeyecektim ya da lavtasından yükselen müziği işitemeyecektim. Kalbim acıyla burkuldu. Bir başka gündoğumunu ya da günbatımını göremeyecektim. Bir daha yıldızları göremeyecek ya da rüzgârı yüzümde hissedemeyecektim.

Başımı iki yana salladım. Kardeşimin yerini alamazdım. Ama yine de...

Kendimi Violetta'nın, sonsuza dek bir mezarın içine mühürlenmiş cansız biçimine bakarken buldum. İçimi yakan bir inançla, bu yolculuğa bizimle beraber çıkmış Violetta'nın, kendi hayatını benimki için sunmayı tereddüt etmeden kabul edeceğini biliyordum.

Ben insanları öldürmüş, canlarını yakmıştım. Şehirleri fethetmiş ve yağmalamıştım. Tüm bunları kendi tutkularım adına, hayatta yaptığım her şeyi kendi bencilliğim yüzünden yapmıştım. Her zaman istediğimi almıştım ve bu bana hiçbir zaman mutluluk vermemişti. Yüzeye kendi başıma dönersem bu anı, kendi hayatımı kız kardeşimin hayatına tercih ettiğim bu anı sonsuza dek hatırlayacaktım. Afsuni yanımda olsa bile bu anı beni hayatımın sonuna kadar rahat bırakmayacaktı. Kendim için gelecekte gördüğüm şeyler, kendim için çoktan yaratmış olduğum geçmişle birlikte asla sahip olamayacağım bir gelecekti. Bu bir illüzyondur. Daha fazlası değildi.

Belki de, aldığım onca hayattan sonra kefaretim, birine hayatını geri vermektir.

İçgüdüsel olarak kız kardeşime uzandım. Ayağa kalktım, sisin içinde yürüdüm ve gümüş-beyaz sütunun üzerine elimi koydum.

Kardeşim gözlerini açtı.

“Adelina?” diye fısıldadı, gözlerini kırptırarak. Ve o an karşımda varlığını hissettiğim tek şey, bir zamanlar saçlarımı ören, bana şarkılar söyleyen ve merdivenlerin altında ağlayan, kırık parmağımı saran ve dışarıda gök gürlerken yanıma gelen küçük kardeşim oldu. O benim kardeşimdi, ölümdede ötesinde de her zaman kardeşim olarak kalacaktı.

Yaptığım şeyi düşünürken yine kalbim burkuldu ve hıçkırığımı yuttum. *Ah, Afsuni. Asla sahip olamayacağımız günleri, birlikte paylaşamayacağımız anları özölüyorum. Affet beni, affet beni, affet beni.*

Ağzımı açtım. Kardeşime üzgün olduğumu, dağ geçidinde onu kurtaramadığım için, onu dinlemediğim için, onu sevdiğimi ona daha sık söylemediğim için üzgün olduğumu söylemek istedim. Binlerce şey söylemeye hazırdım.

Fakat hiçbirini söylemedim. Bunun yerine, “Anlaşma yapıldı,” dedim.

Violetta’nın etrafını hafif bir parıltı sardı. Sütun ortadan kayboldu. Kardeşim derin bir nefes aldı, ardından dizlerinin üzerine düştü. *Yaşıyordu.* Kalbinin atışını, ona hayat verişini, bir dalga misali içine işleyişini, tenine renk ve gözlerine yaşam ışığı verişini bile hissedebiliyordum. Violetta başını iki yana salladı, ardından ben onun yanında diz çökerken elimi tutmak için uzandı. “Ne oldu?” diye mırıldandı. Etrafına bakındı. Hemen arkasında, sabırla beni bekleyen Moritas süzölüyordu.

Anlaşma yapıldı.

Violetta elimi çekiştirdi. “Hadi gidelim,” dedi, parmaklarını sıkıca benimkilere dolayarak.

Fakat ben, bedenimi istila eden bitkinliği hissetmeye başlamıştım bile. Omuzlarım çöktü. Bir nefes daha alabilmek için mücadele verdim. Dört bir yanımda, bir zamanlar bedenime bağlı karanlık iplikleri gri zemine gömülmeye başladı ve onları itmeye çalıştığımda sanki her biri etimi delip geçmiş gibi, milyonlarca yerde milyonlarca kanca varmış gibi hissettim. Ölüm benim için gelmişti.

“Yapamam,” diye fısıldadım.

“Ne demek istiyorsun?” Violetta ne dediğimi anlayamadan, kaşlarını çatı. “Gel, yardım edeyim sana,” diye karşılık verdi, bana doğru eğildi, kollarından birini omzuma dolayıp beni kaldırmaya çalıştı. Çekişi yalnızca ipliklerin gerilimini güçlendirdi ve acı içimi bir mızrak gibi delip geçerken haykırdım.

“Ben buraya bağlandım, Violetta,” diye mırıldandım. “Moritas’la yaptığım anlaşma buydu.”

Violetta’nın gözleri irileşti. Her tarafa yayılan karanlığa baktı, Moritas’ın dev gibi, silikleşmiş görüntüsü sessizce bizi izliyordu. Ardından Violetta tekrar bana döndü. *Şimdi* anlıyordu. “Hayatını benimki için verdin,” dedi. “Buraya *benim* için geldin.”

Başımı iki yana salladım. Hayır, buraya kendim için gelmiştim. Başından beri hedefim buydu, dünyayı kurtarma bahanesiyle kendimi kurtarmak. Tüm hayatımı kendi refahım ve gücüm için mücadele vererek geçirmiş, bunun olmasını sağlamak için yakıp yıkmıştım. Yaşamak istemiştim. *Hâlâ* yaşamak istiyordum.

Fakat önceden yaşadığım gibi yaşamak istemiyordum.

Violetta omuzlarımı kavradı. Beni bir kere, sertçe sarstı. “Benim ölmem gerekiyordu!” diye bağırdı. “Ben güçsüzdüm,

ölüyordum. Sen Denizdiyar kraliçesisin, önünde onca şey var. Neden yaptın bunu?” Yaşlar gözlerinde birikti. Gözleri, tıpkı annemizin gözleri gibi hüznü ve nazik bakışlıydı.

Ona güçsüzce gülümsedim. Karanlık bir nabız gibi atıyor, beni bekliyordu ve beni yere bağlayan teller çekiştirmeye devam ediyordu. “Önemli değil,” diye fısıldadım, Violetta’nın elini omzumdan alıp elimin içinde sıkarak. “Önemli değil, küçük kardeşim, önemli değil.”

Violetta çaresizlik içinde başını Moritas’a doğru çevirdi. “Onu geri ver,” dedi. Bir hıçkırık sesini çatlattı. “Lütfen. Böyle olmamalıydı... benim yaşamamam gerekiyordu. Bırak onu. O olmadan ölümlü dünyaya dönmek istemiyorum.”

Fakat Moritas sadece sessiz kalıp seyretti. Anlaşma yapılmıştı.

Violetta ağladı. Tekrar bana baktı, ardından vücudunu benimkinin etrafına dolayarak beni kendine doğru çekti. Uzandım, ellerimi ona doladım ve orada, o sisin içinde birbirimize sımsıkı tutunduk. Benim gücüm azaldı; Violetta’ya sarılmak bile tüm gayretimi alıyormuş gibiydi fakat bırakmayı reddettim. Gözyaşları yanaklarımdan yuvarlanıyordu. Ölmek üzere olduğumun farkına vardım ve Violetta’ya daha sıkı sarıldım. *Bir daha asla yeryüzünü göremeyeceğim. Afsuni’yi asla göremeyeceğim.* Kalbimin paramparça olduğunu hissedebiliyordum ve birden korkuya kapıldım.

Korku kılıcıdır.

“Benimle kal,” diye mırıldandım. “Sadece biraz daha kal.”

Omzuma dayanmış Violetta başını salladı. Eski, bana tanıdık gelen, uzun zamandır işitmediğim bir şarkıyı mırıldanmaya başladı. Bu, küçükken ona söylediğim, bir zaman-

lar Estenzia'da bir kanalın kıyılarında Raffaele'nin de bana söylemiş olduğu, bir nehir bakiresini anlatan ninniydi. "İlk Bahar Ayları," diye fısıldadı Violetta. "Hatırlıyor musun?"

Hatırlıyordum. Kavurucu güneşin olduğu bir gündü ve ben Violetta'yı, evimizin arkasındaki araziye kaplayan devasa, altın rengi çimenlerin olduğu tarla boyunca çekiştirmiştim. Violetta gülmüş, tekrar tekrar bana onu nereye götürdüğümü sormuştu ama ben sadece kıkırdamış ve parmağımı dudaklarıma bastırmıştım. Şehrimizin merkezine tepeden bakan sarp bir kaya çıkıntısına ulaşana dek geniş açıklıkta ilerlemiştik. Güneş gökyüzüne mor, pembe ve turuncu ışınlarını yollarken biz de karınlarımızın üzerinde sürünerek kayanın en ucuna kadar gitmiştik. Renk ve ışık kıvılcımları aşağıdaki şehrin sokaklarında dans ediyordu. Bahar Ayları'nın ilk gecesiydi ve eğlencelere gelen insanlar yavaş yavaş sokaklarda belirmeye başlamıştı. Erkenden atılan havai fişekler gökyüzünü aydınlatır, dünya üzerindeki her bir renkle müthiş patlamalarla infilak eder, sesleri neşesiyle birlikte kulaklarımızda çınlarken biz de Violetta'yla büyük bir hazla bu manzarayı seyretmiştik.

Kahkahamızı, gelişigüzel bir biçimde el ele tutuşmalarımızı, bir an için de olsa babamızın pençelerinden kurtuluşumuzu ifade eden o dile getirilmeyen hislerimizi hatırladım.

"Sonsuza dek kardeşiz," dedi Violetta ince, gencecik sesiyle.

Ölüm gününe dek, hatta ölümden, ölümün de ötesinde.

"Seni seviyorum," dedi Violetta, gücüm azalırken bile bana sıkıca sarılırken.

Ben de seni seviyorum. Bitkin bir halde ona yaslandım. "Violetta," diye mırıldandım. Kendimi tuhaf, sanki ateşli bir hastalık beni bir rüyanın içinde sarmalıyormuşçasına, heze-

yan içinde hissediyordum. Soluk ve uhrevi sözcükler, bana kendimi anımsatan birinin dudaklarından çıktılar ama ben artık burada olduğumdan emin olamıyordum.

Ben iyi biri miyim? diye sormaya çalışıyordum.

Violetta'nın gözlerinden yaşlar döküldü. Hiçbir şey söylemedi. Belki de artık beni duyamıyordu. O anda küçücüküm, giderek küçülüyordum. Dudaklarım güçlükle kıpırdıyordu.

Karanlıkla geçen bir ömürden sonra, ardımda ışıktan yapılmış bir şey bırakmak istiyorum.

Violetta iki eliyle yanaklarımı kavradı. Bana azim dolu bir ifadeyle baktı ve ardından kendine doğru çekerek sıkıca sarıldı. "Sen ışıksın," diye cevap verdi usulca. "Ve parladığın zaman, tüm gücünle parlıyorsun."

Violetta'nın sözleri giderek yumuşadı ve sureti solup gitmeye başladı. Belki de solup giden bendim. Kafamdaki fısıltılar artık gitmiş, içimi sessizliğe terk etmişlerdi fakat onları özlemiyordum. Onların yerini Violetta'nın kollarının sıcaklığı, göğsünün içinden duyabildiğim kalbinin çarpıntısı, onun burayı terk edip canlıların dünyasına döneceği bilinci almıştı.

Lütfen, diye fısıldadım ve sesim bir hayaletinki gibi sessiz bir şekilde çıktı. *Afsuni'ye onu sevdiğimi söyle. Ona üzgün olduğumu söyle. Ona minnettar olduğumu.*

"Adelina," dedi Violetta, solup gitmeye devam ederken telaşlanıyordu. Kardeşimin varlığı giderek soluklaşıyordu. "Bekle. Ben yapamam..."

Git, dedim ona usulca, hüzünlü bir tebessümle. Onu güçlükle görmeye başlayana dek Violetta'yla birbirimize baktık.

Ardından kardeşim karanlığın içinde kayboldu ve etrafımdaki dünya bulanıklaştı.

Yanağımın altında buz gibi zemini hissettim. Kalbimin atışının giderek yok oluşunu hissettim. Tepemde, beni kucaklayarak sarmak, üzerimi şefkatli bir gece örtüsüyle örtmek için eğilen Moritas'ın dev gibi suretini gördüm. Yavaşça nefes aldım.

Günün birinde, toz ve rüzgârdan başka bir şey olmadığım zaman, hakkımda nasıl hikâyeler anlatacaklar?

Yavaş bir nefes daha.

Bir daha.

Son bir nefes.

Violetta Amouteru

Gompasia ve Eratosthenes'e dair eski bir efsane vardır. Violetta gözleri yaşlı halde kız kardeşinin ölmek üzere olan ruhunun yanında diz çökerken bunu düşünüyordu.

Adelina bu hikâyeyi ona ikisi de çok küçükken, güneşli bir öğleden sonra, eski evlerinin bahçesinde anlatmıştı. Violetta, ablasının gümüş rengi saçlarını örerken, kendi saçlarının da bu kadar güzel görünmesini isterken, bu durumun sonuçlarını taşımadığı için memnun ve suçlu bir halde, mutlulukla onu dinlediğini hatırlıyordu. Uzun zaman önce, demişti Adelina, dünya henüz çok gençken, tanrı Amare, insan âlemini yaratmış ama onlar Amare'ye nankörce sırt çevirmişler. İncinen ve hiddetlenen Amare de gök gürültüsü ve şimşekleri çağırmış ve insanlık âlemini dalgalar altında boğabilmek için denizleri yükseltmiş.

Fakat kızı, anlayış meleği Compasia'nın bu âlemdeki bir delikanlı olan Eratosthenes'e âşık olduğunu bilmiyormuş. Kut-sal Amare'ye karşı koymaya yalnızca Compasia cesaret etmiş. Babası insanlığı selleriyle boğarken bile Compasia ölümlü

sevgilisine uzanmış ve onu bir kuğuya çevirmiş. Delikanlı sel sularının üzerinde, ayların ötesine, sonra oradan da yükseğe uçmuş, sonunda tüyleri yıldız tozuna dönüşmüş.

Her gece, dünya sessizken ve yalnızca yıldızlar uyanırken, Compasia gökten yeryüzüne inermiş ve Compasia'nın Kuğusu takımyıldızı tekrar Eratosthenes'e dönüşürmüş ve şafak onları ayırana dek birlikte yeryüzünde gezinirlermiş.

Violetta neden şimdi bu hikâyeyi düşündüğünü bilmiyordu. Fakat Adelina hayatı için Moritas'la anlaşma yaparken Violetta da kendini, kendi tanrıçası olan Compasia'nın ayaklarına kapanıp bir zamanlar onu kovmuş, ona vurmuş ama yine de onun için savaşmış ve can yakmış ablası için yakarırken buldu. Kendini, denizde ve yıldızlarla dolu bir gökyüzünde yol alırken yan yana durdukları gecenin hayalini kurarken buldu.

Violetta, anlayış meleği Compasia'yla uyum gösteriyordu. Ve o da kendi anlaşmasını yaptı.

Ben ölümüm. Ve ölüm sayesinde, yaşamı anlarım.
-General Eliseo Barsanti'den karısına mektup

Adelina Amouteru

Uzaklarda bir yerde küçük, tek bir ışık vardı. Bu parlak ve mavi-beyaz bir ışıktı, başlangıç noktasından geçerek ölümsüz diyara girdiğimizde gördüğüm rengi hatırlatıyordu. Ölümsüzlük ışığıydı, tanrıların ışığıydı, milyarlarcası arasında gökyüzündeki bir yıldızdı. Kendimi bu yıldızın özlemine duyarken, o sıcacık parıltısını yakalamak için gecenin içinde mücadele verirken buldum. Bir an, dünyamızın ötesindeki dünyayı, cenneti, yanımda yanıp kül olan yıldızları görebildim.

Karanlığın içinde bir yerde sesler duydum. Bunlar, şimdiye kadar işittiğim seslere benzemiyordu... cam gibi berrak, derinden gelen, güçlü bir sesti, güzelliği o kadar dayanılmazdı ki beni delirteceğinden korktum. Seslerin adımlı söylediğini sandım.

Işığa yaklaştıkça, çeşitli renklere bölündü. Kırmızı ve altın sarısı, kehribar rengi ve siyah, koyu mavi ve uçuk yaz yeşili. Işıklar, renk sütunları halinde etrafımda toplandı, sonunda sanki ben yerdeymişim ve renkler etrafımı bir çember halinde sarmalıyorlarmış gibi oldu.

Tanrılar.

Adelina, dedi içlerinden biri. Bunun anlayış meleği Compasia olduğunu biliyordum. *Bir başka anlaşma daha yapıldı.*

Anlamıyorum, diye karşılık verdim. Onlar çok büyüktü, bense çok küçüktüm.

Vücudumun altında ışık, rüzgâr ve yıldızların hissi vardı. Bedenim parçalanıyordu. Sonra, sadece gökyüzü kaldı.

Anlayacaksın.

Raffaele Laurent Bessette

Müthiş bir ıfık parıltısı ve başlangıç noktasının dışına doğru yayılan bir cınlama sesi vardı. Raffaele dizlerinin üstüne çöktü. Dünya etrafında dönüyordu –kar, canavarlar ve orman birbirine karışıyordu– ve bir an yerinden kıpırdıyamadı. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu.

Bulanıklaşan görüş açısından, ağır bir biçimde saldırıya geçen, sırtları kambur, gevşek ağızları kapalı ve yüzlerindeki gözsüz çukurlar başka yana dönmüş canavarları görüyordu. Canavarlar, sanki bir şey enerjilerini almış ve onları içleri bomboş birer kabuk gibi bırakmışçasına, şaşkın görünüyordı. İçlerinden biri, inleyerek ileri doğru sendeledi. Ardından düştü. Yere düşerken, bedeni minik, simsiyah parçalara ayrılarak kırık camlar gibi karların üzerine saçıldı.

Aynı şey bir başka yaratığa, ardından bir diğerine daha oldu. Dört bir yanda, durdurulmaz gibi görünen canavarlar şimdi parçalanıyorlardı. Raffaele başlangıç noktasına baktı. Işın –ölümlü ve ölümsüz diyarların birleşimi– kaybolmuştu.

Raffaele buz gibi havayı içine çekti ve zihnini temizlemeye çalıştı. Her şey ona bir rüya, şimşek gibi çakıp geçen olayların tuvale aktarılmış hali gibi gelmişti. Neler olmuştu? Durgun bir okyanusun derinliklerine, Ölüler Diyarı'na düştüğünü, başka bir dünyanın sakin kıyılarına vardığını hatırlıyordu. Sonsuz sayıda, gümüşü-beyaz renkli, gri gökyüzüne doğru ebediyete dek uzanan sütun ve etrafındaki her şeyi örten simsiyah bir sis vardı, ölümünü beklerken sisin saçakları ayaklarının yanında kıvrılıyordu.

Raffaele annesiyle babasını, aytaşı içine konulmuş halde uyurken gördüğünü hatırlıyordu. Fortunata Saray'ından eski dostlarını görmüştü. Enzo'yu görmüştü. Her birinin ayak ucunda diz çöküp ağlamıştı. Uzaklardaki ışıklar, ulaşamayacağı diğer arkadaşları da görünüyordu. Tanrılar ve tanrıçalar, parlak ışıkları ve baskın sesleriyle önünde toplanmışlardı.

Hepsinden önemlisi de kalbine uzandığını ve ölümsüz diyarla bağlantısını kopardığını, gücünü tanrılara geri verdiğini hatırladı.

Bu *gerçekten* olmuş muydu? Raffaele karların üzerine oturdu. Tek elini uzattı. Eli yalnızca soğuk havayı yakaladı ve parmakları hiçbir şeye dokunmadı. Artık göğsünde bir boşluk, bir hafiflik vardı ve enerji ipliklerine uzandığında onların gittiklerini fark etti. Sanki bir tarafı ölmüştü ve geri kalan tarafının yaşamaya devam etmesine izin veriyordu.

Gece Karanlığı ürkütücü bir şekilde sessizdi. Geriye yalnızca kar ve orman kalmıştı, yaratıklardan geriye kalanlarsa yavaşça solup gidiyor, beyazlığın içine gömülüyordu. Zaman geçip gidiyordu. Raffaele'nin görüşü keskinleşiyordu. Sonunda ayağa kalkacak gücü buldu. Etrafında diğerleri vardı. Önce saç

buklelerindeki karları silkeleyen Lucent'i gördü ve yanında, karların derinlerine batırdığı kılıcına dayanarak ayağa kalan Maeve vardı. Afsuni yakınlarda bir yerde, başını tutarak çömelmişti. Onlar da içlerinde, Raffaele'nin şimdi duyduğu boşluk hissini duyuyor olmalıydılar, hepsi de bir zamanlar sürekli parmak uçlarında kaynayan güçlerine boş yere erişmeye çalışıyorlardı. Raffaele içgüdüsel olarak, onların hislerini duyumsayabilmek için uzandı... fakat tek hissedebildiği soğuşun acıtan ısırtıkları oldu.

Bu yeni gerçeklik tuhaftı.

"Gitti," diye fısıldadı Maeve. Gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve başını gökkubbeye çevirdi. Yüzünde tuhaf, Raffaele'nin anında anladığı bir ifade vardı. Bu keder ifadesiydi. Huzur ifadesiydi.

"Adelina nerede?" Bu Afsuni'nin sesiydi. Onu bulmak için çılgınca etrafına bakınıyordu. Raffaele kaşlarını çatı. Adelina'yı görmüştü, bundan emindi. Kapkara sislerin içinde parlayan gümüş rengi saçları, beyaz kirpikleri, yaralı yüzü, her zaman dimdik duran başı. Ölüler Diyarı'nda onlarla birlikteydi. Raffaele etrafı şöyle bir taradı, Afsuni tekrar Adelina'ya seslenirken midesinde bir düğüm oluştu.

İşte orada.

Yakınlarda kıpırdanan bir kız vardı, saçları kar taneleriyle gümüşü ve beyaz bir renk almıştı ve saç tutamları yüzüne dökülüyordu. Raffaele onu görünce ani bir rahatlama hissetti... ta ki kız başını kaldırıncaya dek.

Hayır, bu Adelina değildi. Bu *Violetta'ydı*, kar koyu renk saçlarını saklıyordu. Cildinin güzelliğini bozan izler gitmişti ve yanaklarına tekrar renk gelmişti. Gözlerini kırıştıtarak

başını iki yana salladı ve etrafına bakındı. Gözleri ağlamaktan kızarmıştı fakat sağ salim buradaydı, *hayattaydı*.

Raffaele sadece şaşkınlıkla bakmakla yetindi. Violetta buraya nasıl gelmişti?

Adelina nerede?

Afsuni çoktan ayağa kalkmıştı ve karların arasından Violetta'ya doğru gidiyordu. "Violetta," diye seslendi. Gözleri kocamandı, gözbebekleri irileşmişti. Gördüklerine inanamıyormuş gibi bir hali vardı. Biraz sonra Violetta'ya sarılarak onu karların arasından kaldırdı. Violetta şaşkınlık bildiren bir ses çıkardı. "Ne oldu? Sen nasıl..."

İmkânsız, diye tekrarladı Raffaele kendi kendine. Violetta Ölümler Diyarı'ndan nasıl geri dönmüştü? Enzo'nun, Maeve onu çekip aldığı zamanki, gözlerinde kapkara derinlikler ve etrafında ölüm gibi hissettiren bir enerji olan haline benzemiyordu. Hayır, Violetta sağlıklı ve diri, hatta göz alıcı görünüyordu, tıpkı Raffaele onunla ilk karşılaştığı zamanki gibiydi. Raffaele sevinmek, Violetta geri döndüğü için keyiflenmek istiyordu...

...fakat yüz ifadesi ona başka türlüünü söylüyordu.

Afsuni onu tekrar yere indirdi ve aralarına mesafe koydu. Alnını kırıştırarak baktı. "Sen nasıl buraya gelebildin?" dedi şaşkınlıkla. "Adelina nerede?"

Violetta onun bakışlarına, gözlerinde dayanılmaz bir ifadeyle karşılık verdi. Bunun üzerine Afsuni'nin gülümsemesi bir an yüzünden silindi. "Adelina nerede?" diye sordu yine.

"Moritas'la bir anlaşma yaptı," dedi Violetta sonunda, sesi çatlayarak.

Afsuni kaşlarını çattı, hâlâ anlayamıyordu. “Hepimiz Moritas’la anlaşma yaptık,” diye cevap verdi. “Ben oradaydım, Ölümler Diyarı’ndaydım... *hepimiz*, tanrılar ve tanrıçalarla birlikte oradaydık.” Maeve ve Lucent’in durduğu yere baktı, hâlâ şaşkındı ve tek elini kaldırmak için bir an durdu. Elini ters çevirdi. “Kalbimden bir katmanı soyamak gibiydi.”

Violetta gökyüzüne baktı. Afsuni’nin bakışlarıyla karşılaşmaya dayanamıyormuş gibiydi. “Hayır,” dedi. “Adelina *hayatını* takas etti.”

Afsuni olup bitenleri kavradığı zaman bile bunu yüksek sesle kabul etme cesaretini gösteremedi. Bunun yerine hepsi, Violetta’nın sözlerinin ağırlığını kavramaya çalışarak, Violetta’nın yanıldığını ve Adelina’nın bir şekilde ormanda ortaya çıkıp onlara tekrar katılacağını umarak karların üzerinde donup kaldılar. Fakat böyle bir şey olmadı.

Afsuni belli belirsiz bir biçimde başını salladı, ardından Violetta’yı bıraktı. Karlar üzerinde oturmak için yavaşça çöktü.

Raffaele Adelina’yı ilk kez, hayatını ve gerçekte tüm dünyayı değiştiren, fırtınanın vurduğu bir gecede görmüştü. Dalia’da kaldığı pansiyonun penceresinden bakıp parlak, gümüş rengi saçları olan ve daha önce hiç görmediği bir illüzyon çağıran bir kız gördüğünü hatırlıyordu. Enzo’nun hâlâ hayatta olduğu ve Adelina’nın hâlâ masum olduğu zamanlarda, Estenzia’da odasına ilk geldiği günü ve ona kuşku dolu, incinmiş gözleriyle bakışını hatırlıyordu. Ona yaptığı testi ve o gece Enzo’ya söylediklerini hatırlıyordu. Bütün bunlar ne kadar zaman önce olmuştu. Onu ne kadar yanlış yargılamıştı.

Raffaele açıklıkta etrafına bakınarak son bir suret görebilmek için etrafını araştırdı. Karda ayak izleri ya da ormanda gölgeler görebilme umuduyla her tarafa baktı. Hâlâ canlıların enerjilerini hissedebiliyor olmayı, onun yerini tespit edebilmeyi diledi. Fakat o durumda bile, diğerleriyle aynı yanıtı varacağını biliyordu.

Adelina ölmüştü.

O öldükten sonra, kılıcını kendi kemerime taktım,
pelerinini omuzlarıma attım, kalbini kollarımda taşıdım
ve her nasılsa, yoluma devam ettim.
-Bin Günlük Yolculuk, *Qia Navarra*

Violetta Amouteru

Asmim Violetta. Beyaz Kurt'un kardeşiyim ve yolculuktan
geri dönen benim.

Karra geçitlerine geri dönüşümüz sessiz geçti. Raffaele, ölümsüz diyarda zamanın bizim dünyamızdakinden farklı geçtiğini söylemişti. Bize bir şimşek çakımı gibi gelen süre Maeve'in askerlerine aylar gibi gelmişti... fakat yine de bunca zaman yerlerinde kalmış, sadık bir biçimde onu beklemişlerdi. Maeve gülümseyerek askerlerini selamlarken, onlar da karşılık olarak kraliçelerini alkışlarken öylece baktım. Raffaele bizimle kaldı, yüzünde ciddi ve temkinli bir ifade vardı. Dönüşümüz kolay olmamıştı.

Afsuni'yle aramızda, ikimize de acı veren bir boşluk, ikimizin de bozamayacağı, uzayıp giden bir sessizlik vardı. Birbirimizle konuşmadan yürüyorduk. Görmeden bakıyorduk. Tat almadan yemek yiyorduk. Ona bir şeyler söylemek, akşamları ateşimizin etrafında otururken uzanıp ona dokun-

mak istiyordum fakat ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Ne fark ederdi ki? Adelina gitmişti. Tek yapabildiğim, gözlerimi gökyüzüne, yıldızlara doğru çevirip kız kardeşimi aramaktı. Zaman burada farklı olabilirdi ama tanrıçam bana bir söz vermişti. Bizim bir anlaşmamız vardı. Uyku bastırana kadar gökyüzünü aradım taradım, ta ki sonraki gece ve ondan sonraki gecelerde tekrar aramaya başlayana dek. Ben gökyüzüne bakarken Afsuni beni seyrediyordu. Fakat bana ne aradığımı sormuyordu ve ben de ona söylemeye dayanamıyordum. Onu umutlandırmaktan çok korkuyordum.

Yıldızların aydınlattığı, sonunda Kenettra'ya dönüş yolculuğumuzun başladığı bir gece, Afsuni'yi başı eğik, güvertede tek başına dururken buldum. Yanma giderken kıpırdandı, ardından başka tarafa baktı. "Gemi çok sessiz," diye mırıldandı, sanki ona neden ayakta olduğunu sormuşum gibi. "Doğru düzgün uyuyabilmem için biraz dalgaya ihtiyacım var."

Başımı iki yana salladım. "Biliyorum," diye cevap verdim. "Sen de onu arıyorsun."

Bir süre, sakın denize yansıyan yıldızlara bakarak öylece durduk. Afsuni'nin bana neden bakmadığını biliyordum. Ona fazlasıyla Adelina'yı hatırlatıyordum.

"Üzgünüm," diye fısıldadım uzunca bir süre sonra.

"Üzülme." Dudaklarında hafif, hüznü bir gülümseme belirdi. "Bunu o seçti."

Tekrar takımyıldızları incelemek için gökyüzüne döndüm. Bu gece özellikle parlaktılar, üç ay da büyük, altın sarısı bir üçgen biçiminde gökyüzünde asılı dururken bile görülebiliyorlardı. Compasia'nın Kuğusu takımyıldızını buldum, yıldızların zarif kıvrımı karanlığın içinde meşale ışığı gibi

öne çıkıyordu. Tanrıçamın önünde diz çökmüş, gözyaşlarının boğuklaştırdığı sesimle yalvarmıştım ve o da bana bir söz vermişti. Vermemiş miydi? Ya bunların hiçbiri gerçek değilse? Ya hepsini rüyamda görmüşsem?

Biraz sonra, Afsuni yanımda doğruldu. Bakışları uzaklardaki bir şeye sabitlendi.

Ben de oraya baktım. Ve sonunda beklediğim şeyi gördüm.

Orada, gökyüzünde belirgin bir şekilde... yeni bir takımyıldız parlıyordu. Takımyıldız, sırasıyla mavi ve turuncu-kırmızı renklerde görünen yedi parlak yıldızdan meydana geliyor, Compasia'nın Kuğusu'yla aynı hizada incecik bir çift halka oluşturuyordu.

Ellerimle ağzımı kapadım. Gözlerime yaşlar doldu.

Compasia insan sevgilisine acıdığı anda onu sellerle boğulan dünyadan kurtarmış ve yıldız tozuna dönüştüğü gökyüzüne yerleştirmişti.

Compasia *bana* acıdığı anda da Ölümler Diyarı'na uzanmış, Moritas'ın omzuna dokunmuş ve onun affına sığınmıştı. Daha sonra kardeşimi kollarına alıp onun da yıldız tozuna dönüştüğü gökyüzüne yerleştirmişti.

Afsuni bana baktı, gözleri iri iriydi. Görünüşe göre durumu her nasılsa, çoktan anlamış gibiydi.

"Tanrıçam bana söz vermişti," diye fısıldadım.

Afsuni'yi daha önce hiç ağlarken görmediğimi o an fark ettim.

Hikâyelerde, Compasia ve insan sevgilisi her gece ölümlü dünyada dolaşmak için yeryüzüne iner, sonra da şafakla ortadan kaydolurlardı. Bu yüzden bu gece Afsuni ve ben gökyüzüne bakarak bekledik.

Birkaç ay içinde, Afsuni'nin dikkat çeken altın sarısı gözlerinin rengi elaya dönüştü. Gözbebekleri hiç değişmeksizin, yuvarlak halde kaldı. Raffaele'nin safır rengi saç telleri kuzguni siyaha dönüşerek geri kalan saç tellerinin arasına karıştı. Mücevher tonlarındaki, teki bal rengi olan gözleri, birbirinin aynı zümrüt yeşili haline geldi. Maeve'in, yarısı siyah yarısı altın sarısı saçları uçuk sarı oldu. Michel'in bir zamanlar simsiyah ve mavi çizgili tırnakları teninin geri kalan rengine dönüştü. Sergio'nun göz rengi griden ağaç kabuğu kahverengisine döndü. Ve Lucent'in kolunda bulunan sarmallar halindeki çizgilerin rengi giderek soldu, sonunda tamamen ortadan kayboldular.

Genç Elitler, fırtınalı bir gökyüzünde çakmış bir şimşekti, şafaktan önceki kısacık karanlıktı. Daha önce hiç var olmamışlardı, bir daha da var olmayacaklardı.

Estenzia, Kenettra ve dünyanın geri kalanında, kanlı humanın ve ölümsüz diyarın en son dokunuşları da, işaretli ve işaretsizler arasında fark bırakmadan kayboldu. Fakat bu asla gerçek anlamda unutulamıyordu. Bunu seslerimizde işitebiliyordum, bir başka çağın sesiydi bu, ölümsüzlerin gücünün dünyamızda var olduğu daha karanlık zamanlara ait anılardı.

Kenettra'ya döndükten altı ay sonra bir gün, etrafa karanlık çökerken sarayın bahçesinde durdum ve Afsuni'nin keten bezinden iki çantayı bir atın sırtına yüklediğini gördüm. Beni fark ettiğinde durdu. Kısa bir tereddüdün ardından başını eğerek beni selamladı.

“Majesteleri,” dedi.

Ellerimi önümde kavuşturdum ve ona yaklaştım. Bugünün geleceğini biliyordum fakat onun bu kadar erken ayrılacağını düşünmüyordum. “Kalabilirsin, biliyorsun...” diye söze başladım, sözlerimin nafiye olacağını biliyordum. “Sarayda her zaman senin için bir yer var ve insanlar da seni seviyorlar. İstedğin bir şey varsa söyle, senin olsun.”

Afsuni kısaca güldü ve başını iki yana salladı. Saç örgülerindeki altın şeritler belli bir melodiyle takırdadı. “Lucent çoktan kraliçesiyle Beldain’e döndü. Belki de artık sıra bana gelmiştir.”

Lucent. Okyanusun ötesinde Kraliçe Maeve, kendinden sonraki vârisinin yeğeni, kardeşi Augustine’in yeni doğan kızı olmasına karar vermişti. Böylelikle, Lucent’le evlenme konusunda özgür kalmış, Rüzgârgezen’i onca sene sürgün edildiği anavatanına geri getirmişti.

“Ben her zaman gezgindim zaten,” diye ekledi Afsuni, sessizlikte. “Burada, sarayda, bunca iyi dostların arasında bile yerimde duramıyordum.” Bir an durdu ve gülümsemesi yumuşadı. “Artık gitme vaktim geldi. Beni bekleyen maceralar var.”

Afsuni’nin lavtasının sesini, kahkahasının verdiği rahatlığı özleyecektim. Fakat onu kalması için ikna etmeye çalışmadım. Onun kimi özlediğini, *ikimizin* de kimi özlediğimizi biliyordum; onu günbatımında bahçede tek başına yürürken, gece yarısında çatılara tünemiş halde, tan ağarırken iskelede görmüştüm. “Diğerleri –Raffaele, Sergio– gitmeden önce seni görmek isteyeceklerdir,” dedim bunun yerine.

Afsuni başını salladı. “Meraklanmayın. Onlara uygun şekilde veda edeceğim.” Uzandı ve elini omzuma koydu. “Siz iyi yüreklişiniz, Majesteleri. Sanırım Adelina da farklı bir

hayatta tıpkı sizin gibi hükmederdi.” Artık sıkça yaptığı gibi yine yüzümü inceledi, orada bir an kardeşimi görmeyi bekledi. “Adelina meşaleyi sizin taşıdığınızı görmeyi isterdi. İyi bir kraliçe olacaksınız.”

Başımı eğdim. “Korkuyorum,” diye itiraf ettim. “Hâlâ parçalanmış ve düzeltilmesi gereken çok şey var. Bunu yapıp yapamayacağımı bilemiyorum.”

“Yanınızda Sergio var. Kılavuzunuz Raffaele. Bu oldukça iyi bir ekip.”

“Nereye gideceksin?” diye sordum.

Bunun üzerine Afsuni elini omzumdan indirdi ve gözlerini gökyüzüne çevirdi. Artık bende de içgüdüsel olarak gözlerimi gökyüzüne, ilk yıldızların belirmeye başladığı yere doğru çevirmek alışkanlık haline gelmişti. “Elbette onu takip edeceğim,” dedi Afsuni. “Gece göğü kararırken. Dünyanın diğer kısmında ortaya çıktığında ben de orada olacağım ve buraya döndüğünde de burada olacağım.” Afsuni bana gülümsedi. “Bu ayrılık sonsuza dek sürmeyecek. Seni tekrar göreğim, Violetta.”

Ben de ona gülümsedim, ardından ileri çıktım ve kollarımı boynuna doladım. Birbirimize sıkıca sarıldık. “Öyleyse, sen geri dönene dek,” diye fısıldadım.

“Ben geri dönene dek.”

Sonra ayrıldık. Yolculuğuna hazırlanması için Afsuni’yi yalnız bıraktım, çizimleri çoktan, Adelina’nın takımyıldızının gökyüzünde belireceği yöne doğru çevrilmişti. Geri döndüğünde, Adelina’nın da onunla dönmesini ve birbirimizi bir kez daha görebilmemizi umdum.

Bu öykü hükümdarlar ve serseriler, asiller ve köylüler, avcılar ve çiftçiler, ihtiyarlar ve gençler tarafından anlatılır. Bu öykü dünyanın her köşesinden gelir ama nerede anlatılırsa anlatılsın, her zaman aynı öyküdür.

Geceleri at sırtında, ormanlarda, ovalarda ve kıyılar boyunca dolaşan bir delikanlı. Karanlıkta etrafta süzülen lavta sesi. Tepesinde berrak bir gökyüzünde yıldızlar vardır, o kadar parlak bir ışık perdesidir ki bu, delikanlı onlara dokunmaya çalışarak uzanır. Durur ve atından iner. Ardından bekler. Tamı tamına gece yarısına dek, gökyüzündeki en yeni takımyıldızı titreyerek ışımaya başlayana dek bekler.

Eğer çok sessiz durur ve gözlerinizi gökyüzünden ayırmazsanız, bu takımyıldızın içinde durmaksızın daha da göz alıcı şekilde yanan, en parlak yıldızı görebilirsiniz. Bu yıldız, gökyüzündeki diğer tüm yıldızlara baskın gelene dek, sanki yere değecekmiş gibi görüne dek parlar ve sonra ışıltısı biter ve yerini bir genç kız alır.

Saçları ve kirpikleri değişken bir gümüş rengindedir ve yüzünün bir tarafında bir yara izi vardır. Üzerinde Denizdiyar ipekleri ve safirden bir kolye vardır. Bazıları bu genç kızın bir zamanlar bir prensi, bir babası, bir grup arkadaşı olduğunu söyler. Bazılarıysa onun bir zamanlar kötü bir kraliçe olduğunu, illüzyonlar yarattığını, dünyaya karanlığı getiren bir kız olduğunu söyler. Diğer bir kısım da bu kızın bir kız kardeşi olduğunu ve onu çok sevdiğini söyler. Belki tüm bu söylenenler doğrudur.

Genç kız delikanlıya doğru yürür, başını ona doğru kaldırır ve gülümser. Delikanlı onu öpmek üzere eğilir. Ardından ata binmesine yardım eder ve genç kız onunla uzak diyarlara gider, ta ki ikisi de gözden kaybolana dek.

Elbette bunlar sadece söylentidir ve bu, ateşin etrafında anlatılmak üzere uydurulmuş bir hikâyedir. Fakat anlatılmıştır. Bu sebeple de yaşamaya devam ederler.

-“Gece Yıldızı”, bir halk hikâyesi

Teşekkürler

Bana sıklıkla, Adelina'ya esin kaynağı olan birinin olup olmadığı sorulur ve ben her zaman biraz mahcup olarak –Adelina'yla çok farklı hayat koşullarımız olmasına karşın– onu kesinlikle kendimden şekillendirdiğimi söylerim. Hikâyelerimin hepsinde bir parça, bir zamanlar olduğum kişiliğim ya da şu anki kişiliğim bulunur. Onlar, olmaktan pişmanlık duyduğum, gurur duyduğum ve daha çok olmak istediğim şeylerdir. Bu yüzden, Adelina benim. Adelina, kızgın ya da üzgün olduğum, kötü ya da kırgın olduğum zamanların bir anısı ve her seferinde hayatımdaki güzel insanlar beni tüm bunların içinden sabır ve nezaketleriyle çekip aldılar.

Yalan söyleyemem... bu seri, şimdiye dek yazdığım en zor şeydi. Bana bu yolda, gerek profesyonel anlamda gerekse kişisel anlamda yardım etmiş birçok insana teşekkür etmek isterim:

Temsilcim ve destekçim Kristin Nelson... onca sene önceki o ilk yazar konferansından bu yana, her zaman benimle yolculuk ettiğin için teşekkürler! Erkenden yaptığın katkılar

olmasaydı Adelina son halini alamazdı; seni tanıdığımı her zaman minnettar kalacağım. İnanılmaz editörüm ve arkadaşım Jen Besser, kızım Adelina'ya en kasvetli zamanlarında bile her zaman yol gösterdiğin için teşekkürler. Milyonlarca konuda bana ilham veriyorsun. Olağanüstü editörüm Kate... tüm dikkatin ve anlayışın için ne kadar minnettar olduğumu abartmadan anlatamam! Dâhi redaktörüm Anne, sen Jon Snow'un tam zıttısın... her şeyi biliyorsun, özellikle de yüzüme bir tebessüm kondurmayı. Marisa, her zaman nasıl her şeyi böylesine başarıya ulaştırabiliyorsun bilmiyorum ama bunu başarıyorsun ve bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Eşsiz, yorulmak bilmez, harika Putnam Ekibi, Penguin Ekibi, Speak Ekibi, uluslararası yayıncılarım, muhteşem film hakları temsilcim Kassie Evashevski, inanılmaz prodüktörüm Isaac Klausner ve Temple Hill Ekibi, kitabevi topluluğu, kütüphaneciler ve öğretmenler ve hikâyeleri olabildiğince fazla ele dağıtın, engelleri yıkmak için her gün mücadele veren herkes: teşekkürler. Size anlatamayacağım kadar çok şey borçluyum.

Sevgili Amie, son kitabın ilk taslaklarını okuduğun ve her zaman, sorgusuz sualsiz harika bir arkadaş olduğun için teşekkürler. Onsenmosis!! İlk yazar arkadaşım JJ, beni yüreklendirdiğin için, zekân için ve harika biri olduğun için sana sonsuza dek müteşekkirim. Tahereh ve Ransom, kahkahalarınız, neşeniz, temalı buluşmalarımız ve sonsuz nezaketiniz için teşekkürler. Leigh... bazı insanlar bir odayı aydınlatıverirler ve işte sen böyle bir insansın; beni her zaman nasıl neşelendireceğini ve güldüreceğini bildiğin için teşekkürler. Cassie, Holly, Sarah ve Ally: hepinizle birlikte inzivaya çekilerek bu taslağın çamurlu sularında debelenişimizi hatırlıyorum ve

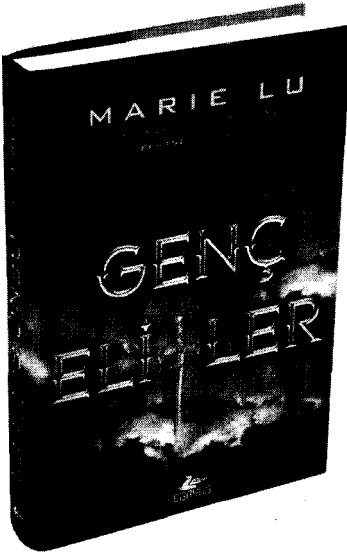
yardımanız, bilgeliğiniz, içgörünüz ve eğlenceli kıvrak zekânız için (ve Kore dizileri için) teşekkürler. Sandy... sanırım sen *Genç Elitler*'in en erken dönem taslağını görmüş kişi olabilirsin; bana erkenden verdiği tavsiyeler için (ve harika bir insan olduğun için) teşekkürler. Kami, Margie ve Mel... sizler bu dünyanın iyilik çıtasını yükseltiyorsunuz. Hepinizi tanıdığım için onur duyuyorum ve hayatımın her günü sizden ilham almakla geçiyor.

Eşim Primo... hayatımdaki her bir muhteşem gün için seni seviyorum. Annem Andre ve süper ailem, sarsılmaz desteğiniz ve sevginiz için teşekkürler. Onlar olmadan ne yapacağımı bilemeyeceğim arkadaşlarıma teşekkürler. Her an ne kadar şanslı olduğum hatırıma geliyor.

Son olarak, okurlarım: Bu yolculukta peşimden geldiğiniz için sizlere çok çok teşekkür ederim ve sizlere hikâyeler anlatabilme becerim için müteşekkirim.

GENÇ ELİTLER

1. KİTAP

*Onlar hayatta kalanlar,
liderler, savaşçılar.
Onlar Genç Elitler.*

“Bu kitabı eline alanlar
büyülenmeye hazır olsun... Tabii
bir de serinin devamına.”

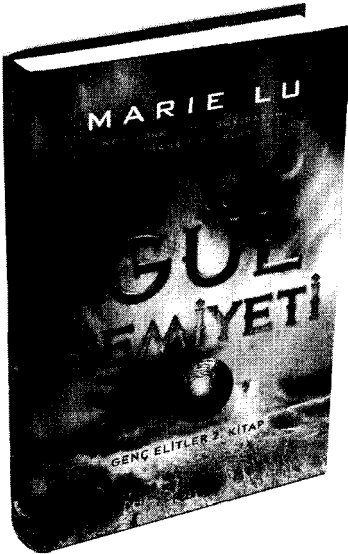
Booklist

“Lu, karakterlerinin müthiş
hatalar yapmasına izin vererek
çıtayı gerçekten yükseltiyor...
Tekrar tekrar ziyaret etmek
isteyeceğiniz bir dünya.”

New York Times Book Review

GÜL CEMİYETİ

2. KİTAP

*Bir zamanlar babası, prensi
ve dostları olan bir kız vardı.
Sonra ihanete uğradı ve
intikam almaya yemin etti.*

“Kitabın başkahramanının kendi
kötülüğüne yenilmesini ve bundan
zevk duymasını okurken çok
heyecanlanacaksınız.”

School Library Journal

“Etkisi altına aldığı kadar
rahatsız da eden, ince ince
işlenmiş bir olay örgüsü...”

Booklist

EF SANE

1. KİTAP

Gerçek, Efsane'ye dönüşecek

“Hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı, kıyamet sonrası dünyada geçen romantik bir gerilim... Efsane'yi kesinlikle unutamayacaksınız.”

Kami Garcia

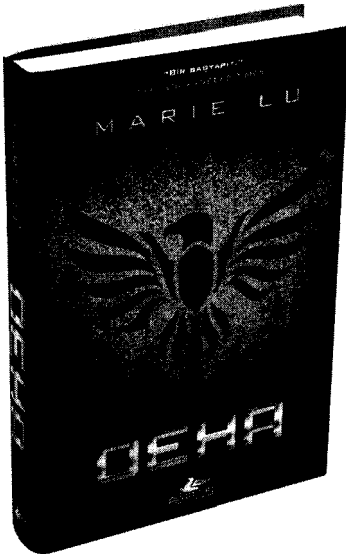
“Bilimkurgu ve aksiyonun heyecanlı bir karışımı... Bu kitap Açlık Oyunları hayranlarına okumaya değer bir şey verecek.”

Voya

DEHA

2. KİTAP

Ustaca tasarlanmış bir dünya, siyasi oyunlar ve bir entrika ağı...

“Bu kitabı bir oturuşta bitireceksiniz, o yüzden takviminizde yer açın. Çok etkileneceksiniz...”

The New York Journal

“Efsane'nin nefes kesici devam kitabı... Heyecan dolu ve fütürist kurgusu distopya hayranlarını kesinlikle tatmin edecek.”

Shelf Awareness

ŞAMPİYON

3. KİTAP

*Day bir efsane. June ise bir deha.
Peki, kim ŞAMPİYON olacak?*

“Sınırları zorlayan bir seri, çöksatan olmayı kesinlikle hak ediyor.”
Barnes and Noble

“Yaratıcı detaylarla işlenmiş, macera dolu bir aşk hikâyesi.”
The Los Angeles Times

“Distopik Efsane üçlemesinin bu son derece canlı finali,
beklenmedik detaylarla türünün hakkını veriyor.”
Kirkus Reviews